Công chúa ARABELLA

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

CÔNG CHÚA
ARABELA

(Viết phỏng theo phim ARABELA của Vô tuyến truyền hình Tiệp Khắc với sự giúp đỡ tài liệu của Đài Truyền hình Trung ương).

NGUYỄN THỊ VÂN ANH

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

LỜI NÓI ĐẦU

NGÀY XƯA, có hai nàng công chúa. Họ sống ở xứ sở chuyện cổ tích. Mà bạn biết đấy, xứ sở chuyện cổ tích thì có biết bao điều kỳ thần bí như chúng ta vẫn thường được nghe kể. Ở đó, có một chiếc chuông thần. Người có chiếc chuông thần, coi như được trao một uy quyền vạn năng. Muốn gì, cứ lắc chuông lên là có ngay lập tức. Thế rồi, xứ sở cổ tích bỗng náo loạn hẳn lên khi xảy ra sự kiện chiếc chuông thần rơi vào tay ông Maie ở xứ sở loài người. Bắt đầu từ đó, bao nhiêu chuyện thần kỳ đã xảy ra...

Từ những chi tiết kỳ thú đầy chất thần thoại; câu chuyện này muốn khẳng định với chúng ta rằng: Sức mạnh kỳ diệu của tự nhiên chỉ có ích cho loài người khi nó thuộc về lực lượng chính nghĩa. Nếu chẳng may nó rơi vào tay bọn phi nghĩa, nó chỉ tạo ra sự phá hoại xã hội, đảo lộn đạo lý con người. Do đó cuộc đấu tranh giữa hai thế lực là tất yếu và bao giờ chính nghĩa cũng thắng.

I — ÔNG MAIE BẮT ĐƯỢC CÁI CHUÔNG

Cũng như mọi buổi sáng, sáng hôm ấy gia đình ông Maie quây quần bên bàn dùng bữa điểm tâm trước khi mọi người bắt đầu một ngày làm việc. Cái gia đình ấm cúng này có bốn người : Ông bà Maie và hai đứa con trai. Ông Maie là một diễn viên điện ảnh. Ngoài công việc chính đó, ông còn tham gia các chương trình phát thanh và vô tuyến truyền hình. Bà Maierôva là một phụ nữ to béo phục phịch, lúc nào cũng tất bật với việc lo lắng săn sóc chồng và các con. Cậu con trai lớn tên là Pét, vừa học xong chương trình Đại học và đang vùi đầu vào ôn tập bài vở để chuẩn bị thi. Hôngit đứa con thứ hai là một chú bé chừng tám, chín tuổi, kháu khỉnh và nghịch ngợm.

Thức ăn đã được bày biện tươm tất trên bàn. Ông bà Maie, và Hôngit bắt đầu ăn thì chàng Pét cao lớn và đẹp trai mới uể oải từ trên lầu bước xuống. Vừa trông thấy anh, Hôngit mừng rỡ khoe luôn :

— Anh Pét, anh có biết không, tối nay ba cho em đến công viên Mặt trăng đấy.

Còn bà Maierôva thì lo lắng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của con, giọng trách móc :

— Nào, hãy nói cho mẹ nghe xem đêm qua con thức đến mấy giờ?

Pét bối rối cào tay lên mái tóc bù xù:

— Ngày kia con thi môn điện rồi, mẹ ạ.

Ông Maie ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu «lên lớp» cho cậu con trai:

— Pét này, con cần phải học điều độ trong cả năm, cần phải chia các bài học ra 365 phần đều nhau và...

Pét nhăn nhó ngắt lời ba:

— Con xin ba... Ba biết đấy, con sắp thi. Mà vào thi người ta không hỏi một phần 365 bài đâu, người ta hỏi tất cả.

Ông Maie vẫn chưa chịu dừng bài thuyết giáo:

— Con xem, ba có bao nhiêu là việc mà ba vẫn thu xếp được êm ru, đâu có vất vả quá như con. Nào là nói trên đài phát thanh, lồng tiếng cho phim, làm chương trình truyền hình, đóng phim, biểu diễn tại nhà hát...

Chú bé Hôngit lại một lần nữa ngắt lời cha:

—Còn hôm nay ba làm gì hả ba?

—Buổi sáng nay ba đóng phim về những người cao bồi. Hôm nay bọn cướp sẽ bắn ba.

Hôngit tròn xoe mắt kinh ngạc:

—Bắn thật ư, ba?

— Thật.

— Nhưng bắn trúng vào đâu ạ?

Ông Maie thản nhiên:

— Vào tim. Thôi, con ăn nhanh đi kẻo đến giờ đi học rồi đó. Maxgienka đã đến rồi con kia kìa.

Cô bé Macgienka đã xuất hiện trước cửa, đang ngoắc tay gọi Hôngít đi học. Chú bé cuống quít khoác vội cái cặp vào lưng và cầm miếng bánh đang ăn giở chạy đi.

• • •

Khi ông Maie lái xe tới trường quay thì mọi người trong đoàn làm phim đã tề tựu đông đủ, và sửa soạn công việc xong xuôi. Họ chỉ còn đợi mỗi mình ông để bắt đầu quay. Đạo diễn phải đợi sốt ruột đã phát cáu :

— Anh Maie, anh là diễn viên chính mà bây giờ mới đến. Lần sau anh mà còn đến muộn nữa là chúng tôi không chấp nhận đâu.

Ông Maie cuống quít thanh minh :

— Xin lỗi, vì tôi có điện thoại truyền hình gọi. Anh Muxin, anh có biết không, Grooc có một đề nghị tuyệt vời đối với tôi. Tôi sẽ xuất hiện hằng ngày trên màn ảnh truyền hình.

Đạo diễn Muxin dịu giọng :

— Thế thì xin chúc mừng anh. Nào, giờ anh sửa soạn khăn, áo hóa trang nhanh lên.

Người phụ trách hóa trang hối hả đội khăn, mặc áo cho ông Maie. Trong phút chốc, ông Maie vui tính và bệ vệ đã biến thành chàng cạo bồi da đỏ của một bộ tộc hoang dã nào tận bên Nam Mỹ. Ông đi đến vị trí của mình trên trường quay. Ở đó người ta dàn cảnh một trận chiến đấu ác liệt, đất cát bị xới tung lên, và ông thì phải từ dưới chiến hào chống trả bọn cướp. Đúng vào lúc máy bắt đầu quay cảnh nhóm người da đỏ lặng lẽ, núp dưới chiến hào quan sát đối phương thì ông Maie giẫm phải một vật gì là lạ. Ông nhặt nó lên, ngắm nghía, rồi thốt lên kinh ngạc :

— Ô, một cái chuông nhỏ.

Diễn viên Côrachec đứng cạnh ông ngoảnh sang nhìn và cũng trầm trồ:

— Đẹp quá nhỉ. Anh lắc thử xem cái chuông cổ lỗ sĩ này có còn kêu được nữa không?

Ông Maie lắc thử cái chuông. Không ngờ, tiếng reo leng keng vừa dứt, một người đàn ông như từ dưới lòng đất bỗng hiện ra trước mặt hai người. Hắn mặc chiếc áo dài đen lùng thùng, kiểu y phục của người thuở xa xưa. Cả con người hắn đều toát lên một vẻ gì vô cùng cổ lỗ sĩ. Hắn chắp hai tay cung kính:

— Dạ. Thưa các ông cần gì ạ?

Ông Maie ngơ ngác hết nhìn Côrachec lại nhìn người đàn ông vừa xuất hiện. Ông hất hàm hỏi hắn:

— Anh là ai? Đến đây làm gì?

Người đàn ông kỳ lạ vẫn cung kính chắp tay:

— Dạ, tôi là phù thủy Rumburăc...

Hắn chưa nói hết câu thì ở phía đằng kia đạo diễn đã hét toáng lên:

— Quỷ tha ma bắt các ông đi: Đang đóng phim mà các ông làm cái trò gì ở đằng ấy đấy?

Ông Maie sực nhớ ra nhiệm vụ đang làm. Ông vội nhét cái chuông vào túi áo và phẩy tay bảo phù thủy Rumburăc:

— Đấy, cố nghe thấy không, chỉ tại anh mà ông ta lại gắt um lên đấy. Thôi, biến đi.

Trong chớp mắt, người đàn ông kỳ lạ biến mất như tan đi trong khoảng không.

Tiếng trợ lý đạo diễn vang lên:

— Nào, Maie, Côrachec, vào cảnh. Mấy chuẩn bị. Bắt đầu quay.

• • •

Đúng hẹn, khi buổi quay phim vừa kết thúc thì Groóc, người phụ trách chương trình truyền hình, cho thiếu nhi đã có mặt ở quán giải khát kề đó để trao đổi công việc với ông Maie. Ông Maie mừng rỡ bắt tay Groóc, xúc động nói :

— Tôi vô cùng cám ơn anh. Anh có biết không, thằng bé Hôngit nhà tôi nó sẽ cám ơn anh nhiều lắm. Nó mê nghe kể chuyện cổ tích hơn mọi thứ trên đời.

Groóc gật đầu :

— Thì tôi và anh ngày bé chẳng như vậy ư. Mọi đứa trẻ đều say mê chuyện cổ tích, vì vậy nên Đài truyền hình chúng tôi mở chuyên mục này. Đây là câu chuyện anh sẽ kể tối nay—Groóc nhìn đồng hồ—Nào, anh cầm lấy, chắc đã đến giờ anh phải về. Đúng 5 giờ chiều anh có mặt ở trung tâm truyền hình nhé. Tôi đợi.

Ông Maie đón tập giấy từ tay Groóc, một tay ôm vai anh ta ngồi xuống :

— Khoan đã nào. Ta phải nâng cốc chúc mừng chương trình kể chuyện cổ tích của chúng ta sẽ thành công tuyệt vời chứ. Để tôi lắc chuông gọi hầu bàn đem rượu ra.

Miệng nói, tay ông Maie rút cái chuông từ trong túi, vừa lắc reng, reng vừa vui vẻ nói với anh hầu bàn đang có mặt ở gần đó :

— Chê, cho hai ly cô nhắc nhé.

Anh hầu bàn gật đầu, hối hả quay về quầy rót rượu. Ngay lúc ấy, phù thủy Rumburăc đã xuất hiện với khay rượu trên tay. Hắn cung kính đặt xuống trước mặt hai người rồi biến mất ngay khi ông Maie và Groóc chưa kịp ngẩng lên, chưa kịp nhận ra sự xuất hiện của hắn. Họ vui vẻ rót rượu ra ly và đinh ninh rằng đó là rượu do anh hầu bàn vừa đem đến. Thế nên khi anh hầu bàn bê khay rượu tới thì cả hai cùng không giấu nổi kinh ngạc. Ông Maie hỏi anh ta :

— Lại còn rượu nào thế ?

— Thì các ông vừa gọi mà—Anh hầu bàn thản nhiên đáp.

Groóc chỉ chai rượu trên bàn :

— Anh vừa bê tới rồi thôi.

Sự ngạc nhiên lan tới anh hầu bàn. Anh ta tròn xoe mắt :

— Rượu nào thế nhỉ ? Từ lúc các ông gọi giờ tôi mới bê ra mà.

— Thế ai vừa mang cô-nhắc ra cho chúng tôi đây ?

— Tôi không biết. Nhưng ở quán này chỉ có mình tôi chạy bàn.

Groóc khoát tay :

— Ồ, thì ai bưng đến mà chả được, bận tâm làm gì, anh Maie. Nào, xin nâng cốc chúc anh thành công, anh «Andec-xen» của chương trình truyền hình thiếu nhi.

Họ vui vẻ chạm cốc với nhau. Rồi họ chia tay. Ông Maie có vẻ vô cùng khoái cái công việc mới mẻ này. Ngồi vào xe, trước khi nhấn ga nổ máy, ông háo hức mở quyển sách ra đọc thử câu chuyện cổ tích tối nay ông sẽ kể trên tivi. Đó là câu chuyện cổ tích về nàng công chúa Arabela. Nhìn đồng hồ, thời gian từ giờ tới lúc đến ghi hình chẳng còn được bao nhiêu,

Dạ thưa ông cần gì ạ ?

ông quyết định phải tranh thủ đọc ngay trên đường về. Xe rồ máy bon bon trên đường, ông vừa lái xe vừa lầm nhầm học như một cậu học trò cần mẫn :

«Ngày xửa ngày xưa... E hèm... Ngày xửa ngày xưa, ở một vương quốc nọ có một ông vua tốt bụng... ồ... có một ông vua tốt bụng sinh được hai người con gái. Cô chị là Kxênhia rất kiêu kỳ, suốt ngày nhún nhảy, soi gương, chải chuốt, yêu điệu như con công»...

Quá mê say với câu chuyện, ông không để ý là đã tới gần ngã tư đường. Đèn đỏ vừa bật. Các ô tô phía trước đang phanh kít lại. Còn ô tô của ông cứ bon bon và húc luôn phải đít chiếc xe đằng trước. Nghe tiếng chạm đánh «xình !» ông mới ngơ ngác bừng tỉnh, đạp vội phanh. Rồi ông luống cuống thò đầu ra cửa xe xin lỗi chủ chiếc xe phía trước.

Đoàn xe chạy ngang trước mặt như con suối đủ màu cuồn cuộn trôi tưởng không dứt. Ngồi đợi đèn xanh, ông Maie thấy sốt ruột và tiếc thời gian quá. Giờ đây mỗi phút với ông đều vô cùng quý báu. Ông phải học thuộc câu chuyện này trước giờ ghi hình, mà từ giờ đến lúc đó, đâu còn mấy thời gian. Nghĩ vậy, ông lại tranh thủ đọc tiếp câu chuyện. Ông chúi mũi vào quyển sách, đọc ngốn ngấu :

«Công chúa thứ hai vui tính, hay cười, tên là Arabela. Người giúp việc của thầy phù thủy cung vua là Rumburăc đã yêu cô ta. Một trận khói lửa đã xảy ra nơi cung cấm vì cô...»

Những hồi còi thúc giục inh ỏi vang lên. Một lần nữa ông Maie lại giật mình bừng tỉnh ra khỏi câu chuyện. Ông ngơ ngác ngó quanh và chợt hiểu đèn xanh đã bật từ bao giờ. Đám xe phía trước đã bon đi từ lúc nào, chỉ có xe ông đứng lì lại làm ách tắc cả đoàn xe phía sau. Những người lái xe sau đang

thò cổ ra ngoài cửa xe, trợn mắt gắt gỏng. Một anh công an giao cảnh tiến lại cảnh cáo :

— Tôi đã theo dõi xe anh từ lúc húc vào xe đằng trước. Giờ anh lại cố tình cản trở xe phía sau. Anh đùa thế à ? Anh có biết thế nào là luật đi đường không ?

Ông Maie như người trên cung trăng vừa rơi xuống. Ông cuống quít phân bua :

— Anh nói gì, tôi chưa hiểu. Quả tình tôi đang làm việc căng thẳng, tôi đâu có thời gian để đùa. Anh thấy đấy, tôi đang kể chuyện cho trẻ em.

Người cảnh sát nghiêng ngó nhìn vào cả phía trước và phía sau xe — xe trống không. Anh ta càng bực hơn :

— Anh nói dối. Anh đang kể chuyện cho trẻ em ư ? Thế trẻ em đâu ?

— Đúng là tôi kể chuyện cho trẻ em mà.

— Xin mời anh dẹp xe sang bên đường rồi cho xem giấy tờ.

Ông Maie thở dài ngán ngẩm :

— Thật chẳng ra sao cả. Tiết kiệm được vài phút, giờ lại mất tơi hàng tiếng đồng hồ cho mà xem.

Mọi sự rắc rối cũng qua đi. Ông Maie cũng kịp về đến nhà đúng bữa trưa và đến gần giờ hẹn thì ông đã thuộc lòng toàn bộ câu chuyện. Ra xe để đến trung tâm vô tuyến truyền hình, ông không quên loan báo cho người lớn và trẻ con các nhà lân cận :

— Tối nay nhớ theo dõi ti vi nhé. Tôi sẽ kể chuyện cổ tích trong chương trình thiếu nhi đấy.

Ông vui vẻ lên xe, nổ máy. Tới trung tâm vô tuyến truyền hình vừa đúng 17 giờ. Đạo diễn Polacher nhìn nở ra đón :

— Anh Maie này. Anh cần phải làm cho trái tim của các khán giả tý hon rung động khi nghe anh kể nhé.

— Vâng, vâng.

— Rồi tất cả trẻ em, chúng sẽ yêu quý anh như người ông. Anh vào chuẩn bị đi.

Đạo diễn quay sang chỗ Groóc đang sửa soạn những bức tranh để minh họa cho câu chuyện. Ông ta căn dặn :

— Này Groóc, khi nào tôi đọc đến số tiếp theo là cậu phải thay ngay bức tranh tiếp đó nghe không.

— Rõ, — Groóc đáp ngắn gọn như tác phong quân sự.

Sau khi duyệt một lượt thấy mọi sự đều sẵn sàng, đúng khớp giờ phát hình, đạo diễn hề hả khoát tay :

— Bắt đầu !

Lúc này tại nhà ông Maie, mọi người đang hồi hộp chờ đợi Hôngit ngồi cạnh cô bé hàng xóm hàng ngày vẫn sang rủ nó đi học. Pét bận thế cũng bỏ cả bài vở đến ngồi bên tì vi chờ đợi. Bà Maierôva có vẻ bồn chồn hơn cả. Bà bảo hai đứa bé :

— Hãy chúc ba thành công đi, các con.

Chúng lập tức làm theo như một cái máy đồng thanh bô :

— Chúc ba thành công !

Đúng lúc ấy, màn ảnh nhấp nháy và ông Maie xuất hiện trong tiếng reo mừng của cả nhà. Ông Maie bắt đầu câu chuyện.

— Ở sau những dãy núi, sau những cánh rừng, có một ông vua tốt bụng với hai cô con gái. Một cô tên là Xônhia rất xinh...

Để minh họa cho lời kể của ông Maie, trên màn ảnh hiện lên một con dê già. Con dê xấu xí và gớm ghiếc, trong khi ấy

thì ông Maie vẫn say sưa kể về cô công chúa xinh đẹp mà kiêu kỳ. Rồi ông tiếp về nàng công chúa thứ hai :

— Công chúa thứ hai là Arabela vô cùng xinh đẹp.

Trên màn ảnh hiện ra hình con sói dữ tợn. Nhưng ông Maie ngồi trong phòng thu hình, ông có nhìn lên màn ảnh đâu mà biết sự thể như vậy. Ông vẫn cứ thao thao kể :

— Arabela là một cô gái đầy quyến rũ, đẹp như một vòng hoa. Mắt cô trong như nước suối. Cô ta luôn vui cười, biết nghe lời, đôn hậu và dịu dàng.

Trên màn ảnh lúc này cả con sói và con dê đều nhe nanh múa vuốt đang hầm hồ xông vào nhau như chực ăn sống nuốt tươi nhau.

Đến mức này thì người xem không thể chịu nổi. Họ là ó bực tức. Cũng đến giờ phút này đạo diễn mới chợt nhận ra lời kể và hình ảnh minh họa hoàn toàn trái ngược nhau. Ông hét lên :

— Dừng lại. Pôlachec cậu đưa ra những cái tranh gì vậy ?

— Về con chó sói và con dê, theo đúng chương trình, còn gì nữa.

Đạo diễn chỉ vào ông Maie :

— Thế thì người có lỗi là anh. Anh kể câu chuyện gì vậy ?

— Tại sao lại là tôi ? — Ông Maie xòe tập sách ra trước mặt đạo diễn. — Anh xem đây này tôi đã kể tất cả những gì các anh đưa cho tôi về câu chuyện công chúa Arabela.

Đạo diễn nhìn Groóc. Lúc này anh ta mới ngẩn ra :

— Trời ơi, thế thì đáng cho tôi cái tát. Xin lỗi, tôi nhầm.

Đạo diễn buông phịch người trên ghế, chán chường :

— Thật là chẳng ra làm sao. Groóc ơ, anh phải xin lỗi anh Maie. Anh ta có thể phải chui xuống đất vì ngượng với khán giả.

Sau mấy phút ngừng hình, phát thanh viên phải xuất hiện trước khán giả với lời xin lỗi :

— Vì trục trặc kỹ thuật ở Trung tâm truyền hình, chương trình kể chuyện cổ tích tạm dừng. Xin thành thật xin lỗi khán giả.

Khác hẳn bác ta đi, ông Maie trở về ủ xìu buồn bã. Bà Maierôva cũng ông cũng chẳng vui hơn. Bà cằn nhằn trách móc :

— Anh Maie. Em đã bảo mà. Hãy bỏ các chuyện cổ tích ấy đi.

Chỉ có hai đứa trẻ là khoái. Chúng vẫn ngồi khúc khích cười với nhau về chuyện hai nàng công chúa xinh đẹp, một nàng là con chó sói, còn nàng kia lại là con dê. Thấy mẹ nói thế, Hêngit vội vàng can thiệp luôn :

— Ba ơi, câu chuyện ba kể thật là buồn cười, ba nhỉ.

Cô bé hàng xóm Macgienka cũng bỏ phiếu tán thành :

— Cháu rất thích đấy, bác Maie ạ.

Mừng vì dẫu sao vẫn có kẻ ủng hộ mình, ông Maie thống chế :

— Đấy, mà nó thấy chưa. Lũ trẻ vẫn thích câu chuyện tôi kể mà.

Ông nhìn hai đứa trẻ bằng ánh mắt biết ơn. « Chúng phải được đền đáp một cách xứng đáng mới được » — Nghĩ vậy, ông nháy mắt, vẻ bí mật khẽ rủ hai đứa trẻ :

— Nào, ta ra công viên Mặt trăng bắn con gấu bông xinh đẹp ấy đi. Bí mật nghe, kẻo đến giờ đi ngủ rồi mà không cho đi.

Tất nhiên, hai đứa trẻ chỉ mong có thế. Chúng cùng reo lên mừng rỡ và tíu tít theo ông Maie ra công viên Mặt trăng. Ở đây có một quầy trưng bày con gấu bông cực kỳ ngộ nghĩnh, đến trẻ nào nhìn cũng thèm. Nhưng người ta không để giá bán, mà chỉ giành nó làm phần thưởng cho ai bắn trúng hồng tâm của tấm bia kia. Vì thế lũ trẻ cứ có đồng nào là ra đó thuê

súng ngắm bắn. Chúng bắn cho đến đồng xu cuối cùng mới ra về trong niềm nuối tiếc khi nhìn lại con gấu đầy hấp dẫn. Chú gấu bông xinh đẹp ngộ nghĩnh cứ ngồi đó, nhếch môi như đang hềnh hệch cười và giơ một tay lên vui vẻ vẫy chào để an ủi những người không may mắn.

Ông Maie và hai đứa trẻ hăm hở chen qua đám đông để vào quầy trò chơi bắn súng tại công viên Mặt trăng. Ông mua liền mấy vé, bắn liên tục mà chẳng trúng phát nào. Sau rồi ông nghĩ có lẽ phải lấy khăn mùi xoa bịt mắt trái lại, như vậy chắc sẽ bắn trúng. Thế là ông vét "túi" đưa nốt những đồng xu cuối cùng cho người bán vé. Người cho thuê súng nhìn ông lắc đầu ái ngại :

— Anh mà bắn được con gấu này, cộng tiền anh đã bỏ ra, chắc chắn là đắt gấp ba lần giá mua nó ở cửa hiệu đồ chơi trẻ em đấy.

Ông Maie hào phóng khoát tay :

— Ồ, không sao, miễn là cuối cùng chúng tôi đoạt được chính nó.

Hai đứa trẻ vỗ tay cổ vũ và luôn mồm cầu chúc ông thành công. Nhưng những viên đạn vẫn cứ nối đuôi nhau bay lang thang mãi tận đâu. Cuối cùng, chú gấu bông lại phải vẫy tay tiễn biệt thêm ba gương mặt ỉu xìu theo dòng người bước ra khỏi quầy trò chơi bắn súng.

Họ trở về khi trời đã ngả về khuya. Bà Maierôva lại cằn nhằn :

— Em với bà Germanôva đi tìm hai đứa trẻ đến phát điên mất. Còn anh thì rủ rê chúng đi chơi trò bắn súng.

Ông Maie tỉnh như không :

— Em biết đấy, anh đã hứa là anh sẽ bắn cho chúng con gấu. Vậy thì anh phải thực hiện lời hứa đó chứ, mà anh thì

lúc nào cũng bù đầu với công việc. Anh chỉ được rảnh rỗi vào giờ này.

Bà Maierôva bỗng thấy xót thương ông chồng lúc nào cũng tất bật vất vả vì công việc. Ân hận vì mình đã trót nặng lời, bà dịu giọng âu yếm :

— Anh bắn thế nào ?

— Hôm nay thì không trúng. Chiều mai sẽ tiếp tục. Buổi sáng mai anh sẽ tranh thủ tập bắn và...

— Rồi lại trượt. — Bà Maierôva mỉm cười ngắt lời, rồi đẩy ông vào phòng. — Thôi, thôi rồi, sửa soạn đi ngủ đi kẻo lại ốm đấy. Để em sang phòng trẻ con xem thằng Hôngit đã chịu lên giường chưa.

Khi bà Maierôva quay trở lại thì ông Maie đã xúng xính trong bộ quần áo ngủ, đang ngồi ở mép giường. Đầu óc ông vẫn chưa bứt ra được với câu chuyện bắn súng. Ông tiếp tục câu chuyện:

— Em bảo anh sẽ bắn trượt ư ? Ừ thì có thể như thế. Nhưng dù sao ngày mai anh cũng phải tới đó. Anh không thể để lũ trẻ coi mình là thằng bà hoa.

Bà Maierôva ngáp dài vẻ mệt mỏi và buồn ngủ. Bà vừa chui vào chăn, đôi mí mắt đã díu lại. Nhưng ông Maie vẫn chưa để cho bà yên. Giờ ông mới sực nhớ ra món quà thú vị ông vẫn định bụng đem về tặng vợ. Ông đập đập vào vai, lay bà dậy :

— Này, em xem đây này. Anh có cái này cho em.

Mắt vẫn díp lại, bà đáp lơ mơ :

— Cái gì vậy ?

— Cái mà anh nhặt được trong lúc đóng phim. Một quả chuông nhỏ có kính, chắc được làm từ hàng ngàn năm về

trước, vậy mà tiếng của nó vẫn lanh lảnh reo vui. Nghe đây này...

Miệng nói, tay ông đưa sát cái chuông vào tai vợ mà lắc lắc. Bà Maierôva nghe cái âm thanh lạ lẫm ấy mới chịu hé mắt ngó xem đó là cái gì. Nhưng bà chưa kịp định thần đã choàng dậy hốt hoảng la lên. Ôi, thật là kinh khủng. Trước mặt bà là một người đàn ông lạ mặt ăn mặc kỳ dị như phù thủy hiện hình. Hắn thản nhiên bước lại bên giường và hỏi :

— Ngài cần gì ạ ?

Bà Maierôva cứ trợn tròn mắt kinh sợ, hồi rồi cả lại. Bà muốn vùng chạy ra khỏi phòng, muốn hét lên nhưng chân tay bủn rủn, thở không ra hơi. Thành ra từ cổ họng bà chỉ phát ra những tiếng kêu ú ớ như người ngủ mê. Ông Maie thì đã quen mặt người đàn ông kỳ lạ này. Ông lắc đầu, gắt lên :

— Anh đến đây làm cái gì thế hả ? Đồ ngu. Anh hãy quay ngay mặt đi. Anh đang ở bên giường ngủ của đàn bà đấy.

Rumburăc chìa hai tay phân bua :

— Thì rõ ràng ông vừa rung chuông gọi tôi đến đấy chứ. Tôi có thú vị gì khi phải đi xa đến thế để thực hiện ý muốn của ông.

Bà Maierôva hết nhìn chồng lại nhìn người đàn ông lạ mặt. Nghe hai người trò chuyện có vẻ đã quen biết từ trước, bà dịu đi nỗi hoảng sợ và hỏi :

— Ông là ai thế ? ông từ đâu tới ?

Rumburăc trả lời một cách sỗ sàng

— Đó không phải việc của bà.

— Lẽ ra ông phải lịch sự hơn khi trò chuyện với phụ nữ, ông Rumburăc ạ. — Ông Maie nhìn hắn tỏ thái độ không hài

lòng. Rồi ông tiếp—ông nói ông đến đây để thực hiện ý muốn của tôi ?

Rumburăc khúm núm

— Vâng ạ.

Ông Maie ướm thử :

—Vậy nếu tôi muốn bắn súng giỏi, trăm phát đều trúng hồng tâm cả trăm thì ông có thực hiện được không?

—Được thôi. Nào, hãy ôm lấy tôi.

Rumburăc mở vạt áo choàng rộng lùng thùng ra bảo ông Maie chui vào ôm chặt lấy người hắn. Hắn choàng áo kín hai người. Trong chớp mắt, cả hai biến mất như tan giữa khoảng không. Bà Maierôva thấy chồng bỗng dưng biến mất ngay trước mặt mình thì kinh hãi vô cùng. Bà gào lên :

—Anh Maie. Anh Maie. Anh ở đâu thế? Đi đâu rồi?

Bà run rẩy chạy vào phòng con trai, nói không ra hơi :

—Pét ! Pét, con dậy mà xem. Ba con biến mất rồi. Ba con tan biến trong không gian như một làn hơi nước.

Pét choàng tỉnh dậy, nhăn nhó :

—Má nói cái gì con không hiểu. Một giấc mơ dữ phải không?

Bà Maierôva trợn mắt lắc đầu :

—Đâu có phải giấc mơ. Thật hoàn toàn. Này nhé, má đang thiu thiu ngủ. Bỗng ba con lắc cái chuông nào đó. Thế là gã ta hiện lên. Ôi, trông hình thù hắn mới quái dị làm sao. Hắn trò chuyện gì đó với ba con. Thế là hắn xòe cái áo choàng đen rộng lùng thùng ra. Ba con chui vào. Cả hai bỗng nhiên biến mất. Đúng là ba con biến mất ngay trước mặt má mà. Tan biến như một làn hơi nước trong không khí mà...

Tự đưng Pét thấy buồn cười vì câu chuyện hoang đường khó tin đó. Cậu đưa tay dìu mẹ trở lại phòng ngủ của bà, cố làm mẹ yên tâm:

—Chẳng có gì mà phải hoảng sợ đến thế đâu, má à. Một giấc mơ đó mà. Giờ má cứ ngủ đi, là mọi cảm giác kinh hãi sẽ qua ngay.

Bà Maierôva vẫn khăng khăng:

—Không phải mơ đâu. Rõ ràng ba con biến mất ngay trước mặt má.

Pét dịu giọng nói như dỗ dành:

—Má ơi, con xin má. Con làm công tác khoa học kỹ thuật, con không bao giờ tin những câu chuyện hoang đường như vậy.

—Thế sao ba con không có ở đây?

—Ba ở bên phòng làm việc đấy mà. Mọi khi làm việc khuya ba vẫn thường ngủ luôn bên đó sợ làm thức giấc má. Má quên rồi sao? Thôi, để con lấy cho má viên thuốc ngủ nghe má.

Pét mở tủ thuốc lấy cho má một viên rồi rót nước đưa cho bà uống. Bà Maierôva vùi đầu vào gối thiếp đi luôn.

Trong khi đó thì Rumburăc đã đưa Maie đến một xứ sở lạ kỳ mà ông chưa hề đặt chân tới bao giờ. Ông ngơ ngác ngó quanh:

— Chúng ta đang ở đâu thế này?

— Ồ, ông không cần quan tâm tới điều đó. Hãy cầm lấy cái này mà tập bắn đi.

Hắn đưa ông Maie một khẩu súng săn thượng hạng. Hai người tiến sâu vào rừng. Thấp thoáng sau các lùm cây, họ thấy nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn đang vác cuốc trên vai vừa đi vừa hát. Giờ ông Maie mới sực nhớ ra. Ông vỗ trán, vui vẻ gật gù:

— Giờ thì tôi đã hiểu chúng ta đang ở đâu rồi. Chúng ta đang ở trong chuyện cổ tích.

— Sao ông biết. — Rumburăc hỏi lại :

— Ồ, tôi biết quá đi chứ. Kể chuyện cổ tích, đó là công việc yêu thích của tôi. Ông biết không, bắt đầu từ hôm nay, hằng ngày tôi kể chuyện cổ tích cho trẻ em trên tivi đấy. Tôi tên là Maie.

— Còn tôi là Rumburăc, thầy phù thủy bậc hai.

Ông Maie sững người nhìn Rumburăc. Rồi ông phát mạnh vào vai hắn, khoái trí reo lên :

— Ôi, thật là tình cờ làm sao. Tối nay tôi vừa kể chuyện về ông trên ti-vi.

Rumburăc ngẩn mặt ra :

— Hay nhỉ. Sao, trên thế giới loài người cũng biết chuyện về tôi à ? Mà tivi là cái gì thế ?

Ông Maie nheo mắt nhìn Rumburăc như nhìn một vật lạ kỳ :

— Sao, ông mà không biết tivi là cái gì ư ? Ở chỗ chúng tôi, một đứa trẻ lên hai cũng biết cái điều tối thiểu ấy và chưa bao giờ tôi nghe một đứa trẻ nào hỏi cái câu hỏi vừa rồi của ông.

— Quả thật tôi chưa biết nó là cái gì. — Giọng Rumburăc thành thực.

Ông Maie phải vỗ trán hồi lâu mới tìm ra được cách lý giải :

— À, tivi hả. Nó là cái mà mọi thứ được mô tả súc tích bằng hình ảnh cụ thể.

Rumburăc gật gù :

— À nghĩa là hàng triệu trẻ em có thể nhìn và nghe thấy ngay lập tức các chuyện ông kể.

— Đúng thế.

Rumburăc thích thú kêu lên :

— Ôi, thật là những điều không thể tưởng tượng được. Đó là ... tivi ... còn đối với chúng ta.

— Khi nào kể sai hoặc nhầm lẫn thì đó là sự nhục nhã được nhân lên hàng triệu lần.

— Thế ông đã nhầm lẫn gì chưa ?

Ông Maie nhún vai buồn bã :

— Tối nay tôi đã phạm phải một điều lầm lẫn đáng tiếc. Bây giờ đối với hàng triệu trẻ em thì Kxênkia là con dê già còn Arabera là con chó sói.

Ramburăc đập tay vào vai ông Maie chỉ cho ông thấy một con chó sói rất đẹp vừa xuất hiện bên bờ suối cùng với cô bé quàng khăn đỏ. Hắn bảo :

— Ông thấy không, chúng ta vừa nói đến chó sói là thấy ngay chó sói.

Con chó sói trò chuyện gì đó với cô bé quàng khăn đỏ rồi chạy vụt đi. Còn cô bé thì tung tăng xách giỏ bánh trên tay, rẽ ngang vào vạt rừng đầy hoa thơm cỏ lạ. Rumburăc chỉ theo con chó sói :

— Kìa, ông thử ngắm bắn đi kẻo nó chạy mất.

— Vâng, thế bắn thế nào để trúng được ngay đích ? Tôi đang cần ông dạy tôi cơ mà.

Rumburăc đặt khẩu súng lên vai mình làm mẫu và giảng giải :

— Ông phải nhớ các yếu lĩnh cơ bản nghe, một : tì vai, hai : áp má, ba : nín thở và bốn : ngắm trúng tiêu điểm bóp cò. Nào, ông thao tác thử xem :

Ông Maie rập đúng khuôn mẫu như một người học trò ngoan ngoãn, Rumburăc căn dặn :

— Hãy lấy con chó sói đang đứng kia làm tiêu điểm nhé. Nào, chó sói, nòng súng, rãnh ngắm và mắt của ông, tất cả phải trên cùng một đường thẳng. Được chưa ?

— Rồi.

— Bóp cò !

Một tiếng súng nổ vang khuấy động khu rừng yên tĩnh. Con chó sói bất ngờ bị bắn đổ kềnh ra, quằn quại. Nó rên rỉ kêu lên :

— Ôi, cứu tôi với. Trời ơi, tôi đau quá. Tôi bị thương nặng rồi.

Rumburăc và ông Maie vội chạy đến. Con sói trừng cặp mắt đỏ ngầu đau đớn nhìn hai kẻ thủ phạm :

— Các ông làm cái gì vậy ? Các ông là những thằng ngu. Tại sao các ông lại bắn tôi ? Đi gọi giúp ai biết băng bó cứu thương mau lên !

Rumburăc lo lắng nhìn con chó sói và quay lại bảo Maie

— Không ngờ ông học nhanh thế. Giờ thì lỗi thôi đây.

Ông Maie bóp trán cố nghĩ ra cách gì cứu vãn tình thế. Ông chợt nhớ ra :

— Tôi nhớ ra rồi ông Rumburăc ạ. Ở xứ sở loài người, tôi có một ông bạn bác sĩ thú y cực giỏi tên là Xôika. Ta hãy đi triệu ông ấy đến đây ngay.

Nghe tiếng kêu cứu của chó sói, một cô gái xinh đẹp từ đâu hối hả phóng ngựa tới. Ông Maie ngẩng lên nhìn thấy cô ta, khẽ hỏi Rumburăc :

— Ai đấy ?

— Đó là công chúa Arabela.

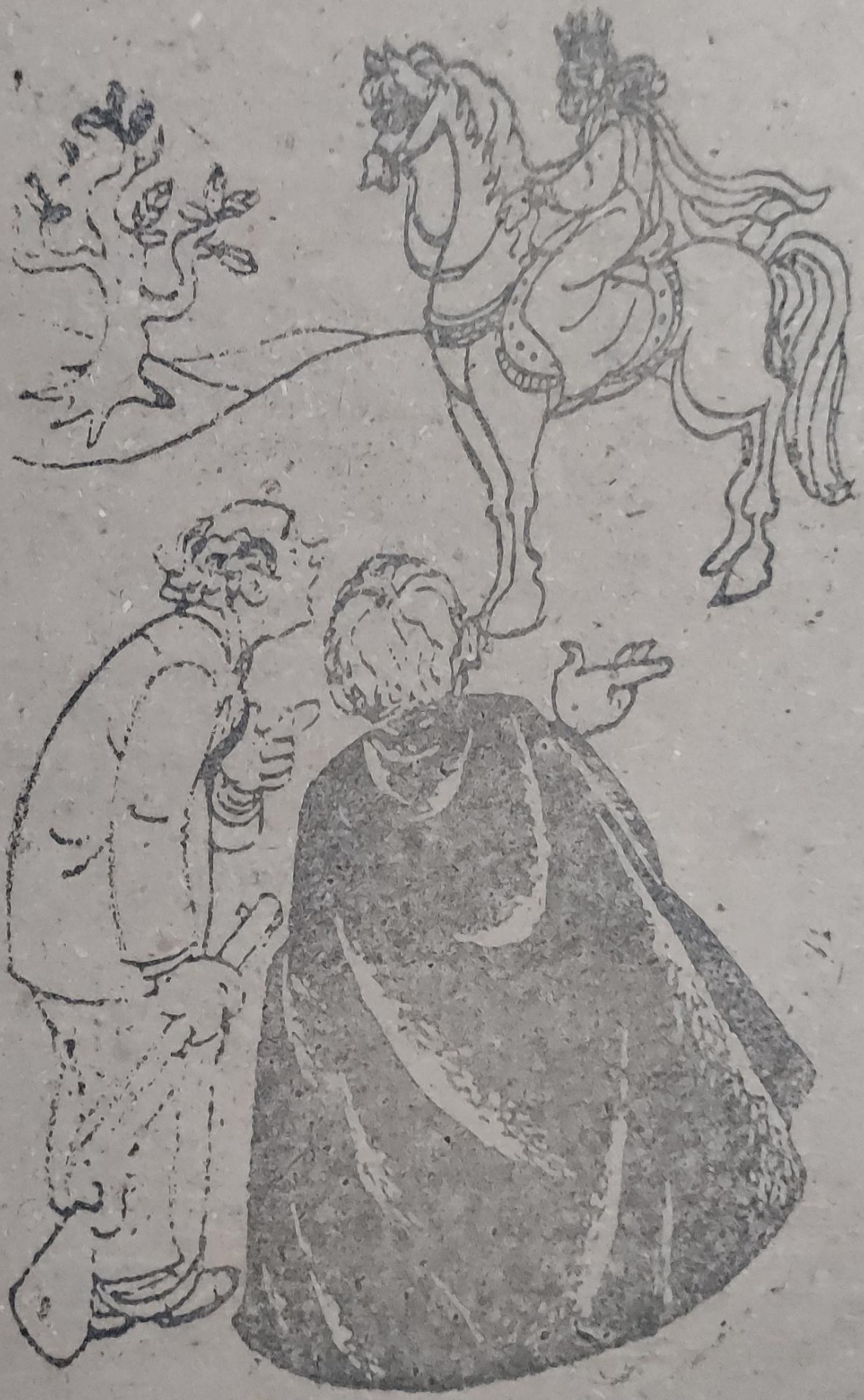

Đó là nàng tiên Arabia !

Với vẻ mặt ân hận của một kẻ biết lỗi, ông Maie chạy đến trước nàng công chúa xinh đẹp mà ông vừa kể chuyện về cô trên tivi hồi tối. Ông nói giọng chân thành:

— Tôi thành thật xin lỗi về điều đáng tiếc này. Tôi sẽ đưa thầy thuốc Xôika đến đây ngay.

Arabela xuống ngựa, lo lắng, chạy đến bên con chó sói biết nói. Cô xem xét vết thương của nó và tức giận bảo Rumburăc:

— Con chó sói biết nói này mà chết thì ông có thể mừng đấy, ông Rumburăc ạ.

Rumburăc thở dài:

— Tôi biết, việc này rồi sẽ nặng nề lắm đây, Nào, Maie ta đi tìm thầy thuốc Xôika ngay đi.

Hắn xòe vạt áo choàng đen cho Maie chui vào rồi cả hai nhanh chóng biến đi. Họ đỗ xuống trước một ngôi nhà trên thế giới loài người, gần nhà ông Maie. Lúc đó trời đã khuya. Cả thành phố đang cắm mình trong giấc ngủ say sưa. Đường phố yên tĩnh loang loáng ánh đèn, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe hối hả vụt lao đi. Ông Maie nhìn quanh, thoáng ngần ngại khi phải đánh thức ông Xôika vào cái giờ này. Nhưng Rumburăc thúc giục một cách sốt ruột. Ông Maie đành dè dặt gõ cửa.

Thầy thuốc Xôika ló cái đầu bù xù ra, hỏi bằng giọng ngái ngủ:

— Ai đấy?

— Thưa bác sĩ, tôi là Maie

— Ông cần gì vào cái lúc đêm hôm khuya khoắt này vậy, ông Maie?

— Vấn đề rất trọng trọng, thưa ông Xôika. Tôi đang nó về khả năng cứu sống con chó sói biết nói ấy mà.

Ông Xôika ngẩn ra :

— Ông nói gì, tôi chưa hiểu, thưa ông Maie Con chó sói biết nói nào ?

Ông Maie gãi tai, thấy bối rối không có cách gì làm cho ông Xôika hiểu được cái sự thể đang diễn ra nơi xứ sở cổ tích mà con người làm khoa học như ông ta khó mà hình dung ra được. Ông Maie quay sang cầu cứu Rumburăc :

— Thưa bác sĩ Xôika, ông Rumburăc đây sẽ giúp ông hiểu tất cả vấn đề ;

Ông Xôika tròn mắt lạ lẫm nhìn người đàn ông kỳ dị trong chiếc áo choàng đen rộng lùng thùng. Rumburăc thấy được chú ý thì hơn hở khẽ nghiêng đầu kiểu cách, tự giới thiệu :

— Tôi, Rumburăc, thầy phù thủy bậc hai. Chúng tôi đã vô tình bắn phải con chó sói biết nói. Giờ nó đang nằm rên rỉ bên hồ, ngoài vườn cổ tích của hoàng cung.

Bác sĩ Xôika càng ngớ ra, không thể nào hiểu nổi. Đang nửa đêm người ta dựng ông dậy để mà nói lảm nhảm những điều gì quái quỷ. Nào là con chó sói biết nói, rồi thầy phù thủy, khu vườn cổ tích của hoàng cung... Làm gì có con chó sói nào biết nói trên đời này. Lại còn cái gã tự nhận là thầy phù thủy giữa cái thời đại khoa học này mới lạ chứ. Thật đúng là một lũ điên rồ. Ông Xôika lừ mắt nhìn từ đầu đến chân hai người khách không mời mà đến, giọng khó chịu :

— Các ông đùa không đúng lúc rồi. Thôi, các ông về nhà đi và xin chúc ngủ ngon.

Chủ nhà quay lưng khép cửa lại. Ông Maie hoảng hốt cố van nài :

— Thưa bác sĩ, hãy vì lương tâm nghề nghiệp mà cứu lấy con chó sói biết nói.

Ông Xôika đã bực dẫn tọt cộ :

— Tôi đã bảo các ông quấy phá giấc ngủ của tôi thế là đủ rồi. Xin chúc ngủ ngon.

Cánh cửa đóng sập lại trước mũi hai người. Họ đành quay trở lại khu rừng với hy vọng trông chờ sự giúp đỡ của những con người ở xứ sở cổ tích vậy. Nhưng về tới bên hồ thì con chó sói đã tắt thở từ lúc nào. Bảy chú lùn đang hì hục đào đất đắp mộ cho nó. Rumburăc vò đầu bức tóc cằn nhằn trách móc ông Maie :

— Thế là kết thúc đường công danh của tôi vì ông đấy.

— Nhưng tôi có chủ tâm đâu.

— Giá mà ông đừng có rung chuông như thế thì đã chẳng có chuyện đáng tiếc này.

Ông Maie phân bua :

—Vì tôi nhặt được cái chuông nên tôi cứ rung thử chơi. Tôi có biết trước được điều gì xảy ra đâu. Thôi, giờ thì tôi biết bắn rồi ông cho tôi trở về nhà với cây súng này đi. Tôi phải chợp mắt một lúc, kẻo ngày mai có bao nhiêu công việc đang chờ tôi.

— Thế ông trả lại cái chuông cho tôi đi, kẻo để cái chuông trong tay ông thì còn nhiều điều đáng tiếc nữa xảy ra.

* * *

Bình minh vừa rạng thì thành phố cũng bừng tỉnh với bao nhiêu âm thanh ồn ã của xe cộ trên đường, của nhịp sống hối hả lao động và vui chơi. Những tiếng động quen thuộc ấy đánh thức bà Maierôva. Bà mở mắt, nhìn ngay thấy ông chồng đang

ngáy như sấm rền bên cạnh. Bà nhìn ông lạ lắm như lần đầu tiên trong đời bà mới thấy ông. Không hiểu đây là thực hay mơ, để xem thử, bà đưa tay khẽ lay lay chồng :

— Anh Maie. Có đúng là anh Maie đó không ?

Ông Maie choàng dậy ngơ ngác ngó quanh :

— Vâng đúng tôi là Maie Ô, sao tôi lại ở nhà.

Bà Maierôva lo lắng đặt tay lên vai chồng :

— Anh vừa qua một giấc mơ dữ phải không ? Đêm qua em cũng có một giấc mơ kinh khủng.

Ông Maie vẫn chưa hết cơn bàng hoàng :

— Giấc mơ nào cơ chứ ? Rõ ràng không phải mơ đâu.

— Em cũng mơ mà cứ tưởng như thật rành rành. Em mơ thấy họ cướp anh đi. Anh tan biến như một làn hơi nước.

Ông Maie lắc đầu :

— Nhưng hình như tôi không mơ đâu, mà lại thực cơ.

Ông kéo chăn. Ngay dưới chân ông ở cuối giường là khẩu súng mà đêm qua Rumburăc đã đưa cho ông và ông đã bắn phải con chó sói biết nói. Ông vồ lấy khẩu súng, nâng lên tận mắt ngắm nghía để tự khẳng định với mình đây là sự thực. Bà Maierôva tròn mắt nhìn khẩu súng, kinh ngạc kêu lên :

— Tại sao anh lại ngủ trên súng thế này ? Anh lôi nó ở đâu ra thế ?

Ông Maie gật gù như cố khẳng định với chính mình :

— Đúng mà. Đây chính là khẩu súng mà tôi đã được Rumburăc dạy cho học bắn và tôi lại bắn trúng con chó sói. Để tôi thử bắn lại xem có trúng không nhé.

Ngay trên bệ lò sưởi trước mặt ông có đặt chiếc đồng hồ báo thức. Chiếc đồng hồ đang tí tách kêu theo nhịp lúc lắc của chú

gà con trên mặt kính. Ông Maie nhẹo mất ngẩm vì bóp cò. «Đoành !» Một tiếng nổ rền vang cả căn phòng. Chiếc đồng hồ bị bắn trúng bật tung cả giây cót.

Nghe tiếng nổ trong phòng ngủ của ba mẹ, hai cậu con trai hốt hoảng chạy vào. Hôngit nhảy đến bên ba :

— Súng nào thế hả ba ?

— Súng của thầy phù thủy Rambuăc. Đêm qua ba đã tập bắn và đã biết cách bắn trúng hồng tâm. Hôngit ạ, ba đã bắn trúng con chó sói biết nói.

Hôngit sán đến bên nếu lấy tay ba, hỏi một cách tò mò và thích thú :

— Sao nó lại biết nói ạ. Ba kể chuyện nó cho con đi.

Pet hoài nghi :

— Thế ba bắn chó sói à ?

— Ừ

— Thế nó đâu rồi ?

— Nó ở trong khu vườn cổ tích của hoàng thượng. Các chú lùn đã chôn cất nó tử tế.

Bà Maierôva và Pet nhìn nhau lo lắng. Bà đập đập vào vai chồng như để đánh thức ông ra khỏi con mê :

— Anh Maie, hãy tỉnh lại đi nào.

Pet cuống quít chạy đến đặt tay vào trán ba. Rồi cậu bắt mạch, nhìn đồng hồ theo dõi nhịp đập của tim ba. Lát sau, cậu kết luận dứt khoát :

— Ba ốm rồi đấy ba ạ. Sự làm việc căng thẳng quá đã ảnh hưởng nhiều đến thần kinh của ba. Con sẽ đi tìm bác sĩ ngay. Giờ ba phải nằm nghỉ đi.

II — RUMBURĂC TRẢ THÙ

Đúng như điều lo ngại của Rumburăc, vừa về đến cung vua, hắn phải đón chịu ngay cơn thịnh nộ của nhà vua vì xử sở cẩu thả. Ngài đập bàn quát hỏi lên :

— Thế là thế nào. Tại sao nhà ngươi lại bắn chết con sói biết nói duy nhất của vương quốc chúng ta ?

Rumburăc cuống quít thanh minh :

— Không phải thần bắn, thưa hoàng thượng. Ông Maie, một người từ thế giới loài người đã gọi thần bằng cái chuông nhỏ. Và thế là thần buộc phải thực hiện yêu cầu của ông ta là dạy ông ta tập bắn. Không ngờ, ông ta lại bắn trúng ngay từ phát đầu vào con sói biết nói.

— Hắn lấy cái chuông ở đâu ra?— nhà vua hỏi.

Đứng bên cạnh vua là thầy phù thủy cao cấp của triều đình. Ông ta tên là Vigô, một ông già đầy quyền lực thần bí. Nghe vua hỏi vậy, Vigô vội giải thích :

— Thưa hoàng thượng, cách đây 300 năm, ông tổ của thần là phù thủy Khekhôta đã để thất lạc cái chuông đó ở thế giới loài người.

Rumburăc tiếp lời :

— Đến nay, tình cờ ông Maie đã nhặt được cái chuông đó. Ông ta rung chuông gọi thần đến...

Hoàng hậu, một phụ nữ đã đứng tuổi, xinh đẹp và hống hách như tất cả các bà hoàng hậu khác trên đời. Bà cắn giọng :

— Và thế là các ngươi đã quyết định bắn con sói biết nói phải không ?

— Đồ ngốc ! —nhà vua quát vào mặt Rumburăc.

Rumburăc chắp hai tay vào nhau khúm núm run rẩy :

— Muôn tâu bệ hạ, thần thật không ngờ sự việc lại xảy ra đáng tiếc như vậy. Vậy nên thần đã lấy lại ngay lập tức cái chuông đây rồi ạ.

Rumburăc xun xoe hai tay dâng cái chuông thần lên trao cho nhà vua tưởng sẽ được xí xóa chuyện cũ. Nhưng hoàng hậu không dễ gì nguôi được ngay cơn tức giận. Bà căn vặn :

— Con sói biết nói chết rồi thì cô bé quàng khăn đỏ sẽ ra sao. Người ta phải kể câu chuyện này như thế nào ?

Rumburăc gãi tai lúng túng :

— Dạ... dạ, thưa hoàng thượng thần không biết ạ.

Nhà vua quay hỏi thầy phù thủy Vigô :

— Phải xử phạt hắn thế nào đây ?

Vigô đáp :

— Tâu hoàng thượng, hắn là phù thủy bậc hai, là người giúp việc của thần. Sắp tới thần định thăng cấp, nâng bậc cao hơn cho hắn...

Hoàng hậu bĩu môi :

— Hứ, hạng này mà nâng bậc, thăng cấp à ?

Nhà vua ra oai để làm hài lòng vợ :

— Ta quyết định phạt nhà ngươi. Vi gô, hãy thu lại chiếc nhẫn thần và cái áo tàng hình của hắn.

Vigô nhìn đồ đệ của mình bằng cặp mắt ái ngại thương xót. Ông định xin với nhà vua ân xá cho hắn. Nhưng vừa nói được ba tiếng : «Thưa hoàng thượng...» thì nhà vua đã bước tới nghiêm giọng :

— Đưa các thứ ấy đây cho ta.

Rumburăc tiếp tục lệnh, tháo nhẫn thần, cởi áo lòng kính trao cho nhà vua. Thế cũng chưa xong, hoàng hậu lại nảy ra ý định ác độc hơn :

— Ngươi phải thay thế con sói đó và phải ở trong rừng, đón cô bé quàng khăng đỏ và làm những gì mà câu chuyện diễn ra.

Rumburăc hoảng sợ quỳ xuống van xin :

— Nhưng chính thần là phù thủy điêu luyện cơ mà. Đừng biến thần thành chó sói.

Tiếng van nài tha thiết của Rumburăc không mảy may làm lay động trái tim hoàng hậu. Bà ta phẩy tay lạnh lùng :

— Thôi, ngươi đừng van xin, vô ích. — Quay lại Vigô, bà ta hách dịch. — Kìa ngài Vigô, hãy tuân lệnh đi chứ.

Mặc dù rất thương Rumburăc, nhưng Vigô không dám chống lệnh. Ông buộc lòng phải quay chiếc nhẫn thần trên ngón tay. Rumburăc biến ngay thành con sói biết nói. Hắn gầm lên hằn học và căm thù :

— Các ngươi sẽ phải hối tiếc về việc này. Hoàng hậu sẽ biết tay ta. Hãy đợi đấy !

Ngoắt đuôi, Chó sói Rumburăc phóng thẳng ra khỏi cửa hoàng cung chạy biến vào rừng. Hắn tìm đến khu ở của yêu tinh. Trong một túp lều lụp xụp bẩn thỉu, có hai mụ yêu tinh mũi khoằm như mỏ quạ, đầu tóc xõa xượi và bẩn thỉu như rễ bèo khô, đầu ngón tay ngón chân là những cái vuốt như vuốt hổ. Những cái mặt quắt như hai ngón tay chéo đang đầu ra mà kháo nhau về câu chuyện vừa xảy ra tại hoàng cung. Vừa lúc nói đến chuyện Rumburăc bị biến thành sói thì hắn đã bước ngay đến cửa lều. Mụ yêu tinh thứ nhất vui vẻ chạy ra đón con sói :

— Ông đấy à, ông Rumburăc ?

— Vâng. Tôi đang ôm một mối hận. Tôi đến để cầu xin các bà giúp đỡ.

Mụ yêu tinh niềm nở :

— Tất nhiên ta rất vui lòng giúp ông. Nào, vào đây.

Mụ đưa chó sói Rumburăc vào lều, đến bên lò lửa. Hai mụ bắt đầu trộn các thứ nước phép màu xanh, đỏ, tím, vàng vào với nhau rồi tưới vào ngọn lửa. Trong quầng khói nghi ngút huyền ảo, hai mụ yêu tinh nhảy nhót quanh đống lửa, hoa chân múa tay, miệng lâm râm đọc thần chú :

— Hỡi con chồn, con kiến, con nhím, con tôm, hãy biến con sói thành Rumburăc. Kha—kha—kha...

Dứt tiếng hú man rợ của hai mụ yêu tinh, khói tắt và con chó sói lập tức được trở lại thành người, thành Rumburăc như trước đây.

Hai mụ yêu tinh kéo Rumburăc ngồi xuống :

— Nào, bây giờ ach hãy kể đi. Cái gì đã xảy ra ?

Rumburăc hằn học :

— Các bà có biết không. Ta đã bị làm nhục. Một sự sỉ nhục lớn nhất trong lịch sử đối với thầy phù thủy ở vương quốc chuyện cổ tích.

— Thế ông chịu à ?

— Đời nào ta lại chịu. Bà ta đã gieo gió thì phải gặt bão. Nếu những điều ta được nghe ông Vigô nói mà là sự thật thì ta sẽ có cách làm cho bà hoàng này mất quyền trị vì.

Hai mụ yêu tinh cùng tò mò thích thú xúm xít hỏi :

— Ông Vigô đã kể gì ?

— Một lần ông ta kể rằng ông tổ của ông ta là phù thủy Khekhôta có một lâu đài trong một khu rừng xa. Ta chợt nghĩ rằng ở đó nhất định còn nhiều phép lạ.

Mụ yêu tinh thứ nhất hỏi lại :

— Chà, ông không bịa ra chứ ?

Rumburăc nghiêm giọng :

— Ta xin lấy tính mệnh của ta ra mà thề rằng Vigô có kể với ta như thế. Các bà hãy giúp ta đi tìm cái lâu đài đó. Khi đã có được phép lạ trong tay, ta sẽ giúp các bà trở thành phù thủy. — Hắn cười sung sướng. — A ha ha. Không quá ba ngày nữa cả vương quốc này sẽ nằm trong tay ta.

•

•

Trong khu vườn râm mát ngào ngạt hương hoa của hoàng cung, phù thủy cao cấp Vigô đang dạy hai nàng công chúa học. Trên bàn, trước mặt lão là những pho sách dày về các phép tàng hình, biến hóa thần kỳ. Lão say sưa giảng, cố làm tròn bổn phận trước nhà vua. Nhưng cũng như mọi hoàng tử và công chúa trên đời, hai nàng công chúa của vương quốc cổ tích này có thiết gì chuyện học. Họ luôn tìm mọi cách để trêu chọc lão già Vigô, kiếm cớ đùa chơi cho vui. Nếu không, họ lại thì thào với nhau những chuyện tầm phào, khúc khích cười hoặc lơ đãng mơ màng thả hồn phiêu diêu cùng mây gió. Hôm nay, lão Vigô dạy về phép biến hóa. Sau khi đã thuyết lý hàng giờ về phần lý thuyết (tất nhiên, chẳng lọt được vào hai tai công chúa một câu gì), lão chuyển sang phần thực hành. Lão bảo :

— Nào, các nàng công chúa, hãy thử biến thành con sói bốn chân xem nào.

Arabela như một đứa học trò lười chưa hề thuộc công thức, định lý, giờ bị thầy gọi lên bảng làm bài tập. Nàng bối rối cố nặn óc nghĩ và miệng thì lầm bầm :

— Sói bốn chân. Biến thành sói bốn chân à ?

Kxênhia hoàn toàn dửng dưng chẳng thèm đoái hoài lo nghĩ gì đến bài vở. Nàng chỉ kiếm dịp phá trò để khỏi phải học. Nàng bảo em gái :

— Giá như Rumburăc bốn chân chạy đến đây thì nhanh hơn cả, Arabela nhỉ. Hắn vốn là thầy phù thủy, hắn sẽ nhắc vở cho chị em mình.

Lão Vigô nghiêm giọng trách Kxênhia :

— Công chúa, nàng lại không tập trung vào bài rồi !

Kxênhia không một chút nể sợ thầy giáo. Nàng đáp luôn :

— Thế nào, ngài Vigô. Chả lẽ ngài lại không biết là Rumburăc đang theo đuổi Arabela à ?

Arabela phẩy tay phản đối :

— Em khác với chị, em không thích những chàng trai như vậy. Với hắn thì em chẳng có chuyện gì để mà nói cả. Rumburăc thì lúc nào cũng dương dương tự đắc. Còn chị thì suốt ngày chỉ nói chuyện lấy chồng.

Kxênhia cao giọng trịch thượng :

— Em chả hiểu gì cả. Thật là đồ ngốc. Ừ thì chị suốt ngày thích nói chuyện lấy chồng đấy. Còn em, em thích nói về cái gì nào ?

Lão Vigô thừ ra bất lực ngồi nhìn hai cô học trò hăng hái cãi cọ hơn là để tâm đến bài học. Lão thở dài :

— Ta van các nàng. Thôi, giờ chúng ta học bài ngữ pháp đi. Hôm nay tôi sẽ giảng về...

Arabela chợt thét lên thích thú ngắt ngang lời thầy giáo :

— Nhìn kìa, Rumburăc chứ có phải chó sói đâu. Hắn ta đấy! Hắn đang cùng mụ phù thủy cưỡi chổi bay đi ngao du đấy.

— Đâu ! đâu ! — Kvênhta nghiêng ngó nhìn lên phía trên các ngọn cây.

Không phải tìm kiếm lâu, chính Rumburăc cưỡi chổi bay đến ngay phía trên đầu ba người. Hắn lượn một vòng sát xuống lưng vòm cây để chọc tức và thả xuống một chuỗi tiếng cười ngạo nghễ. Vigô nhìn lên, lắc đầu ái ngại :

— Thật là một thằng điên. Hắn đã dám chống lệnh hoàng thượng.

Rumburăc vênh mặt nhìn Vigô. Rồi hắn nhoẻn cười thân mật, gật đầu chào Arabela. Sau đó hắn lái chổi phóng vọt lên bay về phía dãy núi xanh thẳm phía xa xa. Mụ phù thủy trỏ những ngón tay đầy móng vuốt xuống phía dưới, thành thạo như một người dẫn đường giàu kinh nghiệm. Mụ bảo :

— Nhìn kìa. Vương quốc chuyện cổ tích cho trẻ em kết thúc ở đây nhé. Giờ ta bắt đầu sang lãnh địa của vương quốc chuyện cổ tích người lớn. Tòa lâu đài cổ kính của phù thủy Khekhôta nằm ở vương quốc này đây. Cố lên, chỉ chút xíu nữa là chúng ta sẽ hạ cánh.

Rumburăc chợt reo lên :

— Kia rồi. Nó kia rồi. Chú ý kẻo khi hạ cánh va phải tường gãy chổi, hết bay về được nghe.

Mụ phù thủy tự đắc :

— Ông khỏi lo. Đây có phải lần đầu tiên chúng tôi bay đâu.

Miệng nói, tay mụ khéo léo điều khiển cây chổi hạ độ cao, lượn sát xuống và đỗ ngay chân tường trước cửa tòa lâu đài đổ nát. Rumburăc ngó quanh. Xung quanh khung cảnh thật là hoang vu ảm đạm. Nhìn tòa nhà điêu tàn không có một dấu hiệu của sự sống, Rumburăc phân vân tự hỏi :

— Hừm, Khekhôta chết đã vài trăm năm nay rồi. Không biết lũ đầy tớ trong nhà hắn có còn ai sống không nhỉ.

Mụ phù thủy vác chổi lên vai, xăm xăm tiến đến đập thình thình vào cánh cửa :

— Có ai trong đó không? Mở cửa mau!

Rumburão cũng tham gia đập cửa. Cánh cửa ọp ẹp run rẩy dưới sức đấm của chúng, chỉ chực bật tung ra. Lát sau, một tên quỷ lùn dị dạng, đầu có hai sừng như sừng con dê từ phía trong mở hé cánh cửa ló đầu ra :

— Các ngài cần gì?

— Đây là toà lâu đài của phù thủy Khekhôta phải không?

— Vâng. Ngài Khekhôta đã sống 3000 năm. Và vào một hôm đẹp trời cách đây vài trăm năm, ngài đã trở về với không gian của núi rừng. Giờ trong toà lâu đài này chỉ có chúng tôi, những đầy tớ của ngài Khekhôta thôi. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Bêkôta.

Rumburão hách dịch :

— Dẫn chúng ta vào lâu đài :

Quỷ lùn Bêkôta với cái vẻ khúm núm vốn có của kẻ quen làm tôi tớ, nhường lối mời khách vào. Họ đi qua các phòng, các dãy hành lang âm u và lạnh lẽo, tới một căn phòng có lò lửa ấm áp hơn. Ở đây có thêm hai con người dị dạng nữa, Bêkôta trịnh trọng giới thiệu :

— Thưa đây là quỷ gù Mêkôta. Còn đây là quỷ rời đầu Pêkôta.

Pêkôta như một bộ áo giáp biết cử động. Hắn cất giọng ồm ồm :

— Rất hân hạnh được làm quen.

Và hắn đưa tay lên nhấc luôn đầu ra khỏi cổ để làm một

cử chỉ trịnh trọng cúi chào, như thể ta vẫn thường lịch sự nhấc nón ra khỏi đầu mỗi khi chào khách.

Rumburăc đưa mắt quan sát xung quanh, hất hàm hỏi Bêkôta:

— Phù thủy Khekhôta uy danh lừng lẫy thế mà chỉ có ba đứa đầy tớ chúng mày thôi ư?

Bêkôta đáp:

— Dạ, trước đây đông hơn nhưng đã chết dần, thưa ngài.

Rumburăc đập tay xuống bàn ra oai và dõng dạc tuyên bố:

— Thôi được. Hỡi ba tên đầy tớ trung thành. Bắt đầu từ hôm nay ta là ông chủ mới của các ngươi. Rõ chưa. Bêkôta, hãy đưa ta đi xem lâu đài.

Bêkôta chắp tay, cúi đầu «Dạ» một tiếng thực lễ phép. Rồi hắn cầm thanh củi đang cháy giơ lên làm đuốc soi cho Rumburăc và mụ yêu tinh đi qua dãy hành lang tối om và ẩm thấp. Khắp nơi sực mùi hôi hám. Đồ đạc mốc meo và bẩn thỉu bởi đã hàng trăm năm nay chẳng ai ngó ngàng tới. Qua khỏi dãy hành lang, họ bước vào một căn phòng tranh tối tranh sáng, cũng lạnh lẽo âm u. Rumburăc dò dẫm bước vào phòng, ngơ ngác ngó quanh:

— Chúng ta đang ở đâu đây?

— Đây là căn phòng bí mật, thưa ngài — Bêkôta đáp.

Căn phòng chẳng có đồ đạc gì ngoài một cái bàn tròn kê ở giữa nhà và chiếc tủ cổ kính kê sát tường, trên bàn trống trơn. Vậy thì điều bí mật ắt hẳn nằm cả trong tủ kia. Rumburăc ngoắc tay bảo Bêkôta:

— Lại đây, mở cửa tủ ra.

Cánh cửa tủ vừa mở toang, Rumburăc suýt không kìm nổi tiếng rú lên vì mừng rỡ: Một chiếc áo tàng hình in hệt chiếc

áo mà hắn vừa bị nhà vua đòi trả lại đang treo ngay ngắn trong tủ. Hắn nói như reo:

— Tư cứ ngờ, tất cả chỉ có hai chiếc. Vigô một và cái ta vừa bị đoạt mất là hai. Vậy ra đây là cái thứ ba. Tuyệt lắm. Rồi các ngươi sẽ biết tay ta.

Nhấc chiếc áo tàng hình ra, Rumburăc lại phát hiện thêm một điều thú vị nữa:

— Hãy nhìn này. Đây là chiếc hòm biết bay.

Mụ yêu tinh vỗ tay mừng rỡ:

— Thật là nhiều hơn cái mà chúng ta muốn.

Rumburăc nhấc chiếc hòm biết bay ra khỏi tủ, thận trọng mở ra. Cặp mắt hắn sáng lên long lanh khi nhìn thấy các thứ bên trong:

— A, cái nhẫn. Bây giờ thì ta là người mạnh hơn Vigô rồi. Hừ, phải thử xem nhẫn này bỏ lâu quá không dùng giờ có hiệu nghiệm không nhé. Này, Bêkôta, hãy quỳ xuống.

Bêkôta kinh hãi xua tay:

— Ấy, đừng, đừng làm thế.

Nhưng Rumburăc đã đeo nhẫn vào ngón tay và quay thử. Trong chớp mắt, Bêkôta biến ngay thành con dê. Con dê kêu be be thảm thiết như van xin Rumburăc đừng đùa cợt với số phận của hắn ta như thế. Rumburăc cười khoái trá, gật gù:

— Được, chiếc nhẫn vẫn còn tốt lắm. Thôi, giờ cho mày trở lại làm quỷ lùn. Hãy đi quét dọn các phòng trong tòa lâu đài ngay tắp lự. Nếu không thì liệu hồn đấy.

Rumburăc xoay trở chiếc nhẫn. Con dê trở lại nguyên hình Bêkôta. Lão quỷ lùn cuống quít chuồn thẳng ra khỏi phòng, đi gọi hai tên kia quét dọn tòa lâu đài cho ông chủ mới ở.

Mụ yêu tinh lục trong chiếc hòm biết bay và phát hiện thêm một vật thần kỳ nữa. Đó là quả cầu hiện hình. Mụ tươi cười hỏi Rumburăc :

—Ông có muốn biết công chúa Arabela hiện đang làm gì không ? Hãy nhìn vào đây này.

Rumburăc đón lấy quả cầu nhỏ bằng thủy tinh trong suốt trên tay mụ ta. Nhìn vào đó, hắn thấy cảnh nhà bếp hoàng cung. Arabela đang cầm thìa xúc một món gì lên nếm thử. Trông nàng mới thơ ngây và ngộ nghĩnh làm sao. Rumburăc nhìn nàng bằng con mắt ngây dại :

—Ôi, nàng thật là xinh đẹp. Nàng không thể tưởng tượng được rằng chẳng bao lâu nữa nàng sẽ là vợ ta.

Mụ yêu tinh hỏi :

—Ông định đạt điều đó bằng cách nào ?

Rumburăc khinh khỉnh gạt mụ sang một bên :

—Bà đừng thóc mách mà chóng già. Được rồi, mai mốt lấy được nàng, ta sẽ cho bà làm đầy tớ riêng của ta. Còn giờ thì mụ hãy lấy cái chổi bay của mụ ra đây. Chúng ta phải lên đường trở lại vương quốc chuyện cổ tích cho trẻ em. Công việc trước tiên là ta muốn thanh toán món nợ cũ.

Mụ yêu tinh nhanh nhảu đi lấy chổi bay. Hai đứa cưỡi chổi bay thẳng đến khu vườn cửa hoàng cung. Chúng đột nhập vào phòng hoàng hậu qua cửa sổ. Vừa trông thấy Rumburăc, hoàng hậu sững người trong giây lát. Rồi mau chóng, lấy lại cái vẻ oai quyền vốn có, bà quát bằng giọng hách dịch :

—Rumburăc, tại sao mi dám cả gan thay hình đổi dạng, không tuân theo điều ta đã phạt mi ?

Rumburăc cười ngạo mạn :

—Cái hình dạng đó hoàn toàn không phù hợp với ta.

Hoàng hậu cau mày :

—Thật là láo xược. Mi có biết làm hoàng hậu giận nghĩa là thế nào không ?

Rumurăc cười khầy, lạnh lùng :

—Khoan đã. Bây giờ bà sẽ biết cơn giận của Rumburăc nghĩa là thế nào. Từ giờ phút này bà không còn là hoàng hậu nữa. Sẽ có một hoàng hậu khác ngay bây giờ. Này, bà hãy mở to mắt ra mà xem nhé. Ha ha ha...

Tay hắn xoay chiếc nhẫn thần. Ngay lập tức mụ phù thủy bần thỉu gớm ghiếc bỗng hóa thành hoàng hậu xinh đẹp và đài các. Mụ giống hoàng hậu thật như hai giọt nước. Hoàng hậu thật bủn rủn chân tay, ngồi phịch xuống ghế.

Rumburăc lại tiếp :

—Còn bà, bà sẽ biến thành con chim bồ câu. Ta trừng phạt bà bằng hình dạng này để bà phải luôn sống trong nơm nớp sợ hãi. Để những con mèo cũng có thể cào cấu vồ chết bà mỗi khi bà đặt chân xuống mặt đất. —Quay lại, hắn ra lệnh cho hoàng hậu giả. —Còn mụ, mụ phải chú ý kẻo hỏng việc. Phải tập cách cư xử như hoàng hậu thật vậy.

—Ông cứ yên tâm —mụ yêu tinh đáp.

Rumburăc xụyt con chim bồ câu, tức là hoàng hậu thật, bay ra khỏi cửa rồi hắn cũng biến thành con quạ bay đi. Trong phòng chỉ còn lại mụ yêu tinh trong vai hoàng hậu. Mụ đang chưa biết làm gì thì đầu bếp đã lên thưa :

—Muôn tâu hoàng hậu, bữa trưa đã chuẩn bị xong.

Arabela chạy vào, ngỡ ngàng khi thấy trên gương mặt thân thuộc của mẹ bỗng dưng có cái nốt ruồi. Đó là sơ suất của Rumburăc khi biến hóa mụ phù thủy thành hoàng hậu đã

quên không tẩy trang cái nốt ruồi cũ trên gương mặt mụ. Arabela ngạc nhiên hỏi :

—Thưa thân mẫu, thân mẫu có nốt gì trên mặt thế kia ạ ?

Vẫn với tác phong yêu quái chưa quen được với nơi thanh lịch đài các mụ cong cớn xỉa xói đáp :

— Thôi đi. Hãy nhìn kỹ mình đấy rồi hãy chê người khác.

Thái độ khác lạ này của hoàng hậu khiến nhà vua cũng phải kinh ngạc. Nhưng nhà vua lại nghĩ chắc hoàng hậu bị mệt nên trở thành khó tính. Ngài dịu dàng hỏi :

— Hoàng hậu yêu quý. Ta chắc hôm nay trở trời, khanh bị cảm phải không ?

Hoàng hậu giả gật gật :

— Vâng, chắc thế.

Arabela cũng tin là như thế. Quên ngay chuyện vừa rồi, nàng chạy tới níu tay hoàng hậu, líu lo kể :

— Hoàng hậu có biết chúng con vừa nhìn thấy ai không ? Chính là Rumburăc. Hắn đã bay trên một cái chổi cùng với mụ yêu tinh về phía hoàng cung ta.

Nhà vua lắc đầu không tin :

— Sao lại thế ? Ta đã trừng phạt hắn biến thành chó sói. Chẳng lẽ hắn dám chống lệnh ta à ?

Hoàng hậu giả đã dịu dàng hơn :

— Thiếp không thể tưởng tượng nổi là hoàng thượng sẽ trừng phạt hắn bằng cách nào khi hắn đã biến mất.

• • •

Chuyến đi đầu tiên đến hoàng cung đã trót lọt. Rumburăc quyết định sẽ làm một chuyến du đến thế giới loài người.

Trong chiếc áo tàng hình, hắn và quỷ lùn Bêkôta bay tới đổ xuống một công viên. Một em bé đang chạy tung tăng trên thảm cỏ chợt trông thấy hai kẻ lạ mặt thì khóc thét lên. Người mẹ vội chạy đến ôm lấy con và trách mắng chúng :

— Các ông không thấy xấu hổ khi các ông ăn mặc thế này mà đi dọa trẻ con à ?

Chúng nhìn lại mình rồi nhìn ra xung quanh. Quả là bộ y phục của thế giới cổ tích hoàn toàn không hợp chút nào với thế giới loài người. Nhưng mặc thế nào bây giờ nhỉ ? Rumburăc ngẩng lên và bắt gặp ngay hai công nhân công ty vệ sinh đang đi thu dọn các thùng rác đặt trong công viên. Người quét rác trẻ chỉ quỷ lùn và bảo với người quét rác già :

— Ông Xisa, ông hãy nhìn kìa, lạ chưa ?

Ông già đang cắm cúi vào công việc khẽ gắt lên :

— Thôi, làm đi. Đừng nghênh trời nghênh đất nữa.

Rumburăc bảo Bêkôta :

— Mày có thấy không, Xisa là nhà vua và thằng kia là người hầu của ông ta. Chúng ta cũng sẽ ăn mặc như vậy để vào thành phố.

Hắn xoay chiếc nhẫn. Thế là hai đứa trong bộ quần áo công nhân vệ sinh hãnh diện bước đi, oai vệ như hoàng đế tiến vào thành phố. Mọi người đi đường đều ngoái nhìn chúng và không nhịn được cười. Chúng đi vào một khách sạn lớn, đến bên quầy tiếp khách và hỏi người thường trực :

— Đây có phải lâu đài để trọ không, thưa ngài ?

Ông già thường trực nhìn bộ dạng của chúng từ đầu đến chân rồi đáp :

— Vâng, gọi như vậy cũng được. Nhưng trọ ở đây khá đắt đấy, các ông liệu có đủ tiền không ?

Rumburăc rút ra một túi tiền vàng rồi đổ ra bàn một ít :

— Đủ chứ ?

Người thường trực kinh ngạc nhìn những đồng tiền vàng lấp lánh trên mặt quầy, gật đầu lia-lịa :

— Đủ. Đủ cho một năm trọ.

Rumburăc lại bốc thêm một nắm nữa dúi vào tay ông ta :

— Còn đây là cho ông.

Người thường trực lúng túng nửa muốn nhận, nửa lại ngại.

— Nhưng quả là... là... Thôi, cảm ơn. Xin các ông cho biết họ tên để tôi còn vào sổ khách sạn.

Rumburăc ưỡn ngực :

— Tôi là Xisa hoàng thượng, còn đây là người hầu của tôi

Người thường trực lại hỏi :

— Thưa ngài Xisa, ngài có hành lý không ạ, để tôi gọi người đưa giúp ngài lên lầu.

Rumburăc ngẩn ra :

— Xin lỗi, ông hỏi cái gì ? Hành lý là cái gì ?

— Tôi muốn nói là... ừ, là những cái va li ấy mà.

— À, va li ư.

Rumburăc ngó quanh. Hắn thấy người khách đến sau hắn hai tay khệ nệ xách hai chiếc vali. Thế là hắn xoay nhẫn. Hắn cũng có hai chiếc vali in hệt thế dưới chân.

— Đây, va li của tôi đây.

Người thường trực vẫy gọi người hầu phòng :

— Này, Ađa, đưa khách lên phòng 111.

Ađa nghiêng mình chào lịch sự :

— Xin mời các vị lên phòng.

Ada đưa khách lên phòng 111 rồi lui ra. Còn lại hai người, Rumburăc hỏi Bêkôta :

— Những người mặc quần áo như chúng ta rất ít phải không ? Phải đổi y phục thôi kẻo ta thấy khó chịu trước cái nhìn soi mói, diễu cợt của mọi người. Đổi kiểu gì nhỉ ?

Bêkôta cầm tờ họa báo trên bàn lên. Hắn ngắm nghía một cách thích thú tấm hình ghi lại cảnh người đấu thủ về nhất trong cuộc đua xe đạp đang được trao vòng nguyệt quế vinh quang. Hắn chỉ cho Rumburăc :

— Ông xem này, bộ quần áo này được chứ ?

Rumburăc nheo mắt nhìn, gật gù ra vẻ hiểu biết :

— Đây là lễ lên ngôi của ông vua những con đường. Được, ta sẽ là ông vua đó.

Rumburăc xoay chiếc nhẫn trên ngón tay. Lập tức hắn hiện diện trong bộ quần áo đấu thủ đua xe đạp. Một chiếc quần cộc bó chẽn Một chiếc may-ô có số. Tựa vào người hắn, là chiếc xe đua và trên cổ hắn đeo vòng nguyệt quế in hệt trong bức hình. Đang quen với bộ dạng quần chùng áo dài của thầy phù thủy, giờ trông hắn cộc cằn đến tức cười. Bêkôta nhìn lại mình :

— Ồ, tôi cũng phải có bộ đồ nào khác tươm tất hơn chứ.

— Miệng nói, tay hắn lật giở trang sau của tờ họa báo chụp cảnh mấy cô gái đang phơi nắng trên bãi biển. Bộ này được chứ ?

Rumburăc gật đầu dễ dãi :

— Ừ, nếu mày muốn thì ta sẽ trang bị cho.

Hắn xoay chiếc nhẫn. Bộ quần áo công ty vệ sinh trên mình Bêkôta biến mất, thay vào đó là hai mảnh xuchiêng và silíp phụ

nữ đeo trên tấm thân đầy lông lá của quỷ lùn. Ấy vậy mà Bêkôta tưởng mình đẹp như mấy cô trong hình, hắn ngó nghiêng thích thú lắm. Nhưng Rumburăc không hài lòng :

— Không, không đẹp. Để ta chọn cho nhà ngươi bộ khác hợp hơn.

Trang họa báo sau in hình một vị tướng. Rumburăc xoay nhẫn hóa phép cho Bêkôta một bộ quân phục y như thế.

Bêkôta lộp cộp giày da đi lại trong phòng. Hắn dừng lại trước cửa phòng vệ sinh, ngó vào :

—Ông vào đây mà xem này, bao nhiêu thứ gì lạ lắm.

— Cái gì thế, Bêkôta ?

— Ông lại đây. Ở đây không có sông có suối gì cả mà lại có nước chảy ào ào. Bao nhiêu là nước.

Bêkôta thích thú vặn hết vòi này đến vòi khác. Nó chìa cái vòi tắm hương sen về phía Rumburăc, lạ lắm kêu lên :

— Ông xem này, đến cả cái loa này cũng có nước.

Bêkôta vặn thử cho chủ xem. Nhưng không ngờ mở quá tay, một luồng nước phụt tung tóe làm ướt hết cả bộ quần áo đua xe đạp. Nước dội từ đầu đến chân Rumburăc, hắn la lên oai oái. Bêkôta càng cuống, không còn biết làm cách nào hãm nước lại được nữa. Nước phun vọt cả vào phòng trong. Người hầu phòng 112 nghe tiếng la ối ối bên trong thì vội vã chạy vào. Anh ta nhanh chóng tắt các vòi nước và nói với Bêkôta một cách kính cẩn trước khi lui ra :

— Thưa tướng quân, tôi sẽ báo cho người hầu phòng của ông đến lau khô giúp cho người đua xe đạp.

Rumburăc giậy nảy lên :

— Không, không thể thế được. Mày làm tướng, còn tao làm thằng đua xe đạp thì dới khoét không tài nào chấp nhận được.

Hắn trút phăng bộ quần áo đấu thủ và ném cả một đống cùng với vòng nguyệt quế vinh quang. Suy nghĩ giây lát, hắn quyết định :

— Ta sẽ làm công tước Rudôn Bécnơ. Bêkôta nhìn xem, trong bộ quần áo này trông ta có oách không ?

— Tuyệt lắm, thưa ngài — Bêkôta xun xoe nịnh bợ.

— Được rồi, giờ ta lên đường tiếp tục chuyến đi.

Hai đứa kéo nhau ra khỏi khách sạn. Những người phục vụ khách sạn xúm xít nhìn theo và kháo chuyện với nhau. Người hầu phòng 112 chỉ Rumburăc :

— Đấy ông ta đấy. Ông ta vừa đoạt giải vô địch đua xe đạp. Còn cái ông lùn lùn thứ hai là một vị tướng.

Ông già thường trực lắc đầu :

— Tầm bậy. Ông ta đích thị là một nhà triệu phú kỳ quặc nào đó !

Chị hầu phòng số 111 khẳng định :

— Và là một lão gàn dở dốt đặc. Tôi đã phải giải thích tất cả mọi thứ cho lão ta. Dường như lão ta chưa hề biết một tí gì về những đồ dùng đơn giản nhất của con người. Nào thuốc đánh răng; điện, và lão đặc biệt quan tâm tới tivi. Ôi, một đứa trẻ trong nhà mẫu giáo của chúng ta còn hiểu biết nhiều hơn lão. Không hiểu lão ở cái xứ sở u mê tăm tối nào tới đây thế không biết.

Điều cô hầu phòng nhận xét quả không sai. Rumburăc đặc biệt chú ý đến vô tuyến truyền hình. Hắn dắt Bêkôta đi khắp nơi hỏi dò. Rồi cuối cùng hai đứa lọt được vào phòng ông phó giám

đốc của trung tâm vô tuyến truyền hình. Nhìn bộ quân phục cấp tướng của Bekô, ông phó giám đốc đã thấy nể. Lại thấy vị tướng này rất lịch sự người đi cùng, ông ta cứ ngỡ Rumburăc phải là một nhân vật cỡ bự. Khi nghe hai người ngỏ ý muốn tới thăm trung tâm truyền hình, ông nhiệt tình dẫn đi xem khắp các phòng. Đến phòng kamêra, Rumburăc đề nghị :

— Tôi có thể mua hai bức tranh này có được không ?

Ông Phó giám đốc hỏi lại :

— Ông muốn nói về những sơ đồ à ?

— Vâng. Tôi cần những sơ đồ này với đầy đủ thiết bị đặt bên trong của một guồng máy đang hoạt động.

Rumburăc chợt giật nảy mình khi nhìn thấy ông Maie và Gróoc đang đi tới. Hắn vờ quay mặt đi để khỏi bị lộ tẩy. Ông Maie đang mải trò chuyện với Gróoc về buổi phát hình tối nay nên cũng không để ý thấy.

Ông phó giám đốc vẫn say sưa giảng giải cho khách :

— Ông thấy đấy. Tất cả máy móc đều điều khiển tự động. Quay lại thấy ông Maie, ông ta giới thiệu hai bên. — Đây là ông Maie, người kể chuyện cổ tích trên ti vi. Còn đây là ông Xisa đang muốn xây dựng một trung tâm truyền hình mới.

Ông Maie chìa tay lịch sự bắt tay khách :

— Rất hân hạnh. Này, nhưng hình như ông là Rumburăc. Chúng ta là người quen cả mà.

Rumburăc tỉnh bơ lắc đầu :

— Ồ, trước hết tên tôi không phải thế. Và tôi cũng không nhớ là chúng ta gặp nhau bao giờ.

Ông Maie gợi lại :

— Ông có nhớ không, có một đêm ông đã dạy tôi bắn.

Rumburăc vẫn lạnh lùng chối :

— Ồ, có lẽ ông lầm đấy. Tôi chưa hề gặp ông bao giờ.

Đạo diễn chạy đến kéo ông Maie đi :

— Xin lỗi. Chúng tôi vội. Đã đến giờ bắt đầu chương trình.

Ông Maie đập tay vào trán, nhăn nhó :

— Không, tôi lầm làm sao được. Ông ta chính là Rumburăc.

Gróoc nhìn ông cười cợt :

— Anh lại hoang tưởng rồi. Rumburăc trong thế giới chuyện cổ tích thì đến đây làm sao được.

Không một ai tin điều phát hiện của ông Maie. Họ đều đinh ninh hai người này là những nhân vật có thẩm quyền đến tham quan để lập một trung tâm truyền hình mới. Do thế, Rumburăc đã mua được toàn bộ thiết bị máy móc một cách dễ dàng. Hắn và Bêkôta khuân toàn bộ máy móc về tòa lâu đài cổ Khekhôta và phòng ngủ của Rumburăc trở thành trung tâm truyền hình mới. Hắn đắc ý nói với Bêkôta :

— Giờ thì ta sẽ làm lộn tùng phèo mọi thứ. À, mà phải gửi tặng nhà vua bên xứ sở chuyện cổ tích trẻ em một cái tivi để hắn cũng biết được chút ít điều ta làm chứ.

Chiếc ti vi được chuyển ngay đến hoàng cung. Tên lính hầu khệ nệ bê vào.

— Tâu hoàng thượng, có người đem đến nói là quà tặng đức vua ạ.

Nhà vua nhìn vật lạ :

— Cái gì thế này ?

Vigô chỉ tờ giấy gắn phía trước món quà.

— Tâu hoàng thượng, tờ giấy viết gì đây ạ.

— Ngươi đọc thử xem.

Ông Vigô đeo kiếng lên mắt và chậm rãi đọc từng chữ :

— Thưa nhà vua, ngài sẽ nghe rõ ông Maie từ cái máy này kể chuyện cổ tích. Ông ta kể chuyện cổ tích cho hàng triệu thiếu nhi nghe. Ngài hãy cố gắng làm theo đúng lời ông Maie kể.

Nhà vua còn đang chưa hiểu đầu đuôi ra sao thì màn ảnh đã hiện hình. Cô phát thanh viên xuất hiện :

— Các em thân mến. Bây giờ các em sẽ nghe câu chuyện cổ tích của buổi tối nhé.

Sau lời giới thiệu đó, ông Maie xuất hiện trên màn ảnh, Hôm nay ông kể câu chuyện cổ tích «Cô bé quàng khăn đỏ». Ông bắt đầu câu chuyện :

— Ngày xửa ngày xưa có một cô bé thường hay đội chiếc khăn đỏ bằng nhung, cho nên người ta gọi cô là cô bé quàng khăng đỏ...

Tại trung tâm thu phát hình của mình, phù thủy Rumburăc cũng theo dõi không sót một lời. Hắn khoái trá bật lên một chuỗi cười man rợ. Rồi hắn xoay nhãn biến mình thành Maie, ngồi trước kamêra. Hắn cho phát hình thẳng lên sóng với một cường độ mạnh hơn để lấn át hẳn làn sóng tivi phát chương trình thật. Trong diện mạo ông Maie, gã phù thủy tiếp tục câu chuyện :

Có một lần mẹ sai cô bé đem một giỏ bánh đến thăm bà ở bên kia rừng. Cô bé vui vẻ ra đi...

Người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường là Hôngit. Chú bé quay sang hỏi cô bạn Macgienka :

— Này, cậu có nghe thấy không? Sao tự dưng bà tớ lại có cái giọng thật là đáng sợ nhỉ?

Bà Maierôva chợt nhận ra điều con vừa phát hiện là đúng sự thật. Bà kêu lên :

— Ừ, tại sao thế nhỉ ?

Rumburăc vẫn tiếp tục quấy phá trên làn sóng vô tuyến truyền hình. Hắn cười nham nhở, kể bằng cái giọng nanh ác :

— Và thế là cô bé đã đến ngôi nhà nhỏ của bà. Cô gõ vào đầu bà và sau đó ăn thịt bà ngon như ăn quả mâm xôi. Cô vừa ăn vừa nói : « Ôi, ngon như bánh kẹo ».

Bà Maierôva không còn tin ở điều mình vừa thấy, vừa nghe nữa. Bà kêu lên kinh hãi :

— Cái gì ? Ba con vừa nói cái gì nghe rùng rợn thế ?

Maie giả vẫn liến láu thản nhiên :

— Cô bé quàng khăn đỏ nói xong thì liếm liếm cái môi một cách thèm thuồng...

Tại cung vua ở xứ sở cổ tích, sự kinh ngạc cũng không kém. Nhà vua và các nàng công chúa ngồi trước tivi không ai kìm nổi sự phẫn nộ. Vua quát lên :

— Thế là thế nào ? Cái lão Maie là ai mà dám xuyên tạc chuyện cổ tích một cách trắng trợn như thế ?

Trên màn ảnh tivi, Maie giả vẫn thao thao kể tiếp câu chuyện láo lếu :

— Sau đó cô bé đổ nước trong bình vào bà. Rồi cô đi vào rừng. Cô gặp người đi săn. Cô gật đầu chào anh ta rất vui vẻ và tiến đến ngoáy mồm nuốt nốt anh ta. Người đi săn là một chàng trai khoẻ mạnh. Bộ râu dài của anh ta quấn vào cổ cô bé quàng khăn đỏ khiến cô ta không nuốt trôi cái được...

Đứng cạnh nhà vua trị vì xứ sở cổ tích, cô bé quàng khăng đỏ tức run lên. Nước mắt rơi lã chã, cô thút thít, nghẹn ngào :

— Không, cháu không phải là con chó sói. Cháu không như thế.

Nhà vua xoa đầu cô bé một cách thông cảm. Ông an ủi dịu dàng :

— Được, để ta xem. Thật là thảm họa.

Arabela rầu rĩ :

— Hàng triệu trẻ em đã nghe thấy điều này. Bây giờ thì họ sẽ coi cô bé quàng khăn đỏ như thế nào ?

Nhà vua bóp đầu, đau khổ :

— Thì trẫm đã nói mà. Thật là thảm họa.

Chỉ có hoàng hậu giả là có vẻ mừng rỡ. Mụ khoan khoái cười :

— Thế là hàng triệu trẻ em đã biết. Giờ thì đố có mà thay đổi được.

— Câu chuyện lếu láo một khi đã được đưa vào phương tiện tuyên truyền đại chúng như thế này thì quả là tai hại. Ngay lập tức chú bé Hôngit tiếp nhận nó như một trò thú vị. Màn ảnh ti vi vừa tắt, Hôngit quay ngay sang cô bạn thân, trợn mắt gầm lên :

—Hừm, ta chính là cô bé quàng khăn đỏ đây. Ta sẽ ăn thịt tất cả mọi người, hừm...

Bà Maierôva kinh sợ nhìn thằng bé :

—Hôngit, cút ngay đi. Hết, con hãy đuổi nó ra khỏi phòng đi. Má không thể chịu nổi nữa rồi.

Hôngit vẫn say sưa với trò chơi độc ác. Nó quào hai tay nhe răng, múa may như con thú sắp vồ mồi và gầm lên :

— Ta sẽ ăn tất cả các ngươi, như cô bé quàng khăn đỏ ăn thịt cả người đi săn.

Pét phát vào đít em, tức giận :

— Mày có thôi đi không nào. Toàn là trò lếu láo.

Hôngit chống chế :

— Em chỉ làm đúng như điều ba vừa nói trên tị vi thôi mà. Không tin, anh thử hỏi ba xem. Ba về rồi đây này.

Pét ngoảnh lại kinh sợ nhìn ba :

— Ba, ba đã làm cái gì vậy ?

Ông Maie phờ phạc như người mất hồn. Ông ném cái cặp và gieo mình trên ghế.

— Hồi nãy đạo diễn cũng cáu kỉnh quát vào mặt ba như thế. Còn ông giám đốc trung tâm truyền hình thì trút cả một cơn thịnh nộ lên đầu ba. Ông ta bảo : « Anh hãy nói đi, Tại sao anh lại có thể nói những chuyện nhảm nhí ngu ngốc như vậy trước hàng triệu trẻ em».

Quả thực, ba không thể hiểu nổi là ba đã nói những gì là nhảm nhí ngu ngốc ? Hôm nay ba chuẩn bị chương trình rất tốt. Ba thuộc làu làu từng câu từng chữ câu chuyện «Cô bé quàng khăn đỏ» mà con vẫn thấy trên sách báo đó. Ba kể chuyện bình thường đấy chứ.

Bà Maie ôva đưa tay áp trên trán chồng để xem thử ông ông có ấm đầu không. Bà nhìn chồng ái ngại và trách móc :

— Ông đã kể một câu chuyện dã man rùng rợn như thế cho trẻ con mà ông lại nói là ông bình thường à ? Có lẽ ông phải đi khám bệnh. Ông ốm rồi đấy. Chắc chắn là thần kinh không được bình thường.

Ông Maie gật đầu mệt mỏi :

— Có lẽ thế thật. Ngay từ sáng sớm tôi đã cảm thấy bồn chồn trong người. Tâm trí tôi như quay cuồng rối loạn.

Lúc này chỉ có Rumburăc là hề hả và sung sướng. Hắn nhảy nhót reo hò và bảo với Bekôta :

— Mọi việc thật trôi chảy. Ta sẽ kể một vài câu chuyện trái ngược hẳn khiến thế giới loài người kinh sợ, khinh ghét chuyện cổ tích. Thế là vương quốc chuyện cổ tích trẻ em sẽ bị lung tay. Vua nhất định phải yêu cầu ta cứu vương quốc. Ta sẽ đề ra điều kiện : Nhà vua phải chia cho ta một nửa vương quốc và gả cho ta nàng Arabela xinh đẹp. A, ha ha, tuyệt vời đấy chứ ?

Bêkôta xun xoe :

— Vâng, thưa ngài thật tuyệt vời ạ. Ngài sẽ được làm chủ cả hai vương quốc cổ tích và nàng công chúa xinh đẹp Arabela.

III — PÉT VÀ CÔNG CHÚA

Câu chuyện «Cô bé quàng khăn đỏ» mà ông Maic kể trên tivi đã bị Rumburăc bóp méo, xuyên tạc đi một cách dễ sợ. Nó là một đòn trả thù độc ác giáng thẳng vào vương quốc chuyện cổ tích trẻ em. Nhà vua tức điên lên. Còn hoàng hậu già thì hởi lòng hởi dạ. Mụ lập tức ra lệnh cho cô bé quàng khăn đỏ :

— Đấy, mi đã nhìn thấy tận mắt rồi nhé. Mi phải ăn thịt bà và người thợ săn.

Cô bé quàng khăn đỏ lắc đầu quầy quậy :

— Không, không bao giờ con làm thế.

Nhà vua gật đầu đồng ý với cô bé :

— Chỉ có loài sói mới làm được như thế. Khanh đừng bắt ép cô bé tội nghiệp.

Hoàng hậu già trừng mắt nhìn nhà vua một cách xấc xược. Mụ khăng khăng giữ nguyên ý định :

— Bắt đầu từ hôm nay hàng triệu trẻ em đã biết rằng cô bé quàng khăn đỏ ăn thịt bà và người đi săn. Ta ra lệnh : Ngươi phải làm đúng như vậy.

Nhà vua vốn chiều nể vợ, không bao giờ dám làm điều gì phật ý hoàng hậu. Nhưng trước cái ý đồ ngông cuồng này, vua phải can ngăn :

— Khanh làm thế, trẫm lo rằng chúng ta sẽ bị lên án.

Arabela cũng tán thành ý cha :

— Không thể bắt cô bé quàng khăn đỏ làm cái điều tàn nhẫn đó được, thưa vua cha. Con nghĩ ra một cách. Muốn cho mọi việc trở lại bình thường thì ngài Vigô sẽ đến thăm ông Maie, giải thích cho ông ta thấy điều tai hại của những lời ông ta đã kể. Sau đó yêu cầu ông ta sửa lại những gì lầm lẫn do ông ta gây ra.

— Tuyệt lắm, Arabela. Con quả là một cô gái thông minh

Hoàng hậu giả hốt hoảng la lên :

— Ta không đồng ý. Vigô, không được đi đâu cả.

Lần đầu tiên nhà vua không thèm để ý đến lời hoàng hậu. Coi như không nghe thấy gì, ngài nói tiếp :

— Nào—Vigô, chuẩn bị lên đường. Khanh lấy áo tàng hình ra đây. Nhẫn thần vẫn ở trên tay đấy chứ ?

Arabela thấy nói đến việc chu du lên thế giới loài người thì bỗng nảy ý tò mò. Nàng muốn đi theo Vigô đến đó xem người ta sinh sống ra sao ? Cảnh vật ở đó thế nào ? Nàng níu lấy tay cha, nũng nịu :

— Cho con đi cùng có được không, ba ? Con muốn biết về những con người. Họ biết rất rõ về chúng ta. Vậy mà chúng ta chẳng biết gì về họ cả.

Kxênhia cũng vội chạy đến bên cha :

— Cho cả con đi nữa, nghe ba. Con muốn xem trên đó họ ăn mặc ra sao ?

Arabela bĩu môi dề bĩu :

— Chị thì chỉ có thế thôi.

Nhà vua âu yếm ngăn các con :

— Thôi, hai con. Suốt ngày cứ như chó với mèo ấy thôi. Được, cha sẽ cho cả hai đứa đi theo lão Vigô.

Kxênhia và Arabela càng sung sướng reo lên. Kxênhia ngắm vuốt trước gương. Còn Arabela thì mừng rỡ nhảy nhót như một chú chim non. Nàng chạy đến bên Vigô háo hức hỏi :

— Thầy Vigô ơi, chúng ta sẽ hạ cánh xuống đâu ?

Phù thủy Vigô gõ gõ một ngón tay lên trán cố nhớ lại. Lão đáp :

— Ta đã ở vương quốc loài người lần cuối cách đây 150 năm. Nếu ta không lầm thì khi đó ta đã hạ cánh xuống ngọn một cây cao để tránh gặp gấu và cọp.

Arabela thích thú reo lên :

— Rồi sao nữa, thầy Vigô, thầy kể nữa đi.

Nhà vua sốt ruột đi đi lại lại để chờ cô con gái lớn chải chuốt trang điểm. Chừng như không thể chờ lâu được nữa, ngài khoát tay :

— Thôi, lên đường cho sớm đi Vigô.

Cả ba người choàng một áo tàng hình, bay đến nơi sở loài người. Vigô đó dẫn tìm đường. Lão loay hoay hồi lâu vẫn không tài nào tìm thấy khu rừng cũ. Nơi đây, một thành phố đồ sộ đã mọc lên với những tòa nhà cao chọc trời. Cuối cùng họ đành đỗ xuống ban công một ngôi nhà lớn. Đó chính là khách sạn thành phố. Ba người ngơ ngác nhìn quanh. Kxênhia hỏi Vigô :

— Ngài đã nói là chúng ta sẽ hạ cánh xuống một cây cao cơ mà ?

— Vâng.

— Để tránh gấu phải không ?

— Vâng. Đúng là vị trí này đây. Rõ ràng là họ đã chặt cây để xây dựng những ngôi nhà lớn như thế này. Trong phòng kia hình như có người. Ta phải hết sức nhẹ nhàng đi vào và núp sau tấm màn gió kia nhé. Rồi tôi sẽ tìm cách đột nhập êm thấm vào thế giới loài người.

Hai nàng công chúa theo Vigô nhón gót nhẹ nhàng vào phòng và nấp sau tấm màn gió. Lúc bấy giờ trời đã sáng rõ. Những người khách thuê phòng vừa tỉnh giấc, hãy còn nằm trên giường. Kxênhia núp sau tấm màn gió chợt thấy dưới chân giường một đôi giày cao gót. Đôi giày thanh mảnh và xinh đẹp. Nơi xứ sở cổ tích, các nàng công chúa quanh năm chỉ biết xỏ chân trong những chiếc hài cỏ. Giờ trong đôi giày cao gót, Kxênhia vốn ưa trưng diện thấy mê quá. Nàng thò chân kêu lấy đôi giày, ướm luôn vào chân mình một cách thích thú. Bất ngờ, cô gái trên giường đã trở dậy và kêu toáng lên :

— Ở, đôi giày của tôi đâu rồi.

Người bạn nhắc :

— Xem thử trong tủ xem.

Cô ta vội chạy lại mở cửa tủ. Một chút nữa thì lộ tẩy ba vị khách không mời mà đến này. Vigô đã hiểu ra sự thể, thì thào :

— Công chúa, hãy tháo ngay đôi giày ra kẻo lôi thôi bây giờ.

Kxênhia dù tiếc rẻ cũng phải đành tháo đôi giày khỏi chân và lẻn lén đẩy trở lại chỗ chân giường. Cô gái kia tìm trong tủ không thấy, quay ra mừng rỡ kêu lên :

— Ồ, nó ở ngay chân giường mà sao bấy giờ tôi tìm mãi ở đây vẫn không nhìn thấy nhỉ.

Họ mặc áo, đi giày và ra khỏi phòng. Lúc đó ba người của vương quốc cổ tích mới thở phào nhẹ nhõm. Kxênhia bước ngay tới tủ áo lục tung từng chiếc ướm thử vào người mình Arabela nhăn mặt :

— Kxênhia, chị làm gì kỳ vậy ? Sao lại đi lục tủ của người ta ?

Kxênhia lườm em, đanh đá đáp :

— Các ngươi đã nhìn thấy họ ăn mặc như thế nào rồi chứ. Với bộ quần áo như thế này, chúng ta không thể đi đâu được. Ta phải lấy bộ này.

Vigô gật đầu :

— Đúng thế đấy, công chúa ạ. Nhưng ta không cần thiết phải làm như vậy. Chúng ta có chiếc nhẫn cơ mà.

Vigô xoay nhẫn. Lập tức cả ba người đã ăn mặc sang trọng và lịch sự như những con người của thế giới văn minh. Vừa lúc ấy, chị hầu phòng đẩy cửa bước vào để làm công việc dọn dẹp trong phòng. Chị đứng sững, ngỡ ngàng nhìn ba người khách lạ :

— Xin lỗi, tôi vừa gặp ba cô gái thuê phòng này. Họ nói là ở đây không còn ai cơ mà. Họ còn dặn đến trưa họ mới trở về. Các vị là ai ?

Thấy phù thủy Vigô bước lên một bước, trịnh trọng nghiêng mình :

— Xin giới thiệu, chúng tôi...

Kxênhia nhanh nhảu cướp lời ông ta :

— Ta là công chúa. Còn đây là thầy phù thủy Vigô.

Cô hầu phòng hết nhìn người này đến nhìn người kia. Cô không hiểu nổi điều Kxênhia vừa nói. Cô căn vặn hỏi lại :

— Các chị không lầm đấy chứ ? Các chị làm gì ở đây ?

Ông Vigô vẫn đứng ở góc phòng, hết sức lo lắng trước tình huống bất ngờ này. Ông cuống quít gọi :

— Các nàng công chúa, lại đây.

Thời đại này làm gì có công chúa với nhà vua. Lại càng không thể có thầy phù thủy. Cho rằng có sự mờ ám gì đây, cô hầu phòng hoảng hốt gọi người bảo vệ khách sạn :

— Anh Ianetrốc ! Ôi anh Ianetrốc !

Cô ta vừa quay đi, ông Vigô liền quay chiếc nhẫn. Cả ba người biến ngay thành ba con chó cảnh xinh đẹp. Khi cô hầu phòng cùng người bảo vệ quay lại thì những người lạ mặt đã biến mất. Chỉ có ba con chó lũn cũn phóng thẳng ra cửa khách sạn. Họ đang nhớn nhác truy tìm kẻ khả nghi nên chẳng ai đoái hoài đến mấy con chó.

Ra đến một bụi cây rậm rạp ngoài công viên, ba con chó mới dám dừng lại thở. Vigô lại hóa phép để họ trở lại nguyên hình. Hai nàng công chúa tung tăng chạy trên lối đi rải sỏi dưới các vòm cây xanh ngắt, thích thú với tất cả mọi thứ mà họ nhìn thấy trong cuộc sống xung quanh. Trên bãi cỏ, có một nhóm thanh niên nam nữ đang hào hứng say sưa đàn hát. Arabela đứng ngẩn ra thích thú lắng nghe. Ông Vigô hối hả thúc giục :

— Chúng ta không nên để mất thời gian. Ta phải gấp rút đi tìm ông Maie.

Arabela đang bị hút vào bài ca yêu đời mà đám bạn trẻ

kia đang hát. Nàng bảo :

— Nếu vậy thì các vị cứ đi đi. Ta còn muốn nghe họ hát đã. Ta sẽ không đi đâu. Ta ở đây chờ các vị trở lại.

Kxênhia ra vẻ khôn hơn :

— Em thật là ngốc. Ở đây vắng vẻ thế này em sẽ chả nhìn thấy gì cả, phải vào phố đông mới thấy bao nhiêu là mốt quần áo. Thế nào, nhất định ở lại à ? Thế thì ta đi thôi, ông Vigô.

Vốn quý công chúa Arabela hơn cô chị, ông Vigô rất ấy náy khi để công chúa ở lại một mình. Nhưng công chúa đã khăng khăng như vậy ông cũng không dám cản. Cuối cùng, ông tháo chiếc nhẫn thần đưa cho công chúa và ân cần căn dặn :

— Công chúa đừng đi đâu xa nhé. Ta để lại cho nàng chiếc nhẫn này phòng khi bất trắc. Trưa, chúng ta sẽ gặp nhau tại đây.

Arabela đeo nhẫn vào ngón tay, chào tạm biệt ông Vigô rồi lững thững dạo gót theo bờ hồ nước trong veo. Trên một ghế đá kê ven hồ có một chàng trai đang ngồi đăm chiêu dán mắt trên những trang sách. Đó là Pét. Cậu ta đến đây tìm lấy sự yên tĩnh để ngồi ôn thi. Arabela bước lại gần, lên tiếng :

— Chàng thanh niên rầu rĩ ơi, cho phép ta hỏi một tí

Pét ngẩng lên :

— Xin cứ hỏi.

— Ta muốn biết nhạc cụ của những bạn trẻ vui tính kia gọi là cái gì ?

Pét tròn mắt nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt. Chỉ vào chiếc đàn ăcoóc đeông, cậu đáp một cách hóm hỉnh

— Đấy là cái kèn. Chả lẽ cô mà lại không biết cái đó à?

Arabela rất thành thực:

— Cái kèn à? Nó có tiếng kêu hay quá.

Pét hài hước hỏi:

— Chắc cô mới từ nhà thương điên ra?

Arabela quả thực chưa hề biết «nhà thương điên» là cái gì. Cô hỏi lại:

— Nhà thương điên à? Đó có phải là trường học của các cô gái xinh đẹp không?

Nghe thế, Pét cứ tưởng cô ta cũng biết dùng cách nói hài hước để đối lại mình. Pét cười thân mật:

— Cô đã thắng 1—0. Xin mời cô ngồi kẻo mỏi chân.

Arabela cảm ơn và ngồi xuống bên chàng thanh niên trên chiếc ghế đá của công viên. Cô chú ý ngay tới quyển sách trên tay cậu ta:

— Sao anh lại ngồi đây? Anh đọc quyển sách gì thế!

— Tôi sắp thi. Tôi đang ôn bài. Còn cô, cô là ai!

Arabela không để ý đến câu hỏi của Pét bởi cô đang bị hút vào cái vật xinh xinh hình tròn cứ kêu tích tắc, tích tắc liên tục trên cổ tay anh ta. Cô tò mò hỏi:

— Anh có cái gì thế này?

— Cô thật là dớ dẩn. Chẳng lẽ đến cái đồng hồ mà cô cũng không biết. Cô là ai mà kỳ thế?

Arabela lắc đầu vẻ bí mật:

— Ta không thể nói điều ấy được. Ta đến đây từ một đất nước chỉ có đối với thiếu nhi thôi.

Trên bãi cỏ phía sau lưng hai người, một thằng bé chừng lên bảy, lên tám hăm hở chạy tới. Tay nó cầm một cái vợt

cầu lông. Nó bất ngờ giang thẳng cánh tay, quật cây vợt vào đầu Pét và gầm lên :

—Ta là cô bé quàng khăn đỏ đây. Ta sẽ ăn thịt mi.

Pét chỉ kịp kêu một tiếng «ối», ôm đầu nhăn nhó vì quá đau. Mẹ của đứa bé hớt hải chạy đến túm chặt lấy con, quát lên :

—Con hư quá đi thôi, Rôbet. —Quay lại Pét, chị ta dịu giọng, áy náy : —Xin lỗi anh. Chả là vì tối hôm qua cháu nó mới nghe câu chuyện trên vô tuyến truyền hình. Quả thực, tôi không hiểu sao người ta lại đi kể những điều nhảm nhí tại hại thế cho trẻ.

Pét xoa xoa chỗ đau, lo lắng :

—Chấn thương sọ não, chắc sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ. Vậy mà tôi sắp phải vào thi bây giờ.

Arabela sốt sắng :

—Em sẽ đi thi với anh. Em giúp anh, đừng lo.

—Nếu muốn thì xin mời cùng tới phòng thi cho vui. Nhưng chắc chắn là cô chẳng giúp gì được tôi đâu.

—Em giúp được mà —Arabela quả quyết.

Họ đi tới phòng thi thì mọi người đã ra gần hết. Anh sinh viên đeo kính trắng bảo Pét :

—Ông ta đã cho trượt 12 người rồi. Giờ đến lượt cậu, cố mà chịu những câu hỏi hóc búa quay như chong chóng nhé.

Cửa phòng bật mở. Phó giáo sư Hranh ló đầu ra với bảng danh sách thí sinh trên tay :

—Tiếp theo, xin mời thí sinh Pét Maie.

Pét theo gót giáo sư vào phòng thi. Anh hồi hộp nhón tay rút một mảnh giấy con ghi câu hỏi giữa cả đống phiếu trên bàn. Mở ra, Pét đọc to :

—Gia công tín hiệu.

Phó giáo sư gật đầu :

—Tốt. Nào, anh hãy nói cho chúng tôi, về sự hiệu chỉnh lệch pha.

Pét đáp như một cái máy :

—Các đặc tính tần số, chính là hiệu chỉnh lệch pha.

Phó giáo sư bắt đầu hỏi vặn vẹo :

—Anh không thể nói rõ hơn được à ?

Pét thoáng lúng túng gãi tai. Anh chợt nhận ra giọng nói quen thuộc của Arabela phát ra từ đâu đây rất gần. Anh nhìn quanh, chẳng có ai cả. Chỉ thấy trên tường có một con ruồi khá bự. Nhưng anh không thể nào tưởng tượng nổi rằng cô gái xinh đẹp ấy đã hóa thành con ruồi để chui vào đây nhắc bài cho anh. Cái giọng quen thuộc đều đều vang lên :

—Ở các tần số xấp xỉ 200, 300 ki-lô-héc thì các đặc tính tần số của sự lệnh pha...

Pét lặp lại như một cái máy :

—Ở các tần số xấp xỉ 200, 300 ki-lô-héc thì các đặc tính tần số của sự lệnh pha...

Arabela tiếp :

—Của các dây cáp đồng trục bị méo đi rất nhiều.

Giáo sư Hranh dỏng tai nghe ngóng :

—Hình như có ai nhắc bài thì phải.

Giáo sư đứng dậy đi dạo một vòng quanh phòng, nghiêng ngó khắp các gầm ghế, ngăn bàn, tuyệt nhiên không thấy bóng một người nào. Ông bảo :

—Quái lạ, không hề có ai ở quanh đây. Nào, anh tiếp tục đi.

Arabela lại tiếp tục nhắc :

—Bởi vì các hàm số phụ làm ảnh hưởng nhiều tới chất lượng của tín hiệu truyền đi

Pét lặp lại .

—Bởi vì các hàm số phụ làm ảnh hưởng nhiều tới chất lượng của tín hiệu truyền đi.

Arabela :

—Cần phải hiệu chỉnh chính xác các tham số đó.

Pét trả lời đúng in như sách, không còn chỗ nào để mà quay được nữa. Giáo sư buộc phải hạ bút ghi điểm 5, điểm cao nhất mà từ đầu buổi tới giờ ông mới viết tới. Pét ngỡ ngàng bước ra khỏi phòng thi trong tiếng hoan hô reo mừng của bè bạn. Arabela đã đón anh ở ngay hành lang. Anh như người ngủ mê vừa tỉnh dậy, lầm bầm tự hỏi mình :

—Thật là kỳ lạ. Có thể thế được không nhỉ. Lẽ nào con ruồi lại biết nói vanh vách về sự hiệu chỉnh lệch pha.

Arabela mỉm cười thú vị :

—Sao lại không cơ chứ. Lỡ có con ruồi biết nói thì sao nào ?

—Tôi đánh cuộc là không bao giờ có chuyện ấy.

—Vậy mà có đấy !

Hai người hăng hái vui vẻ tranh cãi với nhau, không hề biết là cậu bạn sinh viên đeo kính đã đưa máy ảnh lên mắt ngắm họ và bấm tách được một pô. Xong, họ ồn ào kéo nhau vào quán ăn liên hoan nhẹ mừng kỳ thi đã kết thúc. Các bạn vui vẻ mời cả Arabela vào bàn. Cô ngồi cạnh Pét, loay hoay không biết ăn mấy món ăn của thế giới văn minh kỳ lạ này như thế nào. Cô thật thà hỏi Pét :

—Thế ăn như thế nào ? Bảy cho em với.

Pét ngạc nhiên :

—Em không biết cả điều đó nữa à?

—Vâng.

Mấy cậu sinh viên cứ ngỡ Arabela giả vờ. Họ cùng bảo :

—Thôi, đừng đùa nữa, cô bé xinh đẹp ạ. Nào, chúng ta cùng nâng cốc.

Cả bọn cùng ồn ào đứng lên, chạm cốc, chúc tụng nhau. Arabela chợt nhớ tới lời hẹn của Vigô. Thôi chết, mặt trời đứng bóng thế kia là trưa rồi. Khi trở lại mà không thấy mình hẳn chị Kxênhia và Vigô lo cuống lên mất. Nhân lúc mọi người đang nhốn nháo, cô quay nhẵn biến đi. Pét quay trở lại, không thấy cô bạn gái xinh đẹp đâu, cậu tìm nháo cả lên và chẳng thiết ăn uống gì nữa.

Arabela ra tới chỗ hẹn cũng vừa đúng lúc hai người kia trở về. Thầy phù thủy Vigô tỏ vẻ hài lòng bảo Kxênhia :

—Đấy, nàng thấy không, em của nàng bao giờ cũng rất là ngoan ngoãn, biết nghe lời :

Arabela nhìn chị :

— Kxênhia, chị lại làm điều ngu ngốc gì vậy?

Ông Vigô than phiền :

— Chị cô lúc nào cũng chậm chạp, lúc nào cũng mải làm dáng làm điệu.

Kxênhia vênh mặt lên nói với Arabela :

— Đúng, ta như thế đấy, nhưng ta cũng đã nhìn thấy được khối thứ. Còn cô thì cứ ngồi ì như khúc gỗ ở đây chứ gì.

Ông Vigô đang bồn chồn lo lắng vì thời gian còn lại chẳng bao nhiêu mà công việc thì chưa đâu vào đâu cả. Vừa nghe nói gì đến chuyện ngồi ì, ông đã kêu lên :

— Ấy chết, đừng có ngồi nữa, đang vội. Chúng ta phải đi tìm ông Maie ngay kẻo tối đến nơi rồi. Lỡ tối nay lại như tối qua thì thật là thảm họa.

Arabela hỏi:

— Sao, suốt từ sáng vẫn chưa tìm thấy được ông Maie ạ?

Ông Vigô lắc đầu:

— Chúng ta đã đến trung tâm vô tuyến truyền hình. Chà bao nhiêu công phu mới tìm được đến đấy. Vậy mà lại không gặp. Họ bảo ông ta đang ở nhà.

Kxênhianũng nịu:

— Ta muốn chúng ta lại đi tắcxi nữa cơ. Chà, em biết không, ngồi ôtô thích hơn là ngồi trên những cỗ xe ngựa lọc cọc của vương quốc cổ tích chúng ta.

Arabela ngỡ ngàng hỏi chị:

— Tắcxi là cái gì vậy?

— Ôi, cô bé lạc hậu của ta ơi! — Kxênhia kiêu hãnh — Có thế mà cũng không biết ư? Nào, thôi, ta đi. Em sẽ biết thế nào là tắcxi.

Họ gọi một chiếc xe tắcxi, phóng thẳng đến nhà ông Maie. Vigô gõ cửa. Hôngit ra mở cửa, sững sờ nhìn gương mặt kỳ lạ với chòm râu quặp của thầy phù thủy Vigô. Nó lầm bầm: «Ô, cái ông này có bộ râu lạ thật», rồi nói:

— Các vị cần gì ạ?

— Ta cần gặp ngay ông Maie — Vigô đáp.

— Để cháu đi gọi ba cháu nhé.

Hôngit chạy vào trong nhà hét toáng lên:

— Ba ơi, có những người khách rất là kỳ quặc đang muốn gặp ba.

Ông Maie đang nằm nghỉ trong phòng. Sau buổi truyền hình lần thứ hai thất bại, bị mọi người xung quanh phẫn nộ phản đối, ông gần như quỵ hẳn. Pét đã phải chạy đi mời bác sĩ tâm thần đến điều trị. Bác sĩ đã cho ông uống khá nhiều thuốc và đang bắt ông nằm nghỉ. Pét sợ cha mệt, nhanh nhảu chạy ra tiếp khách. Cậu không khỏi sửng sốt khi nhận ra Arabela Chính nàng cũng thấy bất ngờ.

— Anh Pét, anh làm gì ở đây thế này?

— Đây là nhà anh mà, xin mời vào—Quay lại, Pét nhẽ nhặn nói với Vigô, và Kxênhia.—Xin mời các vị vào chơi trong nhà. Bữa nay ba tôi hơi mệt.

— Không, giờ thì tôi khỏe rồi. Xin chào—Ông Maie sốt sắng chạy ra. Vốn là con người ham hoạt động, say mê với công việc, ông rất sợ phải nằm dài rồi rãi như thế này. Chẳng qua nể bà Maierôva, bác sĩ và Pét ông mới phải chịu nghỉ việc ở nhà. Giờ có dịp là ông vùng chạy ra khỏi «vùng cấm địa» cho khuây khỏa.

Ông Vigô nghiêng mình chào theo đúng nghi lễ kiểu cách của triều đình và trịnh trọng giới thiệu:

— Tôi là Tetôphin Vigô, sứ giả của một vương quốc vĩ đại, mà tôi không muốn nói tên. Còn đây là hai nàng công chúa Kxênhia và Arabela.

— Rất hân hạnh—ông Maie nghiêng mình đáp lễ. Rồi như sực nhớ ra, ông sửng sốt hỏi lại Vigô—Thưa ông, ông vừa nói gì đấy. Đây là hai nàng công chúa à?

— Thưa vâng—Vigô vẫn trịnh trọng đáp—Đây là hai nàng công chúa Kxênhia và Arabela.

Ông Maie lẩm bẩm lặp lại dường như không tin ở tai mình nữa:

— Hai nàng công chúa Kxênhia và Arabela... Những con người trong chuyện cổ tích. Không, không thể là những con người thật. Xin các vị tha lỗi. Đầu óc tôi lại giở chứng rồi. Cái bệnh tâm thần ấy mà. Xin lỗi các vị khách quý. Bác sĩ vừa khám và ghi là tôi đang mắc bệnh hoang tưởng. Để tôi thử lại trí nhớ của tôi một chút xem có đúng là mấy cái dây thần kinh lại giở chứng không nhé. Một, hai, ba, bốn...

Arabela không hiểu :

— Thưa bác giở chứng cái gì cơ ạ?

— Năm, sáu, bảy, tám, chín, mười—Ông Maie như người tụng kinh, mắt lim dim, hoàn toàn tập trung tư tưởng vào bên trong, không để ý chút gì đến mọi sự bên ngoài. Do thế, ông không nghe thấy câu hỏi của Arabela. Đếm đến mười, ông mở choàng mắt, thở phào—Yên tâm rồi. Trí óc vẫn chưa bị lẫn.

Pét cầm tay Arabela dắt lại bên cha :

— Ba ơi, chúng con đã quen nhau. Arabela đã đến trường cùng con lúc con vào thi ấy, ba ạ. Lạy chúa, lúc đó con lo quá vì gặp ông giám khảo nổi tiếng là khó tính. Nhưng may mắn làm sao bỗng nhiên trên tường lại xuất hiện một con ruồi biết nói. Nó vanh vách nhắc bài cho con. Thế là con được điểm 5, điểm cao nhất hội đồng thi đấy.

Ông Vigô cười :

— Thì chính là công chúa hóa thành con ruồi đó mà anh không biết à?

Pét hoài nghi hỏi cô bạn gái :

— Thật không?

Arabela bẽn lẽn gật đầu :

— Đúng, em hóa thành con ruồi để nhắc bài cho anh bởi vì em đã hứa giúp anh lúc ngồi ngoài công viên anh b, thằng bé đánh vào đầu ấy. Nhớ không ?

Ông Maie lại như lâm vào tình trạng hoảng loạn tinh thần. Ông lại nghĩ rằng mình bị bệnh thần kinh. Ông lẩm bẩm :

— Con ruồi biết nói, nhắc bài cho Pét. Arabela là con ruồi biết nói. Không, không thể thế được. Cái dây thần kinh của mình lại giở chứng rồi. Xin các vị thứ lỗi. Tôi lại phải thử lại trí nhớ của tôi : một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy.

Bà Maierôva từ trong nhà đi ra, Bà vui vẻ chào :

— Xin chào các vị khách quý đã quá bộ đến thăm sức khỏe của nhà tôi.—Bà âu yếm trách ông Maie—Anh Maie, anh thật là đoảng. Khách đến mà không gọi em đem thứ gì ra tiếp khách

Ông Maie vẫn lim dim mắt, đặt hai tay lên đùi như người tưởng niệm, miệng đếm liên tục :

— Hai trăm linh hai, hai trăm linh ba, hai trăm linh bốn, hai trăm linh năm.

Bà Maierôva áy náy xin lỗi khách :

— Mong các vị thông cảm. Nhà tôi mới mắc bệnh tâm thần Để tôi pha trà mời các vị dùng tạm.

Kxênhia vẫn y nguyên tác phong hách dịch và kênh kiệu của một nàng công chúa. Nàng ra lệnh cho bà Maierôva :

— Dọn bàn ăn ngay đi. Ta đói lắm rồi.

Bà Maierôva cau mày ngạc nhiên nhìn cô khách. Ông Vigô như người có lỗi nói với bà :

— Mong bà thông cảm, công chúa quen được cung phụng hầu hạ trong hoàng cung nên không biết cách cư xử khi ra ngoài.

Rồi ông hạ giọng nói với Kxênhia :

— Công chúa, nàng chớ quên rằng đây không phải hoàng cung.

Kxônhia nhăn nhó :

— Nhưng mà ta đói lắm rồi. Chưa bao giờ ta bị cồ đói lâu như thế này.

— Được rồi, sẽ có ngay, đừng làm thế người ta cười cho, công chúa ạ.

Vigô quay chiếc nhẫn thần trên ngón tay. Trên bàn xuất hiện cả một bữa tiệc linh đình. Các đĩa thức ăn bốc khói thơm ngào ngạt như vừa được xào nấu dưới bếp bưng lên. Bà Maierôva đưa tay dụi mắt, kinh ngạc kêu lên :

— Ô, lạ chưa. Anh Maie, anh có nhìn thấy gì không ? Thật không thể nào tin được.

Ông Maie nào có nhìn, có nghe thấy gì đâu bởi ông vẫn nhắm mắt lim dim trong tư thế tọa thiền và tiếp tục đếm :

— Hai trăm mười một, hai trăm mười hai, hai trăm mười ba, hai trăm mười bốn, hai trăm mười lăm...

Hôngit chạy tới kéo xốc ông Maie ra khỏi cuộc thử nghiệm thần kinh. Nó kéo mạnh tay ba nó, chỉ vào bàn tiệc và la lên một cách đầy thích thú :

— Lạ chưa, ba ơi. Một bàn tiệc hiện ra trong nháy mắt. Ba mở mắt ra mà coi đây nè.

Ông Maie mở mắt ra :

— Ồ, lạ nhỉ. Đủ cả gà luộc, vịt tiềm, chim quay, cá sốt cà chua...

Ông Vigô lắc đầu :

— Có gì mà lạ, thưa ông Maie. Chúng ta ăn thịt con gà con vịt, con chim, con cá... là một chuyện bình thường. Chỉ có điều lạ là tại sao ông tại bắt một cô bé ngoan ngoãn hiền lành phải ăn thịt bà mình. Chính đó mới là điều kỳ lạ.

— Nhưng tôi xin thề là tôi không hề kể như thế.

— Vậy thì tại sao hàng triệu người đều được thấy tận mắt chính ông kể như thế?

Hôngit vui vẻ góp lời :

— Đúng, chính ba đã kể thế mà, ba. Con với má con và mọi người đều thấy mà.

Ông Maie chẳng còn biết nói sao. Ông nhún vai buồn rầu :

— Chắc do chứng bệnh thần kinh của tôi. Mong các vị thông cảm. Giờ tôi cũng chẳng biết làm sao cứu vãn được những điều đáng tiếc đó nữa.

Kxênhia chừng không thể đợi được lâu hơn nữa, nhón tay bốc một miếng thịt bỏ vào mồm. Ông Vigô lừ mắt nhìn nàng tỏ ý không hài lòng, rồi ông nói với mọi người :

— Thôi, hãy dẹp chuyện đó, sau bữa ăn ta sẽ bàn tiếp. Nào, xin chúc ăn ngon.

Họ tạm dừng câu chuyện đáng buồn đó để bữa ăn được tiến hành. Pét ngồi cạnh Arabela. Chàng chẳng thiết ăn uống, chỉ say sưa ngồi ngắm nàng công chúa xinh đẹp dịu hiền và thích thú trò chuyện dí dỏm với nàng. Kxênhia thì ăn ngốn ăn ngấu tưởng chừng nàng đã bị bỏ đói hàng thế kỷ rồi Ông Vigô ngồi bên ông Maie. Sau vài câu thăm hỏi bâng quơ, họ lại không dứt nổi ra khỏi cái vấn đề đang đốt cháy tâm trí họ. Ông Vigô tìm mọi lý lẽ để chứng minh cho ông Maie thấy cái tác hại của những lời ông Maie kể đối với vương quốc cổ tích và cả với thế giới loài người văn minh. Ông Maie đã hiểu ra hậu quả ghê gớm của công việc mình vừa làm. Ông đang chưa biết gỡ ra bằng cách gì, chợt chuông điện thoại réo gọi Ông đứng dậy chạy đến bên máy. Groóc đang ở đầu dây bên kia :

— Anh Maie, tôi vừa làm việc với ông giám đốc và đạo diễn chương trình truyền hình thiếu nhi. Các vị ấy muốn rằng

chính anh, chứ không phải ai khác, sẽ làm lại những gì anh đã làm hỏng để khôi phục uy tín cho chương trình này. Muốn vậy, anh phải đến đây ngay. Trước khi phát sóng, chính ông giám đốc sẽ làm việc với anh, nghe anh kể để duyệt từng lời một.

Ông Maie mừng rỡ đáp :

— Vâng. Vâng. Tôi sẽ đến ngay. Vâng, chính tôi chứ không phải ai khác sẽ làm lại những gì tôi đã làm hỏng.

Đặt ống nghe xuống, ông Maie hối hả vừa sửa soạn ra đi vừa nói với khách :

— Xin lỗi các vị. Tôi cần phải đến trung tâm truyền hình ngay. Tôi xin hứa với các vị là tôi sẽ làm tất cả để những câu chuyện cổ tích tôi kể trên ti vi sẽ trở lại bình thường.

Ông Vigô gật đầu hài lòng :

— Nhà vua chắc sẽ rất vui sướng. Còn ta cũng mừng là sứ mệnh sắp hoàn thành.

Ông Maie hề hả nói với khách.

— Các vị có thể cứ ngồi lại đây để chứng kiến sự thật về những điều tôi đã hứa.

Bà Maierôva âu yếm nhìn theo bóng chồng khuất sau cánh cửa, nói với khách :

— Khi nào chồng tôi về, nếu thấy hài lòng thì các vị cứ nói để động viên anh ấy nhé. Tội nghiệp, anh ấy đang ốm đấy, thế mà không chịu bứt ra khỏi công việc—Chợt nhìn lên đồng hồ treo tường, bà vội vã đứng lên—Chết, đã đến giờ các cháu bé học đàn. Xin lỗi các vị, tôi phải sang phòng học đem nước mời cô giáo. Các vị cứ ngồi chơi ở đây. Để tôi bật ti vi các vị xem giải trí chờ chương trình buổi tối ông Klaie nhà tôi sẽ xuất

hiện. Giờ này đang có chương trình trưng bày mốt quần áo mùa thu đấy.

Kxênhia reo lên thích thú :

— Tuyệt, mốt quần áo mùa thu, quả là một chương trình hay tuyệt.

Arabela không hào hứng lắm với chương trình này. Pét lịch sự mời cô :

— Nếu Arabela không thích xem thì lên phòng tôi, ta trò chuyện chắc vui hơn.

Pét dẫn Arabela lên lầu. Bà Maierôva tất tả chạy sang phòng học trẻ con. Cô giáo Milerôva đã bắt đầu buổi học. Là một cô gái quá tuổi xấu xí không ai lấy nên tính tình cô trở nên cáu bẳn khó đăm đăm. Có hai đứa học trò nhỏ là Macgienka và Hêngit mà cô quát hét như đang điều khiển cả một đạo quân. Khi bà Maierôva bưng ly nước trà vào thì thấy cô đang quát đến lạc giọng :

— Đây là mốt đó, Macgienka. Em hãy chơi hay lên không thì ăn roi đấy.

Bà Maierôva nhẹ nhàng nhắc cả cô lẫn trò :

— Ở nhà tôi không có roi đâu. Trà của chị đây, xin mời chị. Còn cháu Macgienka, phải tập trung tư tưởng học cho tốt, nghe cháu.

Cô Milerôva đón lấy ly nước trà, nhấp một ngụm và thở dài :

— Đây là một công việc cực nhọc. Nếu tôi có chồng thì tôi đã bỏ nghề này rồi.

— Hêngit nhanh nhảu :

— Vậy thì cô lấy chồng đi.

Bà Maierôva nghiêm giọng :

— Hông ít, con không được hôn.

Cô Milerôva đưa trả chiếc ly cho bà Maierôva rồi quay lại với bài giảng :

— Nào. Bắt đầu lại từ đầu. Đặt tay lên đàn. Cả hai đã ngồi đúng tư thế chưa nào ? Một—hai...

Bốn bàn tay xinh xắn lướt nhẹ trên phím đàn pianô. Những âm thanh trầm bổng ngân lên réo rắt vui vẻ. Bà Maierôva đứng lặng bên ngoài cánh cửa gật gù hài lòng. Bà bắt đầu quay ra thu dọn chén đĩa của bữa tiệc vừa xong. Mọi khi Pét vẫn tự động giúp bà, nhưng giờ anh chàng đang bận tiếp cô bạn gái Anh tủm tỉm bảo Arabela :

— Thế mà, cái lúc mới gặp cô, tôi cứ nghĩ cô là một cô gái bình thường có phần ngớ ngẩn. Nếu biết cô là ai thì...

— Em muốn chúng ta xưng hô thân mật hơn.

— Ồ, tất nhiên, xin em tha lỗi, con ruồi nhỏ bé thân yêu của anh. Thật không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau ở đây. Anh cứ ngỡ em đã biến mất từ lúc đó.

— Vâng, chắc chắn là chúng ta sẽ chẳng gặp lại nếu ba anh không phải là ông Maie, người kể chuyện cổ tích trên ti vi

— Vậy thì cầu mong em đừng bao giờ biến mất như thế nữa. Em biết không, anh rất yêu...

— Còn em, em cũng rất yêu...

— Cũng trong khoảnh khắc này, tại trung tâm truyền hình, ông Maie đang cùng những người phụ trách chương trình hối hả chuẩn bị cho buổi phát sóng tối nay. Rút kinh nghiệm hai buổi thất bại vừa qua, hôm nay đạo diễn Groóc cẩn thận duyệt lại toàn bộ mọi chi tiết của chương trình. Ông Maie phải kể lầu lầu câu chuyện trước cả một tập thể duyệt kỹ. Groóc cũng

tập được lại việc đưa từng hình ảnh minh họa cho câu chuyện. Tất cả đều rất chu đáo. Đến giờ phát hình, ai nấy hề hả vào vị trí.

Hôm nay, ông Maie kể câu chuyện «Người đẹp ngủ trong rừng». Khi ông vừa xuất hiện trên màn ảnh ti vi, mọi người ở nhà ông và cả mọi người tại cung vua của vương quốc cổ tích đều hồi hộp theo dõi từng lời. Ông Maie kể lưu loát bởi ông đã được chuẩn bị quá kỹ :

— ... Hoàng tử đi vào rừng. Bằng con dao hai lưỡi chàng lao vào phát những bụi gai rậm. Gai cào vào tay, vào cổ, hoàng tử không lùi bước...

Tại cung vua của vương quốc truyện cổ tích trẻ em, nhà vua thở phào nhẹ nhỏm :

— Chưa có chuyện gì xảy ra cả. Hy vọng rằng câu chuyện kể tối nay sẽ diễn ra trôi chảy, tốt đẹp.

Trên ti vi, ông Maie tiếp tục :

— Chàng phá cánh cửa sắt và chạy lên đỉnh tháp. Ở đó hoàng tử nhìn thấy một nàng công chúa đang ngủ.

Màn ảnh bỗng chớp lóe loằng ngoằng như bị nhiễm sóng. Rồi Rumburắc đội lốt Maie chen vào câu chuyện. Giọng của hắn khác hẳn giọng của Maie thật. Bởi hôm nay có sự cảnh giác trước nên mọi người phát hiện ra ngay. Rumburắc lại lếu láo xuyên tạc câu chuyện :

— ... Thấy nàng công chúa đang ngủ, chàng lập tức cởi các đồ trang sức ở cổ công chúa bỏ vào túi. Chàng ăn cắp những chiếc nhẫn tuyệt đẹp và không quên lấy cả hoa tai. Vì mọi người đang ngủ say không ai ngăn cản nên chàng có dịp đi khắp lâu đài vơ vét tất cả của quý : vàng, bạc, ngọc trai, kim cương, tiền... tóm lại, chàng lấy tất cả kho báu của lâu đài, gỡ cả những bức tranh...

Đạo diễn kêu lên :

— Có ai đó đã lẻn vào làn sóng của chúng ta.

Người quay phim cố tìm cách phá sóng lạ mà không được. Ông ta buồn bã buông xuôi hai bàn tay :

— Không thể được. Sóng lạ phát với cường độ cực mạnh

Những người ở trung tâm truyền hình loay hoay mãi không xóa được làn sóng quấy đảo kia. Trong khi đó thì những lời kể lếu láo tai hại cứ dội thẳng vào tri giác hàng triệu con người. Nhà vua của vương quốc chuyện cổ tích trẻ em giơ cả hai tay lên trời mà kêu than :

— Bớ các khanh, ta có linh cảm rằng vương quốc của ta sắp sụp đổ.

Ở nhà bà Maierôva đâm ra hoang mang không hiểu sao cơ sự lại xảy ra tồi tệ đến thế. Cho tới giờ thì bà hoàn toàn tin rằng ông Maie đã mắc bệnh tâm thần. Bà càng khổ tâm hơn khi bà hàng xóm vốn thân thiết Mạcgiennôva xồng xộc chạy sang lôi con về. Bà ta không giấu giếm vẻ ghê sợ :

— Xin chị đừng giận, chị Maierôra. Tôi không thể để cháu Macgienka nhà tôi chơi bên này được. Nó sẽ hư hỏng mất nếu cứ phải nghe những câu chuyện nhảm nhí của anh Maie nhà chị.

Nỗi tức giận và tủi hổ ấy dồn lại, trút cả lên đầu ông Maie ngay khi ông vừa về đến cửa. Bà rền rĩ :

— Trời ơi, anh Maie ơi, anh lại làm gì một lần nữa thế. Em đã bảo anh thôi rồi cơ mà.

Ông Vigô hầm hầm tức giận :

— Ông đã hứa ngọt xớt. Vậy mà ông thực hiện lời hứa thế ư ? Nhà vua sẽ nói sao khi xem câu chuyện tối nay.

Ông Maie bối rối thanh minh :

— Xin ông tha lỗi. Nhưng ông có hiểu không, tôi cũng không thể tưởng tượng nổi rằng tôi chính là hai người. Hai Maie cùng kể một lúc hai câu chuyện hoàn toàn đối chọi với nhau.

Ông Vigô làm sao hiểu được điều đó. Ông xua tay :

— Ông nói lảm nhảm cái gì thế.. Làm gì có hai ông Maie. Tôi chỉ thấy mình ông trên màn ảnh. Và ông đã không thực hiện chút gì điều ông đã hứa.

Ông Maie mệt mỏi tựa đầu trên thành đivăng :

— Tôi van ông, tôi bị mệt. Đầu óc tôi đang quay cuồng lên đây này. Để rồi tôi sẽ giải thích cho ông sau. Pét ơi, cho ba xin viên thuốc.

Pét vội đi lấy thuốc và nước cho ba uống. Rồi hai má con xốc nách dìu ông vào phòng nằm nghỉ. Ông Vigô nhìn theo họ nói nhỏ với Kxênhia :

— Ta đã hứa với hoàng thượng rằng hôm nay sẽ chấm dứt chuyện lộn xộn này. Ta cần phải thực hiện lời hứa.

Kxênhia hỏi lại :

— Thực hiện bằng cách nào, thưa thầy ?

— Bằng cách này đây. Đáng tiếc là không có lối thoát nào khác.

Ông Vigô xoay nhẫn. Trong chớp mắt, ông Maie biến thành một con chó, giống hệt con chó Paiđa nhà ông. Con Paiđa đang nằm gặm xương dưới gầm bàn ăn, chợt thấy có thêm một bạn nữa thì mừng quá, nhảy chồm lên ôm lấy con chó mới mà vật lăn ra sàn nhà. Ông Maie — giờ đã thành chó—rên rỉ kêu lên :

— Paiđa, đã tao yên nào. Tao đang mệt đây. Kia, các người sao lại cứ ngồn ra thế. Tìm cách gì giải thoát cho tôi đi chứ

Pét cầu cứu cô bạn gái :

— Arabela, chắc có ai gây ra chuyện này chứ làm sao một viên axpirin anh vừa cho ba uống lại gây ra được tai họa này

— Đúng rồi, không thể do viên thuốc đau đầu gây nên. — Bà Maierôva tán thành. —Pét, nhìn kìa

Ba vị khách đã hóa thành ba con chim trắng xoải cánh bay vụt qua cửa sổ ra đi.

IV — NỖI KINH HOÀNG CỦA GIA ĐÌNH MAIE

Sự trừng phạt của ông Vigô đã làm đảo lộn cả nếp sống bình yên trong gia đình ông Maie. Hôngit bấn khoăn :

— Má ơi, ba con sẽ ngồi ở bàn ăn với chúng ta hay là ăn dưới sàn với con Paida ?

Bà Maierôva chưa biết sẽ thu xếp ra sao thì ông Maie đã chồm dậy nhảy lên đùi Hôngit. Hôngit kết chú chó lùn xuống mảng yêu :

— Paida, đừng có nghịch thế.

Ông Maie tức giận :

— Hôngit, con dám kết ba con ra thế hả ? Và con hãy nhìn xem, ba đây mà con dám gọi là Paida ?

Hôngit bối rối :

— Nhưng con không thể phân biệt nổi đâu là Paida và đâu là ba. Giống nhau như hai giọt nước vậy.

Bà Maierôva gợi ý :

— Tốt hơn hết là chúng ta phải có một dấu hiệu để phân biệt. Anh Maie, anh vui lòng đeo cái vòng cổ này nhé.

Pét giúp mẹ đeo vòng cổ bằng da vào cổ ông Maie để đánh dấu. Gương mặt Pét rầu rĩ :

— Má ơi, chúng ta sẽ nói với mọi người thế nào bây giờ ? Con không thể nói rằng ba con đã hóa thành chó lùn được.

Bà Maierôva tán thành :

— Đúng, không thể nói với mọi người cái sự thực này. Hôngit, nghe đây. Con không được nói gì, nghe con. Nếu có ai hỏi ba thì con nói ba đang bị ốm, nghe không ?

Hôngit «vâng ạ» một cách ngon lành. Nhưng ngay đó, khi Macgienka rủ nó ra phố chơi, vừa trông thấy một con chó chạy rông trên vỉa hè Hôngit đã phô ngay với bạn :

— Xem kìa, nó nhỏ như ba tớ.

Macgienka nheo mắt ngạc nhiên nhìn bạn :

— Cậu vẫn tỉnh đấy chứ. Dây thần kinh của cậu có bị chập mạch không ? Lẽ nào ba cậu lại là chó ?

Hôngit giơ một nắm tay, đứng nghiêm trang :

— Tớ thề danh dự đấy. Ba tớ thực tế đang bị biến thành chó. Nhưng má tớ dặn là nếu ai có hỏi thì nhớ bảo rằng ba tớ đang ốm nặng nhé.

Người đầu tiên hỏi đến ông Maie là Groóc. Anh từ trung tâm truyền hình gọi điện đến nhà Maie. Pét nhấc ống nghe nói đúng như lời má dặn :

— Dạ thưa chú, ba cháu đang bị ốm không thể trực tiếp nói chuyện điện thoại với chú được.

Groóc sốt sắng :

— Ba ốm ư ? Vậy thì để chú lại giúp ba ngay bây giờ.

Pét hốt hoảng :

— Không, không thể được. Có thể ba cháu cần các chú giống như Paica đã có lần làm thế.

Bà Maierôva nghe thấy nói điện từ trung tâm truyền hình là đã thấy ớn lạnh. Bà bảo Pét trả lời thẳng là từ nay ông Maic không muốn tham gia bất kỳ chương trình nào của ti vi nữa. Greóc nghe xong, thở dài :

— Thôi được. Vậy cháu nói lại với ba rằng các chú đành phải tìm người khác thay ba trong mục kể chuyện cổ tích nhé. Vả lại việc thay thế cũng là cần thiết bởi ba cháu đã mất uy tín trên chương trình này của ti vi. Khá nhiều thư phản đối của các bậc cha mẹ đã và đang ùn ùn gửi đến trung tâm truyền hình.

Pét không dám nói sự thật đó với ba, sợ ba cậu buồn. Càng nghĩ, càng thương ba. Cậu tự hỏi : làm thế nào để mau chóng giải thoát cho ba ra khỏi tình trạng kinh khủng này ? Có lẽ đành phải đến cầu cứu bác sĩ Noiman. Anh ta là người đang săn sóc chữa chạy chứng bệnh tâm thần của ba. Chắc chắn anh ta hiểu bệnh của ba hơn ai hết. Ôi, thật kinh hoàng.

Bác sĩ Noiman hãy còn trẻ lắm, chỉ nhiều hơn chút xíu so với tuổi Pét. Là một người vui tính và nhiệt tình, anh vồn vã chạy ra tận cửa đón Pét.

— Xin chào. Hôm nay sức khỏe ba cậu đã khá hơn chưa

Pét không giấu nổi vẻ mặt ủ rũ. Cậu đáp, giọng buồn buồn :

— Có thể nói, càng ngày càng tồi tệ.

Bác sĩ lo lắng đặt cái ống nghe lên bàn, chăm chú lắng nghe Pét kể...

— Nào Pét, hãy kể xem bệnh tình diễn biến ra sao ? Để xem, có lẽ tôi phải tới thăm bệnh trực tiếp cho ba cậu mới được.

Pét mệt mỏi chống cùi tay lên bàn, rồi bàn tay đỡ lấy mái đầu bù xù và gương mặt phờ phạc như người ốm nặng. Cậu hạ giọng nói nhỏ đủ để mình bác sĩ Noiman nghe hãy :

— Anh Noiman, anh sẽ làm gì nếu má anh bỗng dưng biến thành chó ?

Bác sĩ cau mày hỏi lại :

— Sao, anh bảo sao ? Ở ba anh lại xuất hiện ảo giác hoang tưởng rằng má anh biến thành chó à ?

Pét lắc đầu :

— Không. Đó là sự thật.

— Sự thật thế nào ? — Noiman không tài nào hiểu nổi.

Pét ngồi ngay ngắn lại trên ghế, trình bày một cách nghiêm trang :

— Anh là người duy nhất mà tôi tin tưởng và hy vọng. Anh nói cho tôi xem, anh nghĩ thế nào nếu một con ruồi biết nói, biết nhắc bài thi cho tôi.

Bác sĩ chăm chú nhìn sắc thái trên gương mặt Pét, thoáng nét hoài nghi :

— Này, Pét. Anh đọc thấy điều này trong cuốn truyện thần thoại nào thế ?

— Không, đó là sự thực đã xảy ra với tôi đấy. Sau đó, tôi mới được biết rằng con ruồi chính là một cô gái tuyệt vời.

Bác sĩ Noiman nheo mắt nhìn xoáy vào mắt Pét như thể Pét là một bệnh nhân tâm thần mà anh đang phải nghiên cứu để tìm ra giải pháp chữa trị. Còn Pét thì không để ý đến điều đó, vẫn say sưa kể :

— Còn sau đó, cô ta đã biến mất ngay giữa bữa liên hoan của tụi sinh viên chúng tôi. Ai nấy đều kinh ngạc. Tôi đang loay hoay đi tìm thì bỗng dưng cô ta lại xuất hiện ngay chính tại

nhà sơ, cùng với một cô gái luôn vênh váo tự xưng là công chúa và một ông già tự giới thiệu là sứ giả của một vương quốc xa xôi. Chính cái ông già có bộ râu kỳ quặc đó đã làm cho bố tôi biến thành chó. Rồi họ hóa thành ba con chim bồ câu trắng vụt bay qua cửa sổ biến đi.

Bác sĩ Noiman đứng dậy đến bên tủ thuốc lấy mấy viên và rót một cốc nước đưa cho Pét :

— Này, cậu phải uống chặn ngay đi khi mọi triệu chứng mới bắt đầu.

Pét xua tay chối từ :

— Ấy, ấy, đừng có dại dột tự dưng lại đi uống thuốc. Tôi đến đây để nhờ anh chữa cho ba tôi, chứ không phải cho tôi.

Bác sĩ Noiman cố ép Pét phải uống thuốc, cũng dành như với những bệnh nhân tâm thần khác của anh :

— Nào Pét, cố uống mau đi cho chóng khỏi. Tôi đã nhìn thấy ở cậu triệu chứng đầu tiên của bệnh ảo ảnh, giống hệt như ba cậu. Lạ nhỉ, chẳng lẽ chứng bệnh này có vi trùng lây lan truyền nhiễm.

Có thể nói chuyến du lịch đầu tiên trong đời đã đem đến cho hai nàng công chúa nhiều điều thú vị. Điều mà Kxênhia thích nhất là được thấy tận mắt bao nhiêu mốt quần áo, giày dép cực kỳ lịch sự và sang trọng. Nàng lại học được cách trang điểm cho khuôn mặt tươi tắn xinh đẹp hơn lên. Về đến hoàng cung, nàng ra lệnh cho quân hầu phải kiếm ngay cho mình đủ các thứ phấn màu. Ngồi trước gương, nàng bắt đầu tô màu xanh trên mi mắt, màu đen trên cặp lông mày, màu hồng trên gò má, màu trắng lên làn da và màu đỏ tươi trên đôi môi chúm chím. Nhà vua nhìn con gái, lạ lùng :

— Cái gì trên mặt con vậy, Kxênhia ? Thứ sơn gì vậy ?

Kxênhia vẫn tiếp tục loay hoay tô vẽ các màu trên mặt mình, thản nhiên đáp :

— Nếu con người tô các màu như thế để trở nên xinh đẹp thì tại sao con lại không tô như thế được cơ chứ?

— Điều đó ba hoàn toàn không vừa lòng. — Vua cha nhăn mặt chê bai. — Con tô vẽ các màu lên mặt, trông mới kỳ làm sao.

Công chúa Kxênhia khẽ nhún vai tỏ ý không để tâm lắm đến điều cha vừa nói. Nàng bĩu môi hất hàm chỉ bộ quần áo nhà vua đang mặc, nói :

— Lên đó, phụ vương dù có diện bộ sang nhất cũng sẽ thấy xấu hổ vì sự lạc mốt của mình. Chúng ta là những người lạc hậu thua xa họ hàng bao nhiêu thế kỷ. Nếu phụ vương lên đó, con cam đoan rằng phụ vương phải trầm trồ kinh ngạc trước bất cứ cái gì.

Hoàng hậu giả nào đã biết thế giới loài người ra sao đâu. Mụ nghe một cách chăm chú và tò mò, rồi hỏi :

—Trên đó, người ta sinh sống ra sao, hãy kể cho ta biết. đôi điều, Kxênhia yêu quý !

Kxênhia được chú ý thì rất khoái. Nàng liến thoắng kể :

— Ở ta, cái gì cũng nằm yên. Trên đó, mọi cái đều chuyển động. Phố xá đầy xe cộ. Ống khói nhà khói. Con người cũng phì khói. Khắp nơi đầy dẫy... Tóm lại trên đó tất cả đều cực kỳ hiện đại. Ba coi, con xin đưa ra một đề nghị quan trọng. Con muốn ba làm cho ở đây có nhiều ô-tô, nhiều mốt quần áo và những kiểu nhà ở sang trọng như ở trên ấy...

—Ba xin con, Kxênhia. Đó là một ý muốn tai hại. Nó sẽ tiêu diệt vương quốc ta bởi nếu ở đây mọi thứ cũng giống như trên đó thì còn đâu những chuyện lạ lùng hấp dẫn của xứ sở cổ tích nữa.

Kxênhia vẫn bướng bỉnh :

—Dù sao đi nữa, cha có không muốn thì điều đó vẫn đang đến gần.

Nhà vua chừng như không chịu đựng được nữa, xua tay :

—Còn bây giờ thì con hãy đi đi, Kxênhia. Ta sắp có cuộc tiếp kiến quan trọng với hoàng tử Vilibet.

Hoàng hậu giả mừng rỡ khi trông thấy Vilibet tiến vào hoàng cung. Mụ chạy ra đón, niềm nở :

—Ta biết mà. Hoàng tử vốn là kẻ hạ thần biết tuân lệnh. Hoàng tử có biết ta cho vời hoàng tử đến có việc gì không? Chắc hoàng tử đã được xem ông Maie kể về hoàng tử trên ti vi. Hàng triệu trẻ em đã nghe và tin điều đó. Vậy hoàng tử phải làm đúng như thế.

Hoàng tử Vilibet giãy nảy như giẫm phải đống lửa. Chàng lắc đầu từ chối :

—Thần luôn luôn thực hiện nghiêm túc nghĩa vụ của mình thưa hoàng thượng. Nhưng điều mà hoàng thượng mong muốn thần không thể nào thực hiện được. Hoàng thượng hiểu cho, thần là một thanh niên trung thực, sinh ra trong dòng dõi quý tộc. Thần không biết làm trò ăn cắp.

Hoàng hậu giả trừng mắt tức giận :

—Ngươi dám từ chối hả ? Ngươi sẽ phải hối tiếc về điều đó.

Nhà vua hết nhìn hoàng tử với ánh mắt thông cảm lại nhìn hoàng hậu. Ngài đang trong tâm trạng lúng túng vừa muốn can ngăn lại vừa nể, sợ cơn thịnh nộ của hoàng hậu. Ngài ấp úng nói nước đôi :

—Ta biết, hoàng tử ở vào hoàn cảnh khó xử. Nhưng hoàng hậu đã muốn thế, ngươi phải tuân lệnh, hoàng tử ạ.

Vilibet không thể chối từ. Chàng thở dài :

—Thần đành tuân lệnh, thưa hoàng thượng. Thà là vì ý muốn của hoàng hậu mà thần phải trở thành kẻ tội phạm.

Nhà vua đặt tay lên vai hoàng tử, mắt mặt đầy ái ngại cảm thông. Thế nhưng khi chạm phải cái nhìn nảy lửa của hoàng hậu, ngài như con sên rụt vội vào vỏ ốc. Ngài bảo :

—Ta rất hài lòng vì hoàng tử biết tuân lệnh. Thôi, chàng hãy về và cố thi hành đúng như thế.

Gương mặt trĩu nặng ân sầu, nhà vua rảo bước ra khỏi phòng như một kẻ bị ép đến ngạt thở, hối hả vượt ra khỏi để được hít thở bầu không khí trong lành ngoài trời. Bên hàng hiên công chúa Arabela đang rót mỗi cho con chim bồ câu trắng ăn. Chờ nó ăn xong, nàng tung nó bay lên trời với lời căn dặn âu yếm :

—Ngày mai nhớ đến nữa nhé, bồ câu trắng thân yêu.

Nhà vua nhìn hút theo bóng con chim, hỏi con gái :

—Chim bồng quen cả con mình à ? Ngày nào nó cũng bay đến bên cửa sổ của con.

Arabela khoe :

—Ba biết không, nó thích đến với con vì con cho nó ăn bánh rán.

—Thế tại sao ba chẳng bao giờ cho nó ăn gì cả mà ngày nào nó cũng đến với ba. Này, con đang cầm tờ giấy gì trên tay thế ?

Arabela chìa bức hình chân dung mà Pét đã lặng lẽ giới thiệu :

—Đây là chàng trai đẹp đẽ gặp trên thế giới loài người.

Nhà vua đón lấy tấm hình chân chú ngẩn ngơ và thở dài

— Vậy là con sắp từ biệt cha để đến với chàng trai này sao ? Arabela, cha buộc phải nói thật với con rằng cha đang vô cùng buồn rầu và lo lắng. Gần đây hình như hoàng hậu đã thay đổi hoàn toàn tâm tính khuyên cha lắm lúc tưởng chừng không chịu nổi. Và nói chung cha đang lo lắng cho số phận của vương quốc. Cha thấy ái ngại cho cô bé quàng khăn đỏ và hoàng tử Vilibet biết bao. Nhưng mà con đã nổi trận lôi đình và cứ khăng khăng đòi phải làm như thế.

Ở phòng Kxênhia, nàng đang ngủ thì chợt tỉnh dậy bởi những tiếng đồ vỡ. Nàng mở choàng mắt, ngơ ngác không tin ở điều mình đang thấy. Có lẽ nào chàng hoàng tử quý tộc Vilibet nổi tiếng hào hoa phong nhã lại lấm lét vơ vét của cải, đang làm hành động ăn cắp thế kia. Chàng ăn trộm một cách vụng về nên hết đụng lại chạm làm đổ đạc đồ vỡ lung tung. Kxênhia bật dậy khiến hoàng tử giật nảy mình kêu lên :

— Ôi, công chúa. Ta không ngờ...

Kxênhia trên mát nhìn những chuỗi hạt cườm, ngọc trai mà hoàng tử vừa gỡ từ cổ mình cùng với bao nhiêu đồ trang sức bị vo lại thành một nắm trên tay hoàng tử. Nàng hỏi :

— Sao chàng lại khác trước vậy ? Chàng vẫn giàu có và hào hoa phong nhã thế kia. Chẳng lẽ chàng lại nhất thiết phải đi ăn cắp ?

Hoàng tử xòe hai tay phân bua :

— Đó là ý muốn của hoàng hậu. Chính ta cũng rất buồn vì ta là thằng ăn cắp. Thôi, chào nàng.

— Hãy đứng lại, hoàng tử. — Kxênhia vồn vã chạy đến kéo tay hoàng tử. — Chàng có ăn cắp hay không, điều đó không quan trọng. Ta có một điều quan trọng duy nhất muốn nói với chàng

Vilibet quay lại :

— Ta xin hầu công chúa.

Kxênhia âu yếm đứng sát bên hoàng tử.

— Hãy gọi thiếp là Kxênhia hay tốt hơn, hãy gọi là Kxênhia thân yêu. Chàng hãy nói thật với ta xem chàng có còn yêu cái con bé đang ngủ trong tòa lâu đài đầy cỏ dại gai góc ấy nữa không?

— Hoàng hậu đã ra lệnh là ta không được yêu và lấy cô gái xinh đẹp ấy nữa. Ta phải tuân tệnh.

Kxênhia reo lên mừng rỡ :

— Tuyệt, tuyệt. Má muôn năm! Chắc hẳn hoàng hậu đã ra lệnh cho chàng phải yêu và lấy ta chứ?

Hoàng tử ngước khuôn mặt ươn hèn bạc nhược nhìn công chúa, tặc lưỡi :

— Thế cũng được.

Kxênhia không kìm nổi niềm vui sướng, kéo tay hoàng tử chạy đi tìm vua cha :

— Phụ vương. Hãy cho phép con báo tin : Con sắp lấy chồng.

Nhà vua rầu rĩ :

— Con đừa không phải lúc Kxênhia ạ. Ta đang đau đầu vì phải lo giải quyết bao nhiêu là công việc quan trọng của vương quốc.

Kxênhia tươi hơn hớn :

— Thưa phụ vương, đây há chẳng phải là việc của vương quốc sao. Người không có con trai. Chồng con sẽ là người kế vị ngôi vua.

— Thế chồng con là ai vậy ?

Kxênhia hào hứng chỉ hoàng tử đang cụt đề đứng phía sau:

— Đây, thưa cha. Chàng con sẽ là hoàng tử Vilibet.

— Không. Không thể thế được. Một tên ăn cắp không thể kế vị ngôi vua. Một thằng kẻ cắp không thể là con rể ta được.

Kxênhia quyết bảo vệ bằng được. Nàng lập luận:

— Ai đã bảo chàng phải ăn cắp? Chính là vua cha. Ai đã ra lệnh chàng không được yêu cái con bé xinh đẹp ngủ trong rừng ấy để lấy con? Chính hoàng hậu. Như vậy hoàng tử Vilibet là một quý tộc trung thành và đề bảo. Chàng sẽ là người chồng tốt của con và là ông vua tốt trong tương lai của vương quốc chúng ta.

Nhà vua giơ hai tay lêu lên:

— Trời ơi, Kxênhia. Thằng rể của ta là một thằng ăn cắp.

Kxênhia quả quyết:

— Muốn là gì thì gì, ngày mai đám cưới sẽ được tiến hành Hoàng hậu muốn thế.

Nhà vua ngồi rũ ra, ôm đầu đau đớn. Vigô bước lên bên vua, nhỏ nhẹ:

— Thưa hoàng thượng, đã đến lúc hoàng thượng phải an tọa trước cái tủ con biết nói mà người ta gọi là tivi để thấy tận mắt việc thần đã can thiệp với ông Maie.

Nhà vua đi theo Vigô như một cái máy đến ngồi trước tivi chờ đợi buổi phát hình.

Hôm nay, ông Maie tất nhiên không thể xuất hiện trên màn ảnh trong diện mạo giống hệt Paida như thế. Groóc đã phải mời Gômôkôva thay ông Maie: Sau lời giới thiệu của phát thanh viên, Gômôkôva xuất hiện trên màn ảnh, bắt đầu kể câu chuyện nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn:

— Sau những quả đồi, sau những cánh rừng là lâu đài trong đó có hoàng hậu tuyệt đẹp. Hàng ngày bà ta ngồi trước

chiếc gương thần của mình và hỏi: «Gương ơi gương hỡi, ai là người đẹp nhất đất nước này?».

Xem đến đây nhà vua tỏ ra rất hài lòng. Ngài phấn khởi bảo Vigô:

— Có tục chứ. Trăm sự chỉ tại cái lão Male mắc bệnh tâm thần ấy. Vigô yêu quý, ta không sao nói hết được lòng biết ơn của ta đối với việc làm của thần. Thần đã cứu được vương quốc chúng ta ra khỏi thảm họa.

Trên màn ảnh tivi, Gômôkôva tiếp tục câu chuyện:

— Nàng Bạch Tuyết thiếp đi trong động tối và nhìn thấy gương mặt của bảy chú lùn. Nàng vô cùng ngạc nhiên hỏi chú nhỏ nhất: Tên cậu là gì? Chú lùn bẽn lẽn đáp: Tên tôi là Grianulia.

Rumburắc chờ cho chương trình trôi lọt đến đây mới khởi sự. Hắn khoát tay bảo tên hầu:

— Nào, bắt đầu phát sóng. Bêkôta, mở máy!

Màn ảnh nhấp nháy, nhấp nháy rồi một Gômôkôva giả in hệt người kể chuyện thật xuất hiện trên màn ảnh. Bằng cái giọng khá ồ, hắn tiếp tục câu chuyện:

— ... Các chú lùn cười trên sự nổi giận của nàng và thi nhau tán tỉnh nàng Bạch Tuyết. Cô gái lấy làm thương cho Grianulia. Nàng nghiêng về phía chàng và âu yếm xoa đầu chàng. Trong lúc đó các chú lùn còn lại lẻ tẻ vào một góc tối của căn nhà nhỏ...

Màn ảnh chớp lóe loằng ngoằng chứng tỏ trung tâm truyền hình thật đang tìm mọi cố gắng phá sóng của Rumburắc. Hắn quay lại hạ lệnh cho Bêkôta:

— Hãy chỉnh lại độ nét. Phát sóng mạnh hơn. Cho máy chạy hết cường độ.

Trở lại hình, hắn tiếp tục câu chuyện kể bảo một cách say sưa:

—... Các chú lùn đồn sức cố gắng tháo cái khóa rương. Họ đã mở được cái rương. Chú lùn Dadira vung tay lôi ra được một chùm đạn và cười hả hê với Grienulia : « A ha ha, chúng ta sẽ dùng đạn này để đánh phá hoàng cung làm tan tành vương quốc chuyện cổ tích trẻ em »...

Nhà vua ôm đầu kêu lên kinh hãi :

— Không ! Trời ơi ! Ông Vigô. Thế này là thế nào ?

Ông Vigô vò đầu, bứt tóc, nhăn nhó :

— Muôn tâu hoàng thượng, quả thực thần cũng không thể nào hiểu nổi tại sao lại như thế ạ.

Arabela cũng ngơ ngác :

— Sao lại có thể như thế được khi mà ông Maie đã biến thành chó rồi cơ mà.

Say sưa chiến thắng Rumburăc tiếp tục :

—... Cùng với đạn, ngòi nổ và bùi nhùi, họ lên theo những con đường vòng vèo, theo những hành lang tối ở tầng hầm của hoàng cung. Kêhan cùng với Pôpha đã đặt thứ nổ vào móng lâu đài, ngay dưới ngai vàng. Khi mồi ngòi lửa lên đến kíp nổ thì một âm thanh dữ dội vang lên. Tít tận những ngọn rừng xa xôi cũng có thể nghe những tiếng nổ chát chúa như sét đánh. Hoàng cung biến tan thành mây khói. Thế là đi đời vương quốc chuyện cổ tích.

Đến nước này thì nhà vua không thể chịu đựng nổi được nữa. Nhà vua đứng phắt dậy dõng dạc tuyên bố :

— Ta ban nửa vương quốc và công chúa Arabela cho ai có công cứu vương quốc ta.

Arabela gần như sắp khóc :

— Thưa cha lẽ nào lại thế ? Cha nói thật đấy ư ?

Nhà vua buồn bã :

— Không có cách gì khác, con ạ.

Rumburăc chỉ chờ có vậy. Hắn cười hả hê :

— Ha ha ha. Chính ta đang chờ điều đó. Ha ha ha.

Ông Vigô, thế này là thế nào?

V — ARABELA CHẠY TRỐN

Mới có một ngày mà ông Maie có cảm giác hàng thế kỷ đã trôi qua. Ông bị đẩy vào tình thế tù túng khốn quẫn. Ông không dám ló đầu ra khỏi phòng vì lúc nào cũng sợ nớp lo mọi người biết chuyện. Mà nằm trong nhà thì ông lại bực mình với con Paida. Thấy ông bị biến dạng thế này, dường như nó là kẻ duy nhất mừng rỡ. Suốt ngày nó nhảy cởn lên, ngoe nguẩy cái đuôi ra chiều hề hả lắm. Nó giống như một đứa trẻ đang thui thủi chơi một mình, bỗng dưng lại có thêm đứa bạn nữa. Đúng thế, nó coi ông như đứa bạn bằng vai phải lứa với nó. Nó kêu ăng ẳng tỏ ý mừng vui và ôm lấy vai ông mà vật ra sàn đùa giỡn. Điều ấy khiến ông Maie không hài lòng. Ông dùng hai chân trước ráng đẩy nó ra, cắn cho nó một miếng đau điếng vào vai và gắt lên :

— Nào, Paida, Mày có để tao yên không nào. Tao là ông chủ chứ không phải bạn mày đâu nhé.

Bà Maierôva vội đặt ông lên ghế để cách biệt khỏi con Paida. Bà lo lắng băn khoăn :

— Ông thấy trong người ra sao ? Ông có muốn ra sân chơi một chút cho khuây khỏa không ? Để tôi nhốt Paida vào cũi và dắt ông đi, vờ như dắt Paida, chẳng ai biết đâu.

— Ông khoẻ chứ ?

— Bà nó ơi, suốt cả đêm qua tôi không chợp mắt được lấy một phút. Giờ tôi mệt bã cả người. Cho tôi một viên thuốc ngủ có lẽ tốt hơn đấy.

Bà Maierôva bước tới bên tủ thuốc định lấy cho chồng một viên thuốc ngủ, nhưng lại lưỡng lự phân vân :

— Ồ, giờ trọng lượng cơ thể của ông chỉ còn một phần mười so với trước. Cấu tạo cơ thể cũng hoàn toàn khác. Cho ông uống thuốc gì và uống bao nhiêu phải có chỉ định của bác sĩ. Để tôi đi hỏi đã.

Ông Maie chồm dậy níu chân bà vợ lại :

— Đừng. Bà lại tông tốc kể bất với họ đó cả hàng phố họ biết tôi đang thế này ư ?

— Thế biết làm thế nào bây giờ ?

Có tiếng gõ cửa. Bà Maierôva vội chạy ra. Bà mừng rỡ làm sao khi thấy bác sĩ Noimam đến nhà. Nhưng bà còn đang loay hoay chưa biết hỏi bằng cách gì để vẫn giữ được bí mật mà vẫn có thể biết được điều bà đang cần. Bác sĩ Noiman vui vẻ nói :

— Chào bác. Cháu muốn tìm Pét. Pét có nhà không ạ ?

— Em nó không có nhà. Nhưng mời anh vào nhà. Tôi có việc đang muốn hỏi anh đây.

Bác sĩ Noiman bước vào nhà. Anh ôn tồn nói với bà Maierôva :

— Hôm qua Pét có lại đằng cháu.

— Vâng :

— Em nó có nói gì về những con chó. Cháu nghĩ nó đang bị bệnh áo ảnh.

— Không... à, vâng. — Bà Maierôva buột miệng định nói rằng đó không phải là bệnh của Pét mà là sự thực. Nhưng nghĩ lại, bà lại ấp úng bảo lấp đi.

— Noiman ngơ ngác nhìn bà ấp trong phòng, hỏi :

— Cháu vừa gặp anh Groác, anh ấy nói bệnh tình của bác Maie nặng hơn. Tiện thể, để cháu thăm bệnh luôn cho bác ấy. Bác ấy nằm đâu mà im hơi kín tiếng thế ạ ?

Ông Maie từ phòng bên chạy sang.

— Bác sĩ thân mến. Anh có thể cho bác ít thuốc ngủ được không ? Mất ngủ mệt quá.

Bác sĩ Noiman bước giật lùi, kinh hoàng nhìn con chó lùn đang nói với anh bằng giọng nói của ông Maie. Anh ngẩn ra hồi lâu mới ấp úng được mấy câu vô nghĩa.

— À, vâng... vậy là... vậy là...

Bà Maierôva đỡ lời anh :

— Đây là chồng tôi đấy. Cho đến bây giờ chúng tôi vẫn giữ bí mật. Nhưng anh là người đầu tiên...

Bác sĩ Noiman tháo cặp kính cận xuống, bối rối lau đi lau lại rồi đeo lên mắt, lại hạ xuống lau. Anh không thể tin được những gì anh nhìn thấy cho dù đó là sự thực.

— Bác Maie... sao... sao... sao bác lại đến nông nỗi này ?

— Bác cũng chẳng biết nữa. Cháu có mang theo thuốc ngủ không đấy !

Bác sĩ Noiman lấy thuốc trong xắc đưa cho ông Maie :

— Nào, bác hãy uống đi. Thế, thế... Cháu nghĩ bác phải đến bệnh viện ngay. Để cháu đưa bác đi.

Ông Maie ngáp dài, giọng lơ mơ của người đang bị giấc ngủ kéo trĩu mi mắt :

— Cám ơn cháu, Noiman ạ. Nhưng bác buồn ngủ quá. Thôi, tôi ngủ đây.

Bác sĩ Noiman sớt sáng bế ông Maie đang ngủ đem thẳng tới bệnh viện tâm thần nơi, anh đang công tác. Anh vào phòng giáo sư Hrômatkô, đặt ông Maie lên bàn và bảo :

— Đấy, ông Maie đấy, thưa giáo sư.

Giáo sư đang lúi húi bên tủ thuốc, ngẩng lên nhìn Noiman, ngỡ ngàng chưa hiểu anh ta nói gì :

— Sao ? Anh đem con chó vào phòng này làm gì ?

— Đây là ông Maie, người vẫn thường kể chuyện cổ tích trên vô tuyến truyền hình ấy mà.

Giáo sư ngắt lời anh :

Ông Maie thì tôi đã quen ở hội đồng phụ huynh học sinh rồi. Ông ấy có liên quan gì đến đây ?

Phó giáo sư đang hí húi viết bên bàn cũng buông bút đi lại :

— Noiman, căn cứ vào đâu mà anh nói rằng đây chính là ông Maie ?

Bác sĩ Noiman quả quyết :

— Ông ta đã tự nói với tôi như vậy.

Giáo sư lắc đầu không tin :

— Nhưng trông con chó cũng chẳng có gì khác biệt với mọi con chó bình thường. À, mà tôi nhớ ra rồi. Tôi đã thấy nó dưới sàn khi đang ngồi chơi trò chuyện với ông Maie. Nói cho chính xác hơn thì đây là con chó của nhà Maie.

Bác sĩ Noiman vẫn khăng khăng :

— Rõ ràng hồi nãy ông ta than phiền với tôi rằng ông bị mất ngủ. Và chính tay tôi đã cho ông ấy uống thuốc ngủ nên bây giờ ông ta mới ngủ li bì thế này. Nếu không, ông ấy sẽ kể cho các vị nghe.

Giáo sư phá lên cười :

— A ha ha. Chó biết nói tiếng người và đòi uống thuốc ngủ. Anh Noiman ạ, có lẽ chính anh cũng cần phải uống thuốc an thần.

Bác sĩ Noiman hiểu rằng giáo sư đã nghĩ mình bị tâm thần. Anh càng cố chứng minh :

— Thưa giáo sư, con chó này chính là chồng bà Maierova. Bà ấy đã nói với tôi như thế. Chẳng tin thì cứ hỏi bà ta. Không, không, không... tôi cam đoan với các anh rằng tôi hoàn toàn bình thường tỉnh táo. Hãy thả tôi ra.

Cả khoa tâm thần đều nghĩ rằng Noiman bị bệnh nên không ai để tâm tới những lời thanh minh của anh. Họ xộ tới, xốc anh nhốt vào phòng bệnh nhân tâm thần. Giáo sư lắc đầu nặng nề :

— Chúng ta đang thiếu người làm việc, giờ lại càng thiếu hơn. Còn con chó này, chắc cậu ta bắt của nhà Maie. Này Vônatret, cậu hãy đưa trả cho họ và nói họ thông cảm giùm nghe.

* *
*

Trong cung vua của vương quốc cổ tích có hai nàng công chúa thì đang ở hai tâm trạng hoàn toàn trái ngược nhau. Từ khi nghe lời công bố của cha, Arabela âu sầu ôm nỗi đau của kẻ bị biến thành vật hy sinh để cứu vương quốc cổ tích. Nàng ủ rũ đến phờ phạc cả người, chẳng thiết ăn, thiết ngủ. Còn Kuênkia thì suốt ngày hớn hở như bắt được của. Nàng chạy vào phòng em mừng rỡ khoe :

— Arabela ơi, em có biết không. Ngày mai lễ cưới sẽ được cử hành trọng thể tại hoàng cung. Chị không khỏi bàng hoàng khi nghĩ đến giờ phút mình là cô dâu.

Arabela đang nghĩ tới Pét. Nàng hờ hững hỏi :

— Chị có yêu chàng không ?

— Yêu Vilibet ấy ư ? [illegible] em. Chàng là hoàng tử chưa vợ duy nhất trong vương quốc. Nếu không lấy chàng thì chả bao giờ ta lấy được chồng cả.

— Nhưng... em không thể tưởng tượng nổi không yêu sao lại có thể lấy làm chồng được.

Kxênhia hỏi ngớ ngẩn :

— Tình yêu là gì, em hãy nói cho chị biết ?

Arabela thoáng lúng lúng chưa biết lý giải thế nào cái cảm xúc thiêng liêng mà nàng vừa tìm thấy ở Pét. Nàng chậm rãi đáp :

— Đó là... đó là khi mà chị cảm thấy một tình cảm đặc biệt. Và vì niềm hạnh phúc đó mà chị sẽ mất ăn mất ngủ...

Kxênhia đồng đảnh và ngốc nghếch mừng rỡ kêu lên :

Ồ, chị rất cảm ơn em. Đức hoàng thượng, người cha thân yêu của chúng ta cũng đang bị mất ăn mất ngủ. Nếu thế thì chị cũng chẳng cần những sự sung sướng như vậy.

Arabela nhìn chị ái ngại :

— Vilibet hoàn toàn đứng đưng với chị. Vậy em không hiểu tại sao chị lại quyết định lấy chàng.

— Ta chỉ quan tâm tới địa vị xã hội thôi. Ta sẽ là hoàng hậu. Còn Vilibet sẽ là vua. Ta sẽ cải tạo hoàn toàn vương quốc này. Nó cũng sẽ đẹp như thế giới loài người.

Câu chuyện của hai chị em bị ngắt đoạn bởi quân hầu vào mời Arabela ra yết kiến đức vua. Nàng vội vã ra trước bộ rồng. Tại đây, đã có cả Rumburăc và hoàng hậu già. Ba người đang ngồi lặng đi trong một bầu không khí u ám như nhà có tang. Nhà vua nhìn con, ứa nước mắt, nói bằng giọng run rẩy nghẹn ngào :

— Rumburăc tuyên bố rằng hắn sẽ sắp xếp lại tất cả các câu chuyện cổ tích trong thế giới hiện đại theo đúng trật tự như từ trước tới nay. Đến khi đó ta sẽ giữ đúng lời hứa mà ta đã công bố. Tức là, chia cho Rumburăc một nửa vương quốc và gả con cho hắn.

Rumburăc hí hửng nói với Arabela :

— Ta hy vọng rằng nàng sẽ ngoan ngoãn chấp hành lệnh đó.

Hoàng hậu giả tiếp lời :

— Nó không phải là đứa ngu ngốc. Con sẽ lấy Rumburăc làm chồng chứ, Arabela ?

Hơn bao giờ hết, Arabela đau như có bàn tay tàn bạo nào vò nát trái tim. Cha đã công bố như vậy, nàng còn biết nói sao. Nhưng từ trong thâm tâm, một sức phản kháng dữ dội đang bùng lên.

Nhà vua nhìn con gái, đã đọc thấy từ mắt nàng tất cả. Ngài âu yếm xoa đầu con, dịu dàng an ủi :

— Ba biết, đối với con cây là một việc làm đầy khó khăn. Arabela ạ, con vẫn còn trẻ quá.

Hoàng hậu giả cong cớn ắt lời đức vua :

— Còn non trẻ gì nữa bạn của nó đã đi lấy chồng cả rồi. Nó cũng phải thế chứ.

Nhà vua khó chịu gắt :

— Hoàng hậu hãy im đi. Ngay cả đối với trẫm, trẫm cũng chưa biết những ngày tới sẽ sống ra sao khi để mất con gái yêu quý nhất của trẫm.

Hoàng hậu giả vẫn hăng hái nói :

— Mất con gái, nhưng lại được chàng rể xứng đáng.

— Bà hãy cầm ngay — Đức vua nổi giận thực sự.

Arabela dịu dàng cầm lấy tay cha :

— Ba ơi, ba đừng buồn. Con sẽ không bao giờ lấy Rumburăc đâu.

Rumburăc sững sốt :

— Không là thế nào ?

Mụ hoàng hậu giả cũng hốt hoảng, sợ cơ hội tốt tuột khỏi tay. Mụ cao giọng nạt nộ công chúa :

— Này, cái đồ quái thai. Mi dám nói gì đó ? Sao lại dám trái lệnh ta.

Nhà vua tròn xeo mắt nhìn vợ, quát :

— Khanh ăn nói cho tử tế một chút nghe. Nếu không thì ta sẽ quên mất rằng khanh là hoàng hậu đấy.

Arabela nước mắt lã chã tuôn rơi. Nàng ngỡ ngàng nhìn hoàng hậu :

— Má ơi, con chưa thấy một người mẹ nào lại cư xử với con gái như thế này. Cả đời con sẽ đau khổ...

Nhà vua đặt tay lên ngực như cố chặn cơn đau tim đang bùng lên dữ dội. Giọng ông khàn khàn như ngạt thở :

— Ba hiểu con. Ba quả là không thể...

Rumburăc quát lên át lời đức vua :

— Hãy im đi. Đồ xảo trá. Chính ông đã ra lời công bố đó. Ông phải thực hiện đúng như thế.

Nhà vua giận run lên, dằn giọng nói với Rumburăc :

— Hãy nhớ rằng nhà ngươi đang ở trong hoàng cung của ta.

— Nhưng giờ đây, quyền lực của ta đã vượt xa ngài rồi, thưa đức vua. Nếu ngài mà không thực hiện giao kèo đã công

bó thì hãy đây. Sẽ biết sự tức giận của Rumburăc ra thế nào. Kha—kha—kha...

Hắn buông một chuỗi tiếng cười khô khốc, ngạo mạn rồi biến ngay trong chiếc áo tàng hình. Nhà vua chợt hiểu ra rằng Rumburăc giờ đây không còn là tên phù thủy bậc hai lúc nào cũng khúm núm, răm rắp tuân lệnh như trước đây nữa. Ngài lo lắng hỏi Arabela :

— Con có nghe thấy lời hăm dọa của Rumburăc ?

— Thưa ba, hắn có thể làm gì được con ?

Nhà vua thở dài lắc đầu :

— Chính ba cũng chịu, không thể nào biết được cái tên xảo quyệt này còn giở những trò nham hiểm gì nữa. Mà ba cũng không hiểu tại sao hoàng hậu càng ngày lại càng tồi tệ đến như vậy.

Đầu bếp lên báo đã sắp xong bữa trưa. Mọi người lặng lẽ sang phòng ăn. Không một chút hào hứng vui vẻ nào, hai cha con ngồi xuống bên bàn như những cái máy, chẳng thiết ăn uống gì. Hình như để bù cho sự trễ nãi đó, hoàng hậu và Kxênhia ăn uống hăng hái tích cực hẳn lên. Vốn đã phàm ăn, hôm nay hai người ngốn ngấu một cách ngon lành, tất cả các món ăn đã dọn ra trên bàn. Tên hầu Kirie liên tục tiếp thức ăn, cứ phải chạy đi chạy lại mệt tưởng đứt hơi. Hoàng hậu vừa gọi :

— Kirie, hãy đưa ta món sườn này.

Kxênhia đã tiếp luôn :

— Còn ta thì muốn cái chân giò hầm kia.

Tên hầu còn đang lúng túng chan nước sốt của món sườn sốt cà chua vào đĩa cho hoàng hậu, Kxênhia nóng nảy không

đợi được vừa cào nhau vừa chạy tuốt ra đến bàn thì tay bỗ chiếc chân giò hầm vào đĩa ăn của mình. Rumburăc nấp ngay cửa chỉ chờ cái phút nhốn nháo này. Hắn lập tức chớp lấy thời cơ cức vua không để ý, xoay nhốn biến Arabela thành một chiếc lông chim. Mụ phù thủy đội lốt hoàng hậu nhanh tay hất chiếc lông chim rơi xuống đất. Rumbură tự biến mình thành con quạ bay vụt vào phòng quắp lấy chiếc lông chim, phóng vù qua cửa sổ. Nhà vua ngồi cúi mặt trầm ngâm, nhai trệu trạo các món cao lương mỹ vị tưởng chừng như ngài đang nhai trấu. Chợt ngài ngẩng lên, hốt hoảng :

— Arabela đâu rồi nhỉ ?

Kxênhia ngó quanh :

— Ô, cô ấy vừa ngồi đây cơ mà. Miếng bánh cô ấy đang ăn dở vẫn còn đây.

Hoàng hậu cười khẩy :

— Các người lúc nào cũng hay hốt hoảng. Nó có chân thì nó đi. Có thể thôi mà cứ nhớn nhác cả lên. Thôi, ăn đi kẻo nguội.

Thế là Rumburăc đã thi hành trót lọt mưu kế bắt cóc công chúa Arabela. Khi Rumburăc đổ xuống và hóa phép trở lại nguyên hình, Arabela tay vẫn cầm thìa và đĩa. Nàng ngơ ngác trước một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Đến lúc nhìn thấy Rumburăc, nàng mới hiểu. Nàng phẫn nộ :

— Ông hãy nói đi, tại sao ông lại bắt cóc tôi ? Đây là đâu ?

Rumburăc làm ra vẻ dịu dàng âu yếm :

— Xin công chúa thứ lỗi vì tôi đã mang công chúa đi giữa bữa ăn trưa. Nhưng tôi không có cách gì khác. Tôi yêu công chúa và muốn lấy công chúa làm vợ. Đây là tòa lâu đài của tôi. Để tôi bảo bọn người hầu dọn bữa trưa nàng ăn tiếp. — Hắn đổi giọng hách dịch. — Quân hầu đâu, lên ta bảo.

Quỷ lùn Bêkôta vội vã chạy ra, không mũ :

— Dạ, ngài cần gì ?

— Chúng nó đâu cả rồi ?

— Dạ, họ ở cả dưới bếp ạ. Họ vừa bắt được con nhà thằng đang làm thịt. Người ta nói rằng ai mà ăn được thịt của nó thì sẽ hiểu được tiếng nói của muôn loài.

Rumburăc thích thú :

— Hà hà, ta về thật đúng lúc. Bảo chúng nấu nướng nhanh lên và dọn cho ta cái món xà tinh trăng đó nghe không. Nhanh nhanh lên, ta đói lắm rồi.

— Dạ.

Quỷ lùn Bêkôta chạy lọn tọn xuống bếp. Trong phòng còn lại hai người, Arabela thẫn thờ nhìn qua ô cửa sổ hy vọng tìm cách trốn thoát. Rumburăc nhìn và hiểu được ý đồ của công chúa. Hắn cười nham hiểm :

— Công chúa đừng hy vọng ra khỏi đây. Không một ai biết về tòa lâu đài này, ngay cả lão Vigô cũng chịu. Sở không một ai biết nàng ở đây. Nàng sẽ phải ở đây cho đến khi nào nàng đồng ý làm vợ ta. Nào, hãy đi theo ta thăm cái cơ ngơi mà nàng sẽ phải ở trong một thời gian chắc là khá lâu đấy.

Arabela thấy ghê tởm Rumburăc. Nàng không muốn đi theo hắn. Nhưng cái ý định thoát thân thôi thúc nàng đi để tìm cơ hội trốn.

Dọc theo dãy hành lang tối tăm ẩm thấp có những căn buồng lạnh lẽo ẩm ướt. Sáng và ấm hơn cả có lẽ là nhà bếp. Cả ba tên hầu đang xúm xít quanh lò lửa. Rumburăc giới thiệu :

— Quỷ lùn Bêkôta, chắc nàng vừa biết rồi. Còn đây là quỷ gù Mêkôta và quỷ rỗi đầu Pêkôta. Ồ, một con rắn độc đã được

nấu nướng xong rồi. Các ngươi hãy dọn lên bên nhanh lên. Ba tên hầu cuống quít làm theo lệnh chủ. Chúng bày biện thức ăn lên bàn, nhìn một cách thèm thuồng nhưng đó dám lên mảng tới, đành nuốt nước miếng lui ra xa. Rumburăc nhã nhặn mời Arabela :

— Nào, xin mời công chúa. Ta cũng ăn chứ !

Công chúa thấy ghê ghê cái món rắn độc này. Nhưng nhớ tới lời kể của Bêkôta hồi nãy, nàng lại thấy tò mò. Kể ra nghe và hiểu được tiếng của các loài vật cũng thú vị lắm chứ. Mà xem chừng cái món xà tinh trắng này chẳng dễ kiếm lắm đâu. Thế là nàng lẳng lặng ngồi xuống bên bàn, đối diện với Rumburăc. Tưởng công chúa đã khuất phục, gương mặt Rumburăc tươi hẳn lên. Hắn nhiệt tình tiếp thức ăn cho công chúa. Ăn xong, Rumburăc đưa công chúa đi tiếp về phía cuối hành lang. Hắn chỉ vào một phòng và bảo :

— Đây là căn phòng bí mật. Nó chắc sẽ làm nàng tò mò đấy. Nhưng ta cấm nàng không được vào đó. Và kề bên căn phòng bí mật là căn phòng thoáng mát sáng sủa nhất tòa lâu đài này, ta dành cho nàng. Bây giờ nàng hãy vào phòng của nàng và ngẫm nghĩ để trả lời điều mong đợi của ta. Chừng nào chấp thuận ý ta, nàng mới được ra ngoài: Pêkôta sẽ là tên lính gác trung thành của ta.

Nói xong, Rumburăc đóng sầm cửa, đi ra, Arabela ủ rũ ngồi chống tay lên bệ cửa sổ, thơ thẩn nhìn ra ngoài trời. Ngoài kia là bầu trời tự do. Ôi, ước gì ta được là cánh chim trời bay thanh thản như thế. Đôi chim sẻ này hẳn là đang yêu nhau say đắm. Chúng quấn quít ríu rít bên nhau mới vui vẻ làm sao. Trong khi ấy thì ta và Pét mỗi người một nơi. Ta bị nhốt ở đây chưa biết đến bao giờ. Còn Pét làm sao biết đường tới giải thoát cho ta. Rumburăc bảo ngay cả Vigô cũng không biết tòa lâu đài này cơ mà...

Miên man trong nỗi buồn tủi tủng, Arabela bỗng giật mình ngẩng lên. Có hai người nào đang trò chuyện với nhau, nàng nghe rất rõ. Vậy mà trong phòng vẫn chỉ có mình nàng. Giây lâu, nàng mới phát hiện ra đó là tiếng trò chuyện của đôi vợ chồng chim sẻ làm tổ trên đầu hồi căn nhà. Món xà tinh trắng quả là hiệu nghiệm. Nàng nghe tiếng chim rõ chẳng khác tiếng người. Chim sẻ cái đang nói với chồng bằng cái giọng giận dỗi trách móc :

— Anh đi đâu mà cứ biền biệt thế?

Chim sẻ đực giọng ồm ồm khỏe khoắn :

— Anh cùng các anh ấy làm một cuộc du lịch tuyệt vời đi tới tận hồ Đen. Hai ngày đi và hai ngày về. Bọn anh đã thấy bao nhiêu là sự lạ.

Chim sẻ cái dài giọng :

— Ôi chao, anh không ba hoa đấy chứ?

— Anh xin thề là từ bé tới giờ anh chưa hề nói dối em điều gì.— Anh chồng ra vẻ thành thực.— Nè, em có biết không. Có một nàng công chúa đã đánh rơi xuống đáy hồ một chuỗi ngọc trai và không ai có thể lấy lên được.

Chim sẻ cái đay nghiến mát mẻ :

— Còn anh thì cứ ngơ ngẩn ở đấy, bị hút mất hồn vì sắc đẹp của nàng công chúa, phải không? Trong khi đó, một mình em bận rộn với các con mà anh chẳng để ý gì tới cả. Suốt mấy đêm em không ngủ được...

Câu chuyện của đôi vợ chồng sẻ đã gợi mở cho công chúa một ý hay. Nàng mở cửa, thấy Pêkôta đang ngồi lúc lắc cái đầu, lăm lăm canh gác. Nàng bảo.

— Pêkôta, mời chủ ngươi tới đây ta cần gặp.

Rumburăc hí hửng chạy ngay tới, chắc mẩm phen này Arabela phải ngoan ngoãn thuần phục. Hắn mừng rỡ hỏi công chúa:

— Thế nào, chắc nàng đã ưng thuận lấy ta. Ta biết ngay mà. Cả vương quốc ai cũng ca ngợi nàng là cô bé ngoan ngoãn biết vâng lời. Vì thế ta đã đem lòng yêu nàng từ đạo ấy, từ cái ngày ta còn là phù thủy bậc hai trợ tá cho Vigô...

Arabela sốt ruột ngắt lời hắn:

— Ông muốn cưới tôi, được thôi. Nhưng với một điều kiện: cách đây khá xa, có một cái hồ Đen. Dưới đáy hồ có một chuỗi ngọc trai. Nếu ông đem về cho tôi chuỗi ngọc trai đó thì tôi sẽ bằng lòng cho làm đám cưới.

Rumburăc hớn hở:

— Arabela thân yêu, ta rất vui lòng thực hiện điều kiện đó. Ta là phù thủy giỏi nhất, nhiều quyền lực nhất. Ta sẽ thực hiện ngay điều kiện của nàng. Tìm được hồ Đen thì phải hai ngày bay. Nhưng ta sẽ có đi thật nhanh để trở về vào ngày mai. Nào, tạm biệt người đẹp yêu quý. Nàng không thể tưởng tượng được rằng tình yêu sẽ chứng minh tất cả. Pêkôta, ở nhà phải hầu hạ công chúa chu đáo, nghe không?

Nói rồi Rumburăc hóa ngay thành con chim hối hả bay về phía hồ Đen. Công chúa Arabela chỉ chờ có vậy. Khi bóng Rumburăc vừa mất hút phía xa, công chúa ra ngay khỏi phòng, lẻn đến phía sau lưng Pêkôta mà hắn không hề hay biết. Nàng đưa hai tay, nhấc cái đầu rời của Pêkôta lên, cất giọng đùa đùa:

— Ông có cái đầu đẹp thật Pêkôta ạ. Cho ta mượn chút xíu coi cho đỡ buồn nghe.

Miệng nói, chân nàng đi nhanh sang căn phòng bí mật. Pêkôta không đầu cứ đứng đó quờ quạng mà chẳng biết đi đâu làm gì. Còn cái đầu Pêkôta bị công chúa đem sang đặt vào ngăn tủ của căn phòng bí mật thì cứ lải nhải van xin:

—Công chúa, đừng đùa vậy nguy hiểm lắm. Quay lại đi, trả [illegible] vào cô cho tôi đi.

Không thèm để ý đến những lời cầu khẩn đó, [illegible] đang hối hả lục tìm những báu vật đầy phép thần thông biến hóa trong căn phòng bí mật này. Nàng sung sướng reo lên khi tìm thấy ở đây đủ cả áo tàng hình, chiếc hòm biết bay, chiếc nhẫn thần và quả cầu biết hiện hình. Cầm quả cầu lên tay, công chúa thầm ước:

—Ước gì ta được thấy Pét.

Công chúa vừa dứt lời, trên quả cầu hiện ngay ra căn phòng thân thuộc của Pét. Chàng đang ngồi ngay trước tấm hình Arabela phóng to treo trên tường. Hôngit chỉ vào bức hình, cười khúc khích hỏi:

—Có đúng là anh yêu chị ấy rồi phải không?

Pét xua em:

—Mày đi mà chơi với Macgienka đi.

—Nó thì lúc nào cũng đòi chơi trò vợ chồng, đám cưới. Này, anh định lấy vợ phải không; —Hôngit hỏi nghiêm trang như người lớn.

Pét lại xua tay:

— Tao đã bảo mày chạy đi chơi đi, đừng quấy rầy người ta nữa.

Hôngit vẫn nghiêm trang:

— Em nói thật đấy. Em với Macgienka đã bàn nhau rồi. Nếu anh định lấy vợ thì anh làm ơn cưới quách cô Milerôva ấy. Cô ấy đang muốn lấy chồng đấy. Cô ấy mà lấy được chồng thì chúng em khỏi phải hẹo nhọc.

Arabela phì cười. Nàng chợt ngẩng lên khi nghe tiếng kêu hốt hoảng của Dêxôta:

— Thưa công chúa, nàng không biết tính Rumburăc. Lão ta sẽ trừng phạt nàng nghiêm khắc đấy.

— Nhưng mà Pêkôta và Bêkôta thân mến ơi, tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại Rumburăc nữa đâu. Thôi, chào mọi người nhé.

Pêkôta lắng gào lên :

— Công chúa ! Đừng ! Công chúa, chớ làm thế.

Hắn chưa dứt lời thì công chúa đã biến mất trong chiếc áo tàng hình. Nàng đem theo cả chiếc hòm biết bay và chiếc nhẫn thần. Nàng xuất hiện trong phòng Pét khi Pét vừa xua được Hôngit đi để một mình thầm thì trò chuyện với bức hình công chúa. Nàng đứng lặng sau lưng chàng, nghe như nuốt lấy từng lời yêu thương âu yếm ấy. Nàng nhẹ nhàng bước tới, đặt bàn tay lên vai chàng, khẽ gọi :

— Pét, em đây mà.

Pét giật mình ngỡ ngàng ngẩng lên, mắt chớp chớp như không tin điều mình đang thấy. Chàng reo lên mừng đến nghẹn ngào :

— Trời ơi, Arabela. Anh đang thầm gọi em thì em đã tới. Bao giờ em cũng dành cho anh sự bất ngờ thú vị. Nhưng lần này thì đừng biến mất nữa, nghe em.

Cái thằng nhỏ Hôngit bao giờ cũng tìm đúng dịp để quấy rầy. Hai người đang say đắm nhìn nhau, chưa thỏa nỗi nhớ mong xa cách thì nó đã sầm sập chạy về. Nó kêu tướng lên :

— Anh Pét ơi, họ mang ba đến này. Xuống nhà nhanh lên

Pét dắt tay Arabela :

— Ta xuống nhà đi. Đang có điều rắc rối xảy đến với ba anh.

Họ gặp ở phòng khách ông bác sĩ Vêmatret đang ôm khư khư con chó lùn đang ngủ. Theo lệnh giáo sư Hrômatke, bác sĩ

Vômatret phải đem trả con chó mà Neimen khi lâm bệnh tâm thần đã bắt ở đâu đó bê đến bệnh viện. Giáo sư tưởng đây là con Paiđa của nhà Maie nên sai đưa tới đây để trả. Nhưng vào tới nhà, thấy con Paiđa giống in hệt con này, ngoe nguẩy đuôi chạy ra đón thì Vômatret quyết định quay ra, đưa đến đồn công an để nhờ họ trả lại người mất. Bà Maierôva thấy thế cuống quít níu giữ lại :

— Con này là của nhà tôi mà.

— Kia, con chó của nhà bà đang ngoe nguẩy đuôi dưới gầm ghế sa lông kia, bà không thấy sao ? — bác sĩ đưa khư khư con chó, quày quả định quay đi.

Đến nước này, bà Maierôva đành thú thật :

— Chẳng nói giấu gì anh, đây chính là chồng tôi, ông Maie vẫn kể chuyện cổ tích trên tivi ấy mà.

Bác sĩ tròn xoe mắt kinh ngạc :

— Con chó này là chồng bà ? Lại là ông Maie ? Bà loạn trí rồi sao ? Ông Maie thì ai còn lạ gì .

Hôngit chỉ sợ bác sĩ đưa ba nó đi mất nên cuống quít níu tay Pét :

— Kìa, anh bảo cho người ta biết rằng đây là ba mình, đi anh.

Pét khổ sở đến bên bác sĩ, nói với ông ta :

— Tôi vô cùng đau buồn phải nói với anh một sự thật lạ lùng. Đây chính là ba tôi, là ông Maie đấy.

Bác sĩ bước giật lùi ra cửa :

— Trời ơi, tôi không ngờ sao lại nhiều người mắc cái chứng bệnh đáng sợ này thế. Không khéo cả tôi nữa...

Arabela đã hiểu đầu đuôi câu chuyện. Nàng xoay chiếc nhẫn thần trên ngón tay. Con chó lùn đang ngủ trên tay bác

sĩ bỗng cựa mình hóa thành ông Maie. Ông ngơ ngác dụi mắt như vừa ngủ dậy. Mông lê vẫy vẫy tung tung rồi bỗng kêu lên :

— Ba trở lại thành người rồi ! Ba thành người rồi !

— Có chuyện gì đã xảy ra thế nhỉ ? — Ông Maie ngỡ ngàng hỏi.

Pốt vui vẻ giới thiệu với mọi người :

— Arabela đã trở về. Mọi sự tốt đẹp lại trở về.

VI— ĐI TÌM ARABELA

Từ hồ Đen trở về với chuỗi ngọc trai quý trong tay, Rumburăc hí hửng phen này thì Arabela dứt khoát phải chấp thuận lấy hắn. Hắn hăm hở chạy vào phòng nàng. Căn phòng trống trơn, lạnh ngắt. Rumburăc ngơ ngác chạy ra hành lang tranh tối tranh sáng. Chẳng nhìn thấy gì. Hắn gọi to :

— Arabela, nàng ở đâu vậy ?

Tiếng gọi dội tới căn phòng bí mật. Cái đầu Pêkôta đang ấm ức vì bị nhốt trong ngăn tủ nghe thế mừng rỡ kêu lên :

— Đây. Ở đây.

Rumburăc chạy vội vào căn phòng bí mật. Hắn cứ ngỡ tiếng đáp vừa rồi là của Arabela.

— Nàng ở trong tủ sao ? Thế nàng làm cái gì trong ấy ?

Rumburăc cuống quít giật mạnh cánh tủ. Trước mặt hắn là cái đầu Pêkôta đang mừng rỡ tươi cười. Hắn giật lùi một bước, sững sờ :

— Thế này là thế nào ?

Pêkôta lầu bầu :

— Tất cả là tại cô ta. Cô ta lấy áo thùng hình, chiếc hòm biết bay và nhẫn thần rồi nhốt tôi ở đây.

Rumburăc sốt ruột ngắt lời hắn :

— Nhưng mà cô ta đi đâu ? Đi đâu rồi ?

Pêkôta lúc nhìn xuống ngăn tủ, chậm rãi :

— May mà trong lúc ra đi vội vã, cô ta bỏ rớt lại quả cầu hiện hình. Giờ muốn biết cô ta ở đâu cứ nhìn vào đấy khắc thấy ngay.

Rumburăc vớ ngay lấy quả cầu thủy tinh, xoa tay lên và thầm thì cầu khẩn :

— Chỉ cho ta chỗ ở của Arabela mau lên.

Như màn ảnh ti vi, trên quả cầu hiện hình ngay ngôi nhà ông Maie. Trong phòng khách, bà Maierôva đang tiếp phó giáo sư Grax. Ông ta đang muốn tìm hiểu sự thật về việc chương trình truyền hình thiếu nhi bị xuyên tạc hẳn đi dưới dạng bí hiểm. Arabela nhìn ông ta, nói nhỏ với Maie .

— Bác này, cái ông này đã đuổi cháu khi cháu là con ruồi đậu trên tường để nhắc bài cho Pét đấy.

Ông Maie cau mày nhìn người khách đang ngồi trò chuyện với bà Maierôva ở bàn giữa nhà. Ông nói :

— Ông ấy thật là tệ, phải không cháu. May mắn là không ai đuổi bác khi bác là con chó. Paiđa đã chia sẻ với bác từng mẩu thức ăn. Thậm chí săn được ở ngoài vườn một con chuột cống, nó cũng chỉ ăn một nửa, tha một nửa về cho bác. Thật là một con chó tốt, cháu nhỉ.

Phó giáo sư Grax vẫn theo đuổi ý riêng khăng khăng không chấp nhận những chuyện biến hóa bất bình thường. Ông buộc tội những người phụ trách chương trình truyền hình đã sử dụng một người mắc bệnh tâm thần như ông Maie để làm hại nền giáo dục chung của đất nước. Trước khi đứng dậy ra về ông ta hề hà nói với bà Maierôva :

— Cảm ơn bà đã cho tôi biết sự thật. Đến đây, tận mắt chứng kiến bệnh tình của ông nhà, tôi hoàn toàn có cơ sở để công bố luận thuyết của tôi. Với trách nhiệm đầy đủ của một nhà khoa học, tôi tuyên bố : Những điều bí ẩn chỉ là trò bịp bợm.

Phó giáo sư nói chưa dứt câu, màn ảnh của chiếc ti vi đặt ngay trước mặt ông ta bỗng nổ lụp bụp, hình ảnh nhấp nháy lồng ngồng. Cô ca sĩ đang hát trong chương trình âm nhạc bỗng biến mất để thay thế vào đó là bộ mặt dữ tợn đang trong cơn tức giận bừng bừng của phù thủy Rumburăc. Hắn như đang bước tới cửa nhà Maie, xỉa xói nạt nộ :

— Arabela, ta đã biết nàng đang ngồi trong phòng khách nhà ông Maie. Nàng phải quay về ngay kẻo ta mà nổi cơn thịnh nộ thì đừng có trách, nghe không ?

Ông Maie kêu lên :

— Phù thủy Rumburăc đấy. Thưa giáo sư, vậy ngài giải thích hiện tượng này trên cơ sở nào ạ ?

Phó giáo sư Grax hết nhìn vào ti vi lại nhìn ông Maie, kinh ngạc tột độ. Ông ta cứ thế giật lùi, giật lùi, quên cả chào, rút êm ra khỏi cửa.

Trên ti vi, Rumburăc vẫn lải nhải :

— Arabela, cuộc chạy trốn của nàng là vô ích. Ta biết nàng không chịu trở về. Ta sẽ đến bắt nàng phải quay về. Không khi nào nàng thoát được khỏi tay ta đâu. Không khi nào... Nàng nhớ lấy.

Bà Maierôva cuống quít lo sợ :

— Chúng ta phải làm gì bây giờ ?

Arabela quay sang thấy Pét và ông Maie cũng đều lo lắng như vậy. Ánh mắt họ nói với nàng rằng trước nỗi nguy hiểm đang đe dọa này họ sẵn sàng liều thân để che chở cho nàng

Nàng rưng rưng cảm động trước lòng yêu mến chân tình đó của Pét và gia đình đối với nàng. Nàng điềm tĩnh nói để mọi người yên tâm :

— Đừng sợ, bác ạ. Từ thế giới truyện cổ tích muốn lên đây phải có áo tàng hình. Thế mà tất cả chỉ có ba chiếc. Hai chiếc nằm ở tủ áo ông Vigô trong hoàng cung được cánh phòng cần mật của ba cháu. Còn một chiếc cuối cùng thì cháu đã mang lên đây.

Mọi người thở phào. Nhưng mối lo sợ vẫn chưa thể tan biến ngay bởi ai còn lạ gì sự xảo quyệt khôn cùng của Rumburăc.

Lời cảnh cáo hăm dọa của Rumburăc cũng được truyền tới ti vi trong hoàng cung. Nhà vua đang ốm phờ phạc từ hôm công chúa Arabela biến mất giữa bữa ăn, giờ chợt hiểu ra tất cả. Như vậy là chính Rumburăc đã bắt cóc nàng. Rồi may mắn làm sao nàng công chúa thông minh đã tìm cách chạy thoát. Nàng đang trú ngụ tại nhà ông Maie. Nhà vua bỗng thấy khỏe khoắn nhanh nhẹn hẳn lên. Ngài hối hả giục Vigô :

— Thế thì nhanh lên. Phải đến ngay chỗ công chúa. Chúng ta phải cứu công chúa khỏi Rumburăc. Nhưng chiếc áo tàng hình, ngươi để đâu rồi?

— Tâu bệ hạ, thần treo trong tủ ạ.

— Lấy ra đây nhanh lên.

Ông Vigô vội vã chạy đến bên tủ áo, mở ra. Nhưng ôi thôi, một chiếc áo tàng hình đã biến mất. Ông có biết đâu là Rumburăc đã tới nhờ hoàng hậu giả lấy trộm chiếc áo đó cho hắn bay lên thế giới loài người. Ông Vigô hoảng hốt kêu lên :

— Một cái áo biến mất. Lạ thật, lính canh túc trực đêm ngày vậy mà có tên trộm nào đã lẻn vào đây ăn cắp chiếc áo, thưa bệ hạ.

Nhà vua đang như có lửa đốt trong lòng. Ngài chỉ thấp thỏm lo Rumburăc đã tới trước. Do thế, ngài không còn đầu óc đâu mà truy tìm xem ai là thủ phạm ăn cắp chiếc áo trong tủ ông Vigô. Ngài khoát tay:

— Thôi, một chiếc cũng được, ta trùm chung. Lên đường mau lên kẻo trễ.

Họ lên tới nơi sở loài người hầu như cùng một lúc với Rumburăc và Bôkôta. Và tình cờ làm sao, họ cùng vào một khách sạn, được bố trí một phòng ngay kề bên căn phòng của bọn hắn. Ngay khi vừa đặt chân tới đây, ông Vigô đã nói với nhà vua:

— Thưa hoàng thượng, ngài phải đổi ngay y phục. Ở đây mà ngài vẫn cứ đội vương miện, mặc áo đại trào thế này là không được đâu.

Nhà vua lừ mắt nạt Vigô:

— Ta không thích nhà ngươi ra lệnh cho ta.

Vigô tha thiết van nài:

— Nhưng thưa đức vua, chúng ta đã ra khỏi hoàng cung. Chúng ta đang ở thế giới loài người. Thần hiểu thế giới này hơn hoàng thượng mà. Một lần, thần đã gặp điều không hay ở đây rồi.

Nhà vua dằn mạnh ly rượu trên bàn, nghiêm giọng:

— Tại sao nhà ngươi lại dám dạy khôn ta. Ở đâu thì ta cũng vẫn là nhà vua với đầy đủ uy quyền của một vị hoàng đế.

Ngoài khe cửa, Rumburăc thích thú theo dõi cuộc đối thoại của hai người. Hắn nhếch mép cười nham hiểm rồi rảo bước tới bên quầy của ông già thường trực khách sạn. Hắn ném cho gã mấy đồng tiền vàng. Gã thường trực đón lấy, thích thú xun xoe:

— Thưa ngài, thật hân hạnh được đón quý ngài trở lại khách sạn chúng tôi. Ngài có cần gì không ạ?

— Ta cần sự giúp đỡ của ông. Ông hãy báo ngay với nhà thương điên là ở cạnh phòng ta, phòng số 112, có hai vị khách mắc bệnh tâm thần nặng. Họ gây nhiều điều khó chịu, thậm chí còn đe dọa đến tính mệnh các khách trọ và nhân viên phục vụ khách sạn này. Ông yêu cầu họ đưa ngay xe đến chở những người tâm thần này đi càng sớm càng tốt. Ta muốn ông thi hành ngay yêu cầu của ta. Đây, tiền thưởng của ông đây.

Rumburăc ném thêm mấy đồng tiền vàng nữa. Gã thường trực hối hả gọi điện lặp lại y nguyên lời Rumburăc. Mấy phút sau, một chiếc xe hồng thập tự đỗ xịch trước cửa khách sạn. Các nhân viên y tế được gã thường trực dẫn thẳng vào phòng số 112. Thoáng thấy cách ăn mặc lạ lùng của đức vua, họ đã tin ngay lời người trực khách sạn báo cáo. Họ xông tới, xốc nách nhà vua và Vigô đi. Vigô nói với nhà vua:

— Tâu hoàng thượng, hoàng thượng quay nhẫn đi, ta sẽ nhanh chóng tẩu thoát.

Nhà vua lắc đầu:

— Ta không việc gì mà phải thoát thân một cách hèn hạ thế. Cứ để vậy rồi xem, khi về tới hoàng cung, gặp đức vua của họ, họ sẽ bị trừng phạt thích đáng vì họ đã dám cư xử vô lễ với ta, một quốc vương nổi tiếng toàn thế giới.

Những người mặc áo blu trắng nhìn nhau không nhịn được cười. Họ nghĩ bụng mình có nên cười, để làm bộ nghiêm trang hài hước:

—Muôn tâu bệ hạ, vậy xin bệ hạ ra ngay xe để tới yết kiến đức vua của vương quốc những người thần kinh chập mạch ạ.

Nhà vua gật gù:

— Thế. Các ngươi đã biết điều. Nào, đi thôi, Vigô. Đến nơi ta sẽ nói với đức vua giảm tội cho các khanh.

Họ vui vẻ trèo lên chiếc xe hồng thập tự đi tới nhà thương điên.

Rumburăc đứng trong phòng hắn hí hửng thở phào, không ngờ mưu đồ của hắn lại được thực hiện gọn nhẹ đến thế. Vậy là hai đối thủ đáng gờm đã bị loại nhanh ra ngoài vòng chiến. Giờ phải gấp rút đi tìm Arabela. Rumburăc và Bêkôta đi nhanh ra khỏi khách sạn. Tới ngã tư đường, hắn xoay nhẫn hóa phép, chiếc ô-tô du lịch hiện ra. Hai đứa phóng xe đi tìm nhà Maie. Chợt Bêkôta nhìn sang chiếc xe du lịch màu vàng vừa lướt vượt lên, gọi giật :

— Rumburăc, ngài có thấy không ? Chính cô ta đang ngồi cùng Pét trong chiếc xe đó.

Rumburăc tăng tốc độ đến gần và nhận ra cô gái trong chiếc xe màu vàng lịch sự kia chính là Arabela. Nàng vừa cùng Pét ngồi trên chiếc hòm bay để biểu diễn cho phó giáo sư Grax xem, chứng minh cho ông ta thấy những điểm sai lầm trong luận thuyết của ông ta. Sau chuyến du lịch thú vị trên chiếc hòm bay đó, hai người đã hạ cánh. Họ cho hòm vào xe và trở về nhà. Họ không ngờ lại gặp Rumburăc ở đây. Chính vào cái lúc Rumburăc nhận ra Arabela thì nàng cũng kịp nhận ra hắn. Nàng bảo Pét :

— Rumburăc đang đuổi sát theo sau xe chúng ta.

Pét vốn là một tay lái cừ khôi. Anh cho xe tăng tốc độ phóng như bay trên đường. Rumburăc không chịu để mất mục tiêu. Hắn cũng tăng tốc độ không kém. Khi hai chiếc xe chỉ còn cách nhau gang tấc thì bất ngờ ở ngã tư trước mặt, cây chắn đường màu đỏ hiện ra. Pét la lên hốt hoảng vì họ đang

ở tốc độ quá cao so với luật đi đường cho phép. Giờ có thằng gấp cũng không kịp nữa. May cho Arabela nhanh trí đã sử dụng chiếc hòm bay cho xe mình bay vọt lên trên đoàn tàu hỏa và đỗ nhẹ xuống bên kia đường. Còn xe của Rumburăc tất nhiên húc phải đoàn tàu. Mũi xe bẹp rúm. Hai đứa trên xe bị thương nặng, mê man. Đoàn tàu đi khỏi thì ôtô cứu thương tới. Người ta lôi hai nạn nhân ra khỏi xe, đặt lên cáng. Người đi đường xúm đông xúm đỏ lại xem. Arabela và Pét cũng chen vào tận nơi. Công chúa chợt nhận ra chiếc nhẫn thần trên tay Rumburăc. Nàng khẽ khàng sáp tới rút nhẹ ra rồi cùng Pét lẩn khỏi đám đông. Lúc đó công an bắt đầu lập biên bản. Họ mừng rỡ thấy nạn nhân chính là tên gian mà đài truyền hình đang nhờ pháp luật truy nã. Chả là trong lúc nóng vội nhắn tới Arabela lời đe dọa, hắn đã vô ý để lộ nguyên hình trên màn ảnh tivi. Phó giám đốc Đài truyền hình, đạo diễn Nôvắc và Groóc đã kịp nhận ra hắn chính là kẻ đã tới hỏi mua toàn bộ hệ thống phát hình tự động. Thế là họ hiểu ngay ra nguyên nhân của sự quấy đảo trên làn sóng. Chỉ vài phút thôi, nhưng trung tâm truyền hình cũng kịp chớp lấy hình hắn. Họ in hình hắn trên những bản thông cáo truy nã gửi cho công an. Đến hôm nay, tình cờ tên gian sa lưới. Chúng lập tức được xe hồng thập tự đưa tới nhà thương của các phạm nhân. Ở đây, ngoài cửa mỗi phòng bệnh nhân đều có công an canh phòng cẩn mật.

Rumburăc tỉnh dậy, ngơ ngác ngó quanh. Hắn thấy mình và thằng hầu Bêkôta đều băng quấn đầy người, chân tay bó bột trắng xóa. Có một người gác đeo súng ngồi ngay cửa. Rumburăc ngỡ ngàng hỏi :

— Ta đang ở đâu thế này ?

Người lính gác quay lại, đáp :

Ông đang ở trong bệnh viện tù.

— Cái gì ?

— Chẳng lẽ ông không nhớ hết những hành vi tội lỗi ông đã làm hay sao ? Mới đây, trung tâm vô tuyến truyền hình đã gửi hình và thông cáo nhờ công an truy nã ông về tội gây rối loạn chương trình.

Rumburăc ó ra. Đây là tình huống bất ngờ ngoài dự định của hắn. Hắn đang chưa biết tính toán sao thì Bêkôta nhắc :

— Tốt hơn hết là hãy biến chúng ta thành những con chim sẻ và bay vù qua những ô chấn song của nhà tù này.

Rumburăc nhìn cánh tay bị bó cứng trong bột trắng lắc đầu :

— Nhưng ta không lấy được nhẫn. Nó ở trong tay này. Làm thế nào bây giờ ?

— Thì đập bột ra. Để tôi giúp ông.

Bêkôta loay hoay bê cánh tay bó bột của Rumburăc lên, giáng mạnh xuống thành giường. Rumburăc thét lên vì đau đớn và ngất lịm đi. Người lính gác nghe tiếng kêu chạy vào, nghiêm khắc cảnh cáo chúng.

• • •

Trở về đến nhà, Pét và Arabela đem giấu các báu vật xuống buồng kho dưới tầng hầm. Họ lấy một chiếc chăn cũ phủ lên và yên tâm rằng không ai hay biết. Nhưng họ có biết đâu rằng mỗi việc làm của họ đều bị Hôngit và Macgienka theo dõi. Khi họ vừa ra khỏi nhà kho, hai đứa trẻ nghịch ngợm lập tức lên vào ngay. Hôngit bảo :

— Tớ thấy chị ấy bỏ cái nhẫn thần vào trong hòm. Mở ra nhé. Đây, nó đây rồi.

Macgienka nói :

— Cậu ước gì ?

Hôngit ngẫm nghĩ giây lâu rồi ước :

— Tớ muốn có cả một bầy nào đê, nào sư tử, hổ, báo và những con hươu cao cổ thực sự.

Macgienka gạt phắt đi :

— Đồ ngốc ơi, ước thế rồi chúng nó ăn thịt chúng ta luôn à ?

— Ờ nhỉ. — Hôngit công nhận sự ngốc nghếch của mình rồi hỏi. — Thế còn cậu, cậu ước gì ?

— Tớ ước tớ thành người lớn. Tớ có những chiếc váy đầy đăngten diêm dúa như thế này. Cả người tớ sẽ trang điểm cực kỳ lộng lẫy như các cô diễn viên trên màn ảnh ấy.

Hôngit đeo chiếc nhẫn vào tay, hỏi :

— Cậu chỉ ước có vậy thôi hả ? Vậy thì xin mời.

Nó quay chiếc nhẫn trên ngón tay. Ngay lập tức trước mắt nó, con bé Macgienka vẫn thích chơi trò đám cưới với nó đã trở thành một tiểu thư đài các, to lớn gấp ba nó. Cô gái xúng xínhtrong bộ váy áo diêm dúa đầy đăngten như Macgienka vừa ao ước. Chân đi giầy cao gót, móng tay để dài tô đỏ chót. Gương mặt cô trang điểm phấn son, ngào ngạt mùi nước hoa thượng hạng. Trên đôi môi đỏ chót phì phèo điếu thuốc lá. Cô gái phà khói thuốc khiến Hôngit ho sặc sụa. Nó xua tay lia lịa :

— Thôi, thôi, thôi. Quỷ tha ma bắt cậu đi. Cậu học cái trò hút thuốc từ bao giờ thế ?

Đúng lúc ấy thì có tiếng bà Macgienkôva gọi :

— Macgienka ơi, về ăn tối.

Macgienka vội nhoài ra cửa sổ đáp :

— Dạ, con về ngay đây, má à.

Nó đứng dậy định chạy về nhưng cùng nhớ ra giờ đây nó không phải là nó nữa. Nó cuống quít giục Hôngit :

— Xoay nhẫn lại đi cho tớ còn về kẻo má tớ đét vào đít ấy. Ngoài kia, bà Macgienkôva lại gọi :

— Macgienka, con có nghe má gọi không ?

— Dạ, con về đây.

Hôngit xoay nhẫn cho bạn bé nhỏ trở lại. Nó dặn :

— Cậu phải hứa với tớ là không được hé răng với ai về chuyện này nghe.

— Hào, ngoéo tay, xin hứa.

Hai đứa hối hả ra khỏi nhà kho. Hôngit vô cùng thích chiếc nhẫn thần kỳ này. Nó không chịu bỏ lại vào hòm mà định mượn chơi ít hôm rồi mới trả lại. Nó bỏ nhẫn vào túi rồi vào nhà. Trong phòng, bữa ăn tối đã sắp xong, thịnh soạn như một bàn tiệc. Đó là dụng ý của bà Maierôva muốn ăn mừng ông Maie trở lại nguyên hình và Arabela đã trở về. Họ quây quần quanh bàn, nâng cốc chúc tụng nhau thật vui vẻ. Ăn uống xong, Pét đưa Arabela đi dạo chơi phố xá. Ông Maie khoe với vợ :

— Tối nay, ở đài truyền hình người ta có một cuộc họp quan trọng. Groóc đã gọi đây nói kể cho tôi nghe như thế. Cậu ta bảo họ sẽ thảo luận xem có nên để tôi tiếp tục kể chuyện cổ tích ở vô tuyến truyền hình nữa không. Họ đã tìm ra chính Rumburã là thủ phạm phá rối các chương trình truyền hình vừa qua. Hắn phải chịu trách nhiệm chứ không phải tôi. Giờ hắn đã bị công an tóm rồi.

Bà Maierôva vừa thu dọn chén đĩa vừa bảo :

— Thôi, anh đi đánh răng rồi đi ngủ sớm cho khỏe. Hôngit, con cũng sửa soạn đi ngủ đi...

Ông Maie vừa lấy thuốc vào bàn chải, vừa nói tiếp :

— Groóc có hẹn sáng mai sẽ gọi điện báo cho tôi biết kết quả. Nhưng giá mà có tôi ở phòng họp lúc này, tôi sẽ cho họ biết nhiều hơn về Rumburăc.

Nói rồi, ông đưa bàn chải lên mồm kỳ cọ hai hàm răng một cách hăng hái. Hôngit cũng theo ba vào phòng vệ sinh để đánh răng định đi ngủ sớm như lệnh má. Nghe ba nói thế, nó đứng tần ngần giây lâu rồi hỏi :

— Vậy là ba thích tham dự cuộc họp đang diễn ra ở trung tâm truyền hình lắm hả ba ?

Miệng đang đầy bột xà phòng răng, Ông Maie gật đầu, lúng búng đáp :

— Ừ.

— Thích lắm lắm không ?

— Lắm.

Thằng bé bí mật quay nhẫn. Ông Maie bỗng thấy người mình chao đi, nhẹ bỗng như bay trên không. Rồi khi định thần lại, ông ngơ ngác thấy mình đanh đứng giữa phòng họp của trung tâm truyền hình. Ông giám đốc đang điều khiển cuộc họp. Mọi người dự họp đều ăn mặc trang trọng và lịch sự. Chỉ có mình ông Maie là cộc cỡn trong bộ quần áo ngủ, khăn mặt vắt vai, tay đang cầm bàn chải và miệng đầy bọt xà phòng. Ông giám đốc chỉ Maie, hỏi Groóc :

— Đây là ông Maie, người mà chúng ta đang bàn tới ?

Ông Maie nhổ bột xà phòng ở miệng ra, ngạc nhiên hỏi lại :

— Đúng, tôi là Maie . Nhưng các anh làm cái trò ngu xuẩn gì thế này. Sao lại vào phòng tắm nhà tôi mà họp ?

Groóc đứng lên, lại gần Maie khẽ khàng nói :

— Tớ xin cậu. Tại sao cậu lại làm cái điều dại dột thế này? Tớ thì đang ra sức bênh vực cho cậu mà cậu thì xuất hiện giữa phòng họp với diện mạo thế này?

Ông Maie chìa hai tay phân bua:

— Thế là không hiểu nổi. Chúng tôi vừa nâng cốc chúc mừng nhau vì tôi đã hết là con chó. Sau đó tôi vào buồng tắm:

Ông giám đốc giương kiếng nhìn Maie chằm chằm như nhìn một vật gì kỳ quái. Ông ta hỏi người ngồi bên:

— Cái gì? Cái gì mà ông ta bảo ông ta là con chó?

— Thì rõ ông ta là người điên rồi còn gì nữa. Ai lại tự ví mình thế bao giờ. — Người ngồi cạnh giám đốc nhận xét.

— Đúng rồi, nếu không điên, ai lại đi ra khỏi nhà đến nơi hội họp trong bộ dạng thế kia. — Người kế bên tiếp lời.

Ông giám đốc quay bảo người trợ lý:

— Xin đây nói nhà thương điên mau lên.

Lệnh của ông giám đốc được thi hành ngay tắp lự. Một chiếc xe hồng thập tự đến đưa ông Maie vào bệnh viện tâm thần. Người quen đầu tiên ông Maie gặp ở đây là bác sĩ Noiman. Họ mừng rỡ bắt tay nhau. Noiman nói:

— Ông Maie, thế là ta lại gặp nhau. Ông biết không, vì ông mà tôi phải vào ở đây đấy?

— Lẽ nào lại như thế, thưa bác sĩ. — Quay lại, ông chợt kêu lên khi nhận ra thêm một người quen nữa đang nằm giường bên. — Ô, ông Vigô. Ông cũng ở đây à?

Ông Vigô mừng rỡ:

— Đúng là một cuộc gặp gỡ thú vị. Xin giới thiệu với ông, ở đây còn có đức vua thân sinh ra hai nàng công chúa Kxênhia và Arabela. Thưa hoàng thượng, đây là ông Maie đấy ạ.

Đức vua lụng thụng trong bộ quần áo bệnh nhân ngồi nhổm dậy trên giường nhìn Maie qua cặp kính trắng :

— Ông đấy ư, ông Maie. Ông đã gây ra cho chúng tôi không ít khó khăn. Ông thấy đấy, chúng tôi đang trong tình cảnh như thế này.

Ông Maie hạ giọng rầu rầu :

— Tôi lấy làm tiếc và buồn là phải gặp người đứng đầu vương quốc chuyện cổ tích trong trại điên.

Nhà vua lo lắng kể :

— Ta và Vigô đi cứu Arabela. Thật không ngờ, ta lại bị nhốt vào đây. Giá mà còn chiếc nhẫn trong tay. Ta đã phạm sai lầm không biến bọn bắt ta thành chuột.

Bác sĩ Noiman vội giải thích :

— Ông không sợ mất đâu. Bệnh viện chúng tôi có trách nhiệm bảo quản các đồ vật quý cho bệnh nhân. Khi nào ông lành bệnh, chúng tôi sẽ hoàn lại nguyên vẹn.

— Ồ, tôi đã một nghìn lần khẳng định rằng tôi không hề mắc bệnh điên. — Nhà vua gắt lên.

Bác sĩ Noiman dịu dàng nói với nhà vua như thể anh vẫn đang là bác sĩ có trách nhiệm chữa cho ông ta :

— Ai đến đây cũng đều nói thế cả, thưa ngài. Mà chính tôi, tôi cũng khăng khăng như thế. Mãi cho tới sáng nay trong khu đi dạo, tôi đã phải công nhận với giáo sư là tôi bị tâm thần.

Nhà vua hỏi Maie :

— Theo lời Rumburăc hăm dọa trên ti vi thì con gái ta hiện đang trú ngụ ở nhà ông ?

Ông Maie mỉm cười thân thiện :

— Thưa bệ hạ, ngài có thể hoàn toàn yên tâm vì Rumburăc đã bị bắt. Arabela đang sống yên ổn tại nhà tôi. Chúng tôi vừa nâng cốc chúc mừng nhau. Và giờ hai con của chúng ta

đang dắt tay nhau đi dạo phố. Biết đâu chúng lại chẳng vui vẻ dạo gót ngay phía ngoài bức tường của nhà thương điên này mà không hề biết là ba chúng đang ủ rũ ở đây.

Quả đúng như điều ông Maie nói, Pét và Arabela đang khoác tay nhau dạo phố. Họ thích đi trên những con đường tĩnh mịch nên đã qua cửa nhà thương điên mà không hề biết hai ông già hiện đang ở đây. Một người bán báo rong đứng bên hè đường cất tiếng rao lanh lảnh :

— Con người bí mật trên màn ảnh ti vi đã bị bắt. Hắn ẩn nấp ở khách sạn Công viên và trả tiền trọ bằng vàng... Báo Bưổi chiều đây...

Pét mua tờ báo và đọc. Anh gật gù :

— Hắn sống ở phòng 111. Thế mà hắn có thể...

Arabela tò mò bảo Pét :

— Ta vào thử đó xem, anh nhé.

Hai người lên vào phòng 111 của khách sạn. Vừa vào tới phòng Arabela nhận ra ngay chiếc áo của ông Vigô treo trên mắc. Nàng mừng rỡ bảo Pét :

— Đây là chiếc áo tàng hình của ông Vigô. Chắc Rumburăc đã ăn cắp để bay từ xứ sở cổ tích lên đây.

Pét cầm chiếc áo lên :

— Ta lấy cái áo này rồi ra đi em, kẻo người của khách sạn vào bắt gặp thì phiền đấy.

— Đợi em chải lại tóc đã. Nhìn vào gương mà xem, đầu em bù xù như tổ quạ ấy.

Arabela xõa mớ tóc óng ả ra chải chuốt trước gương. Mải ngắm vuốt, nàng không để ý thấy Pét loay hoay ướm thử áo vào người. Arabela kêu lên :

— Ấy, đừng làm thế !

Không kịp nữa rồi. Pét đã choàng áo vào người và biến mất.

VII — NHỮNG CÂU CHUYỆN CỔ TÍCH BỊ VỨT VÀO HỐ RÁC

Vô tình khoác chiếc áo tàng hình lên người, Pét bỗng thấy xung quanh cảnh vật chao đảo. Anh có cảm giác mình nhẹ bỗng như một cánh chim. Có một sức mạnh vô hình nào đẩy anh bay vùn vụt vào khoảng không vô tận. Cái cảm giác ấy dừng lại khi anh đặt chân tới một mảnh đất xa lạ nào đó. Định thần nhìn lại, anh thấy mình đang đứng trước một tòa lâu đài cổ. Có những người lính như những con người tiền sử còn sống lại đang đứng vác gươm giáo canh gác ở cổng lâu đài. Anh bước tới định hỏi thăm xem đây là đâu thì những người lính cổ xưa ấy đã vây lấy, túm chặt lấy anh giải vào bên trong tòa lâu đài. Họ đưa anh vào một căn phòng lớn uy nghi, trang hoàng theo kiểu vua chúa của những thời xa xưa. Trên ngai vàng có một bà hoàng oai vệ đang ngự. Bọn lính hầu cung kính thưa :

— Thưa hoàng hậu, chúng con đang tìm khắp nơi thì chính hắn lại dẫn xác tới đây. Chính cái thằng xỏ lá này đã ăn cắp cái áo tàng hình và cái nhẫn của ngài Vigô đấy ạ.

Hoàng hậu nhìn chàng trai lạ, ngạc nhiên hỏi :

— Hả, lấy những thứ này ở đâu ?

Mụ định đoạt lấy chiếc áo và nhẫn. Nhưng Kxênhia nhanh tay hơn nên đã chiếm được. Nàng bảo :

— Đây là Pét. Chúng con đã quen nhau.

Hoàng tử Vilibet tỏ ra khó chịu trước lời nói và cử chỉ thân mật của Kxênhia với chàng trai lạ. Hoàng tử cười mỉa châm chọc một cách tức tối :

— Lẽ nào vợ của ta mà lại quen với tên ăn cắp à ?

Kxênhia đanh đá đáp lại :

— Có anh mới là đồ ăn cắp ấy. Đây là Pét Maie. Cha và ông Vigô hiện đang ở chỗ ông Maie. Còn đây là con trai ông ta.

Hoàng hậu giả từ nãy vẫn đang còn thấp thỏm chưa hiểu tại sao chàng trai này lại mang áo và nhẫn tới đây. Phải chăng đây chính là áo tàng hình và chiếc nhẫn mụ đã đánh cắp cho Rumburăc và chuyến ra đi không trót lọt ? Hay là những thứ này của ông Vigô ? Mụ nôn nóng hỏi Pét :

— Tại sao đến giờ nhà vua vẫn chưa trở về ? Nhà vua phái người đến đây à ?

Pét lắc đầu :

— Tôi không biết một ông vua nào cả. Và cũng chẳng có ông vua nào đến nhà tôi cả. Chỉ có Arabela thôi.

— Công chúa Arabela vẫn ở đây à ? — Mụ hỏi và bắn khoăn không hiểu sao Rumburăc đi lâu thế mà vẫn chưa tới. Kxênhia thân mật kéo Pét ra đứng bên cửa sổ. Công chúa chỉ ra vùng rừng rậm núi cao xung quanh tòa lâu đài, than thở :

— Ông hãy thử nhìn xem. Ở đây không có lấy một tòa nhà cao tầng. Cũng không có một nhà máy, xe cộ. Không có gì hết. Nhìn lên thế giới loài người văn minh các ông, mới thấy ở đây thật là cũ kỹ và lạc hậu. Điều này làm ta bực mình lắm.

— Nhưng đây là vương quốc chuyện cổ tích cơ mà — Pét đáp.

Kxênhia vung tay, lắc đầu quầy quậy :

— Không, ta không ưa sự lạc hậu. Ta thích mới mới. Nhân cơ hội nhà vua đi vắng, ta sẽ thay đổi tất cả.

— Tại sao cô lại nói điều đó với tôi ?

— Vì ông sẽ giúp ta.

— Ồ, không được đâu. Xây dựng một thành phố, một nhà máy phải mất hàng mấy năm. Còn tôi, tôi không thể ở đây lâu thế. Tôi phải quay về với Arabela. Tôi yêu cô ấy và muốn cưới cô ấy làm vợ.

Công chúa cười lạnh lùng :

— Không có áo tàng hình thì không thể đi khỏi đây. Nhưng nếu ông làm vừa lòng ta thì ta sẽ tha cho mà về. Nào, hãy giúp ta nói chuyện với đông đảo công chúng về ý đồ tốt đẹp của ta. Ta đã triệu họ đến đứng đầy dưới sân cỏ ngoài kia. Ta nhớ là đã trông thấy ở xứ sở loài người một cái máy để nói to.

— À, một cái microphôn. — Pét phì cười.

Kxênhia đưa Pét tờ giấy và cây bút :

— Ông hãy vẽ cái đó ra đây, mau lên.

Pét hí húi vẽ. Kxênhia xoay nhẫn biến luôn bản vẽ thành hiện vật. Nàng hí hửng đặt trên ban công tòa lâu đài nói vọng xuống :

— Hỡi các công dân của vương quốc cổ tích. Các ngươi có thấy không, mặc dầu ta nói nhỏ nhưng các ngươi vẫn nghe tiếng ta rất rõ. Đó là nhờ ta có cái... cái... cái...— quay lại, nàng hạ giọng hỏi nhỏ Pét. — Gọi là cái gì nhỉ ? Ta quên khuấy mất.

— Microphôn.

— Ừ, đó là nhờ có cái microphôn.—Kxênhia hăng hái tiếp —Rồi đây sẽ còn nhiều điều kỳ diệu nữa ra đời làm kiện đời cả vương quốc này. Ta thay mặt vua cha đưa vương quốc tiến lên văn minh và hiện đại. Các ngươi hãy ủng hộ ta.

— Hoàng hậu trẻ muôn năm! Muôn năm!—Tiếng hò reo râm ran khắp trong đám đông quần chúng. Nó khích lệ nhiệt tình bồng bột của nàng công chúa. Nàng lấy giấy bút tức tốc đòi Pét vẽ ngay cho một thành phố mới hiện đại với những nhà máy, xí nghiệp. Kxênhia tận dụng hết hiệu lực của cái nhẫn, bắt nó-quay liên tục. Trong một đêm, mọi điều Pét mô tả trên giấy đều hiện ra ngay trên mặt đất. Công chúa phấn khởi cùng Pét đi thăm khắp nơi. Nàng hỏi các bà thợ dệt:

— Thế nào, các người đã hài lòng chưa? Các người có máy nước, khí đốt, còn cần gì nữa. Ê, lão kia, cầm cái thứ gì cũ kỹ bẩn thỉu thế? Mi có biết là mi làm dơ cái thành phố tráng lệ của ta?

— Dạ, thưa... đây là cây đèn thần.

Công chúa cười ngạo mạn:

— Ngươi thật là lạc hậu. Thành phố của chúng ta sáng trưng điện nêông thì còn cần gì đến cái thứ đèn cổ lỗ sĩ này nữa. Này Vilibet, chàng đi kiếm giùm cho em những cái thùng rác thiệt bự nghe. Chàng đặt rải rác ở khắp nơi để người ta có thể vứt những đồ lạc mốt như thế này.

Hoàng tử Vilibet hối hả đi lo ngay nhiệm vụ đặt các thùng rác. Một chú bé ở đâu phóng vèo đến và hỏi công chúa:

— Thế còn đôi hài ngàn dặm thì thế nào ạ?

Kxênhia khoát tay;

— Vứt cả vào thùng rác. Mọi phép thuật và bùa mê không còn chỗ tồn tại trong một thành phố văn minh.

Pét giữ chú bé lại, muốn ngăn công chúa:

— Thật là đáng tiếc nếu đùng đùng vứt bỏ tất cả những gì tồn tại trong ý niệm đẹp đẽ của mọi người hàng trăm năm nay.

Công chúa Kxênhia nghiêm giọng:

— Ông ở đây thì phải tuân theo lệnh ta. Ta muốn vứt đi tất cả những cái gì không hiện đại. Tại sao cô Lọ Lem lại phải quần quật suốt ngày quét dọn giặt giũ và lo mọi công việc nhà trong khi chúng ta có máy hút bụi, có máy giặt, máy rửa bát và nhà máy chế biến thực phẩm. Mà nấu nướng bằng bếp điện thì nồi niêu soong chảo sạch sẽ, có đen nữa đâu mà có lọ lem. Chúng ta cần gì hài ngàn dặm nếu có tàu tốc hành có máy bay siêu âm. Ta sẽ sắp đặt lại tất cả. Các mụ phù thủy độc ác sẽ bán hàng trong các cửa hàng tự động. Còn những thằng cướp thì sẽ làm hầu bàn trong khách sạn. Bảy chú lùn sẽ không phải suốt ngày vất vả trong rừng nữa mà đến làm ở nhà bưu điện.

• • •

Giáo sư Hrômatke cùng với bác sĩ Vômatrêt đến phòng bệnh nhân khám và kê đơn thuốc cho từng người. Vừa bước vào cửa phòng, giáo sư đã nhận ra ông Maie, một người quen ở hội phụ huynh học sinh. Ông vui vẻ đưa tay ra bắt tay thân mật

— Ô, ông đây à, ông Maie.

— Vâng, chính tôi đây, thưa giáo sư.

— Chà, làm sao thế này? Có gì xảy ra vậy?

Giáo sư nhìn Maie bằng con mắt ái ngại. Bác sĩ Vômatret đỡ lời Maie :

— Thưa giáo sư, ông Maie đã mặc quần áo ngủ đến phòng họp của đài truyền hình và đánh răng ở đó.

Giáo sư quay sang hỏi bác sĩ Noiman :

— Này anh bạn đồng nghiệp, chính anh đã nhìn thấy ông Maie là con chó phải không?

— Vâng, thưa giáo sư.

— Đấy nhé. Giờ thì anh có thực tế để kiểm tra lại thần kinh của anh.

— Thưa giáo sư, thì sáng nay tôi đã công nhận bệnh của tôi rồi mà.

— Được, thế là tốt. Vậy chịu khó uống thuốc đều đặn hàng ngày nghe.

Ông Maie đến bên giáo sư :

— Thưa giáo sư, tôi có thể gọi điện về nhà được không ạ? Cả nhà tôi giờ đang lo lắng không biết tôi ở đâu.

Giáo sư gật đầu bảo Vômatret :

— Bác sĩ, anh hãy đưa ông Maie đến máy điện thoại. Thế còn bệnh nhân này thì sao?

Cô y tá nhanh nhảu đáp :

— Ông ta luôn nói rằng ông ta là đức vua trị vì một vương quốc nổi tiếng nhất thế giới và đòi được quốc vương của chúng ta tiếp ạ. Còn mọi chi tiết về ăn, ngủ, sinh hoạt, nhịp tim đều bình thường.

Giáo sư mỉm cười hài hước hỏi đùa bệnh nhân :

— Thế nào, quan quân của tôi đón tiếp ngài có được chu đáo không, thưa hoàng thượng ?

Nhà vua hởi lòng hởi dạ khi nghe được câu nói đó. Ngài cứ ngỡ cái ông râu xồm đeo kính trang trọng này cũng là đức vua. Ngài hề hả đáp :

— Chỉ có những bậc minh vương mới nhận ra được nhau thưa ngài. Vậy mà hầu như quần thần của ngài đều không tin lời ta nói. Thầy phù thủy của ta là ông Vigô đây sẽ chứng nhận ta là vua. Ta buộc phải đột nhập vương quốc của ngài mà không kịp báo trước bởi ta đang phải khẩn cấp cứu cô gái là công chúa Arabela thoát khỏi tay tên Rumburắc độc ác. Nhưng may sao, hắn đã bị bắt vào tù Ông Maie vừa cấp báo cho hay tin mừng đó.

Giáo sư nhìn đồng hồ, vội vã quay đi và dặn cô y tá :

— Bệnh nhân này không phải uống hai lần thuốc một ngày như các bệnh nhân khác, mà cần bốn lần một ngày đó, nghe không.

Nhà vua nhìn giáo sư, hơi chưng hửng. Ngài phàn nàn với Vigô :

— Cái đất nước này lạ thật. Đức vua nghênh tiếp thượng khách mà chẳng có nghi lễ gì cả.

Ông Maie chạy về đem theo một tin vui đã làm vợi đi gần hết nỗi bực tức của nhà vua. Ông Maie hớn hở thì thầm :

— Bà nhà tôi và công chúa Arabela sẽ đến đây ngay bây giờ. Công chúa vừa nói thầm với tôi qua dây nói rằng nàng có đem theo từ thế giới cổ tích lên đây cả áo tàng hình, cả nhẫn thần và chiếc hòm biết bay. Nàng sẽ đem theo các thứ đó đến đây cứu chúng ta.

Gương mặt ba người tươi rói hẳn lên. Họ ngồi nhấp nhổm trên giường nóng lòng g ng ra cửa trông chờ. Lát sau thì bà Maierôva và Arabela tới. Sau phút hàn huyên mừng rỡ, Arabela rầu rĩ kể:

— Chính Pét và cháu đã giấu cẩn thận các vật báu đó dưới nhà kho. Vậy mà không hiểu sao hôm nay tìm đến thì tất cả đã biến mất. Tối qua Pét vô ý khoác cái áo tàng hình của Rumburắc cũng biến mất.

Ông Maie thở dài não nuột:

—Ôi, thật là thảm họa. Làm thế nào bây giờ?

Ông Vigô tấm tức:

—Giá mà họ không lấy mất cái nhẫn của đức vua thì đâu đến nỗi,

Bác sĩ Noiman nghe nhắc về cái nhẫn suốt ngày đến phát bực. Anh khẽ gắt lên:

—Cái ông này, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi sao mà ông không chịu hiểu cho, cứ suốt ngày phàn nàn về chiếc nhẫn Tôi xin nhắc lại: Bệnh viện chúng tôi không lấy cái gì của bệ h nhân. Chúng tôi chỉ giữ giúp khi nào khỏi bệnh thì trả. Mà ông sợ mất thì ông bảo cô ấy lên gặp giáo sư mà lấy ngay về đi.

Thật là một lời gợi ý tuyệt vời đúng lúc. Arabela mừng rỡ đến ngay phòng giáo sư .Cô lễ phép trình bày:

—Thưa giáo sư ,hôm ba cháu vào đây, tay có đeo chiếc nhẫn mặt đá xanh. Đó là vật quý của gia đình cháu...

—À, người ta phải tháo ra ngay bởi vì sợ nhỡ trong cơn điên, bệnh nhân nuốt phải thì nguy. Giờ cháu đến kho mà nhận về.

Arabela cảm ơn giáo sư rồi chạy vội lên nhà kho lấy ra chiếc nhẫn. Cô nói thầm với bà Maieiôva :

— Có nhẫn rồi, cháu sẽ biến họ thành quả táo.

Hai người trở lại phòng bệnh nhân đúng vào lúc bác sĩ Vômatret đang giục bệnh nhân đi tắm. Mọi người lục tục từ trong phòng đi theo hàng một ra hành lang để vào buồng tắm hơi nước. Vômatret đứng ở cửa trông coi, đốc thúc. Khi nhà vua, Vigô và ông Maie vừa bước ra khỏi cửa phòng, Arabela xoay nhẫn. Trong chớp mắt họ biến thành ba quả táo lăn lóc trên sàn. Arabela cúi xuống lượm từng quả cho vào túi. Cô vừa đứng dậy định chạy đi thì Vômatret đã giằng luôn lấy túi và quát lên :

— Không được như thế. Các người làm như thế là không được.

Hối hả, anh ta chạy cắm cúm vào phòng giáo sư, vừa thở hồn hển vừa nói :

— Giáo sư ơi, giáo sư. Họ đây, này. Ba quả táo trong túi này là những bệnh nhân. Chính mắt tôi trông thấy.

Giáo sư ngẩn người nhìn bác sĩ trợ lý của mình :

— Vômatret, anh huyên thuyên cái gì thế ?

Vômatret vẫn hàm hở trình bày :

— Vâng, bây giờ thì tôi không biết họ là ai. Tôi bị lẫn hết cả. Chỉ biết rằng ba quả táo này, họ đấy. Họ phải đi tắm vào lúc 11 giờ.

Giáo sư lo lắng nắm lấy vai bác sĩ, đập đập như lay gọi :

— Vômatret, anh lại đi nào. Anh có nhận ra tôi không ?

— Có chứ ạ. Thưa giáo sư, chỉ có họ là tôi mới lẫn lộn không nhận ra. À, đúng rồi, quả này là ông Maie, người kể chuyện ở đài truyền hình. Tôi nhận ra ông ta nhờ cái cuống này ạ.

— Rõ rồi. Vậy là lại hụt đi mất một người làm việc nữa. Thôi, cho anh ta nhập viện.

Vômatret cuống quýt níu chặt lấy giáo sư :

— Không, không, tôi không thích vào đấy ở với những người tâm thần. Hãy thả tôi ra thưa giáo sư. Đấy, chính cô ta đấy. Tận mắt tôi đã thấy cô ta biến họ thành táo.

Giáo sư đưa trả lại cái túi cho Arabela và không quên xin lỗi vì anh bác sĩ bị tâm thần đã có hành động khiếm nhã với khách.

Arabela và bà Maierôva xách túi táo cuống quýt phóng về nhà. Họ sung sướng thở phào khi thấy ba người đàn ông đã trở lại nguyên hình trong bộ quần áo nhà thương điên. Giờ ông Vigô mới chợt nhớ ra đã bỏ quên cái áo tàng hình ở phòng 112 khách sạn Công Viên. Ông nhờ Arabela đi lấy.

Arabela còn đang sửa soạn ra đi thì tên hầu Bêkôta đã có mặt ở đó. Hắn vừa được công an thả vì Đài truyền hình chỉ phát đơn tố cáo một mình Rumburăc thôi. Bị giam cầm canh gác nghiêm ngặt, Rumburăc tức lồng lộn. Hắn đã ráng chịu đau tự tháo cánh tay bó bột hy vọng nhờ chiếc nhẫn thần tìm kế thoát thân. Nhưng tiếc thay chiếc nhẫn đã không còn đó. Rumburăc còn một tia hy vọng cuối cùng là chiếc áo tàng hình còn bỏ lại trong khách xạn. Hắn căn dặn Bêkôta :

— Được thả ra, việc đầu tiên là nhà ngươi phải về ngay khách sạn lấy áo tàng hình. Sau đó với áo tàng hình, ngươi sẽ phóng thẳng đến nhà ông Maie bắt cóc Arabela về nhốt ở lâu đài cho ta. Rồi ngươi sang hoàng cung, bảo mụ yêu tinh đang đóng vai hoàng hậu ăn cắp nốt chiếc nhẫn của đức vua. Ngươi sẽ khoác áo tàng hình, đem chiếc nhẫn ấy lên đây cho ta tẩu thoát ngay.

Bêkôta dạ vâng ngoan ngoãn. Hắn răm rắp thực hiện lời chủ. Hắn lên vào phòng 111 của khách sạn Công viên. Nhưng chiếc áo tàng hình đã không còn ở đây. Không hề biết chuyện Pót đã đến đây và đang khốn khổ dưới hoàng cung vì chiếc áo tàng hình ấy, Bêkôta cứ ngỡ người phục vụ khách sạn đã lấy đi. Hắn chạy ra hành lang thì gặp cô phục vụ đang ôm mớ quần áo vừa lấy từ hiệu giặt chải về. Trong đám ấy có chiếc áo tàng hình của đức vua. Bêkôta vừa thấy chiếc áo tàng hình thì rối rít kêu lên :

— Ô chiếc áo khoác đen. Chiếc áo khoác này của tôi. Chị trả ngay cho tôi đây.

Miệng nói, tay hắn giằng vội chiếc áo chạy đi. Hắn ra khỏi khách sạn một lát thì Arabela tới. Nàng nhã nhặn hỏi chị hầu phòng về chiếc áo khoác đen ở phòng 112. Chị ta lắc đầu đáp :

— Có một lão tài xế thô bỉ vừa mới lấy đi rồi.

* * *

Hôm nay cô giáo Milerôva lại có giờ dạy nhạc ở nhà ông Maie. Cô bước vào nhà, yểu điệu nhấc chiếc mũ mới ra khỏi đầu, khẽ nghiêng mình chào ông bà Maie và hai ông khách. Ông Maie lịch sự giới thiệu với nhà vua và Vigô :

— Đây là chị Milerôva.

— Nghệ sĩ chơi dương cầm. — Cô giáo trịnh trọng nhấn giọng tiếp luôn.

Nhà vua cũng đứng dậy nghiêng mình đáp lễ :

— Rất hân hạnh.

Milerôva thỏ thẻ :

— Xin lỗi các anh, tôi phải vào phòng học, các em nó đang chờ. Tôi thì lúc nào cũng nghĩ đến âm nhạc.

Cô Milerôva quay đi. Chỉ một thoáng sau đã nghe tiếng cô quát hết ở phòng bên :

— Đây là đồ thứ chứ không phải đó. Em chơi đàn cái kiểu gì vậy. Đây là cái đàn chứ không phải con bò.

Hôngit nghịch ngợm xoay chiếc nhẫn thần. Cô giáo vừa dứt lời thì cái đàn đã thành con bò đang đủng đỉnh nhai cỏ. Cô Milerôva kêu thét lên. Bà Maierôva vội chạy sang. Cô hổn hển vừa thở vừa kể :

— Ôi, thực là kinh khủng. Cái đàn bỗng biến thành con bò.

Cô quay lại chỉ cho bà Maierôva thấy. Nhưng trước mắt cô cái đàn vẫn là cái đàn.

Bà Maierôva nhìn cô thông cảm :

— Nhà chúng tôi làm gì có con vật ấy. Chị hãy bình tĩnh Chị cứ lấy chồng đi là hết ngay cái bệnh hoang tưởng.

Cô Milerôva nhìn hai ông khách, hỏi bà chủ nhà :

— Các ông này chưa vợ à ?

Bà Maierôva lắc đầu :

— Họ không hợp với chị đâu, vì họ từ một thế giới khác đến đây.

— Ồ, điều ấy không quan trọng. Tôi có thể lấy chồng ở dưới địa ngục, miễn là thoát khỏi cái công việc cực nhọc này.

Hết giờ, cô chào chủ nhà, uốn éo đi ra đường. Dưới bóng tối của các vòm cây, cô không ngờ có một người đang ngồi rình ở bên đường. Một bóng áo đen trùm lên cô. Rồi cô thấy mình nhẹ bỗng, bay lơ lửng trên không. Cô ngờ đâu, Bêkôtx làm cô là Arabela. Thế là cô bị bắt cóc về xứ sở cổ tích.

Và tới đưa lên đầu Khekkôta, Bêkôta mở áo choàng ra. Hắn thật không ngờ rằng tại sao mình lại lầm lẫn tai hại đến thế. Thay vì nàng công chúa xinh đẹp trẻ tuổi là một mụ già xấu xí, gương mặt khó đăm đăm. Đó là cô giáo dạy nhạc Milerôva. Cô ta cau có quan sát mọi thứ xung quanh. Bêkôta là quỷ mà cũng phải run sợ khi chạm phải cái nhìn nghiêm khắc đó. Hắn ấp úng thanh minh :

— Tất cả chỉ tại công chúa... Vâng, công chúa. Rumburže sai tôi đến rình ở cổng nhà Maie để bắt cóc công chúa về đây. Run rủi thế nào tôi lại bắt lầm.

Milerôva vênh mặt lên :

— Ngươi bắt cóc ta tức là rõ ràng ngươi có ý định với ta chứ gì ? Ai còn lạ.

Bêkôta vẫn hết sức thanh minh :

— Thưa bà, tôi đã nói là chính tôi nhầm chứ tôi đâu dám có ý định... Tôi chỉ là...

— Ngươi là cái gì ? Quỷ à ?

— Vâng.

Milerôva vui vẻ kêu lên như vừa khám phá ra điều gì thú vị :

— Đúng rồi. Các người thèm khát để cho một người đàn bà tử tế như ta đây đi lấy chồng chứ gì ?

Bêkôta lắc đầu :

— Quỷ thì không có linh mục làm lễ cầu hôn đâu.

Milerôva cau mày ngẩng lên :

— Cái gì ? Chuyện nghi lễ hả ? Thực ra đó cũng chỉ là hình thức, để rồi xem thu xếp thế nào cho ổn. Nhưng mà. — Cô ta thổi phù phù cái mặt bàn, lấy ngón tay quệt mặt gì đó rồi soi lên ánh sáng nhờ nhờ hắt qua ô cửa sổ nhỏ tẹo để xem có bụi

không. Mặt cô ta nhăn lại. — Nhưng mà bần thiu lắm. Bần thỉu này thì ta không chấp nhận được đâu.

Pêkôta như một chiếc áo giáp biết cử động lập cập từ phòng bên đi sang. Nó cất giọng ồm ồm :

— Bà cần gì ? Bà làm cái gì ở đây mà gắt gỏng nhặng lên thế?

Cô Milerôva nhìn quanh, cô vẫn không tin rằng cái bộ áo giáp biết đi kia lại có thể nói được. Cô bất hàm hỏi :

— Ai nói thế, mày à ?

— Tôi. Sao ?

Cô Milerôva bước giật lùi vài ba bước, nheo mắt ngắm nghía Pêkôta từ đầu đến chân, như thể cô đang chọn mua một chiếc tủ hoặc một đồ vật cồng kềnh nào. Sau giây lát, cô khoát tay quyết định :

— Ồ, thật đáng tiếc. Ta không thích người này.

Pêkôta không hiểu ra sao nhưng nó thấy ghét cái vẻ hợm hĩnh của cô của người đàn bà này. Nó nghiêm giọng :

— Bà cho phép mình làm cái gì vậy. Bà nên nhớ đây không phải nhà bà.

Cô Milerôva bật cười kiêu hãnh và đáp một cách tự tin :

— Không phải ở nhà ta thì dù ở nhà bà Maie hay ở bất kỳ đâu ta cũng đều dễ dàng trị bọn cứng đầu bằng roi. Ê, roi đâu Ta phải đi kiếm một cái roi mới được.

Pêkôta ngăn cô ta lại :

— Thôi, đủ rồi. Bây giờ chúng tôi đưa áo choàng cho bà trở lại trên ấy.

— Ta đi một mình trên con đường xa dằng dặc đó ư ? — cô Milerôva nhún vai, rùng mình một cách kiểu cách. — Ông... ông tên là gì nhỉ ?

— Bêkôta. — Quỷ lùn tự giới thiệu.

Cô Milerôva gật đầu tiếp :

— Ừ, ông Bêkôta, ông phải chịu trách nhiệm về tôi, bởi ông là người mang tôi đi xa thế cơ mà.

Bêkôta chưa hiểu, hỏi lại :

— Bà bảo sao ? Tôi phải chịu trách nhiệm với bà thế nào ?

Cô Milerôva khoát tay quát quỷ gù Mêkôta và quỷ rời đầu Pêkôta :

— Dọn rửa bát đĩa, quét dọn nhà cửa mau đi không ta cho mấy roi đấy, liệu hồn. — Thấy bọn kia có vẻ tuân phục, cô ta cười sung sướng. — Thế đấy. Thế là ở đây sẽ đâu vào đấy. Và bắt đầu từ hôm nay ta sẽ là bà Bêkôta của các ngươi. Rõ chưa.

VIII — HÔNGIT VÀ MACGIENKA

Arabelatừ khách sạn trở về với cái tin không vui khiến mọi người lo lắng. Áo choàng của nhà vua mất. Áo choàng của Arabela giấu trong kho cũng không tìm thấy. Họ biết lấy gì bay trở về ?

Một đêm nặng nề và phấp phỏng trôi qua. Sáng ra, họ gặp nhau ở phòng ăn, ai cũng phờ phạc. Bà Maierôva than thở với chồng :

— Suốt đêm tôi không hề chợp được mắt. Không hiểu Pét ra sao rồi ?

Ông Maie thở dài bực dọc :

— Giá chiếc áo của Arabela với chiếc hòm bay không bị mất thì cô ta có thể đi khắp nơi, thậm chí về cả vương quốc chuyện cổ tích tìm kiếm Pét giúp chúng ta. Nhưng mất cả rồi mới tức chứ. Nhà mình xưa nay đồ đạc có mất cái gì bao giờ. Tôi phải ra công an trình báo về vụ trộm này, dứt khoát họ sẽ tóm ngay được thủ phạm tống vào tù.

Hôngit đang ăn, buột tay đánh rơi cái đĩa. Nó hoảng hốt thực sự khi nghe ông Maie nói thế. Nó định bụng chốc nữa gặp

Mácgienka sẽ đến ngày mấy thì vô đó trả lại nguyên chỗ cũ kẻo rắc rối to. Chỉ tại con bà cứ những nhẳng nài nỉ đòi mượn đúng một hôm. Vậy mà đến chiều qua nó lại rỏ rả sáng nay sẽ bay nốt chuyến cuối cùng rồi hãy trả. Bây giờ phải nghĩ kế gì để trì hoãn ba nó đừng đi báo công an vội. Nó ấp úng lên tiếng :

— Ba ơi, con nghĩ là...

Ông Maie còn tâm địa nào mà trò chuyện với thằng nhóc. Ông khẽ gắt lên :

— Con đừng có nghĩ nữa. Hãy ăn nhanh rồi đi học kẻo muộn đấy. Xem mấy giờ rồi. Nào, nhanh lên.

Hôngit nhìn đồng hồ rồi nhìn ra đường. Mácgienka đã đến rủ nó đi học. Con bé bao giờ cũng đúng giờ như một cái máy. Chợt nghĩ tới chuyện vào đây gặp mọi người, lỡ nó lại bô lô ba la hở chuyện, Hôngit vội khoác cặp, cầm miếng bánh ăn giở, chào cả nhà rồi đi.

Từ trên lầu, Arabela bước xuống với điệu bộ mệt mỏi. Nàng cất tiếng chào mọi người, giọng khản đặc chứ không còn trong trẻo vui vẻ như mọi khi. Bà Maierôva nhìn nàng lo lắng :

— Cháu làm sao thế? Bị ốm à?

— Cả đêm cháu không ngủ. Cháu nghĩ ra bao nhiêu điều chẳng lành xảy ra cho anh Pét.

Ông Maie vừa rót sữa cho nàng, vừa lo lắng nói :

— Hai bác cũng vừa nói đến điều đó. Không thể hiểu nổi tại sao nó không trở về mặc dù nó có chiếc áo đó.

Arabela không đụng tới thức ăn. Đôi mắt nàng đôi về phía xa xăm vô định nào.

— Ở đó có nhiều điều nguy hiểm lắm, bác ạ. Có cả con rồng nữa.

Ông Maie nhổm hẳn người lên, chăm chú :

— Cháu bảo sao ? Con rồng à ? Thế nó có mấy đầu ? Chín à ?

— Không. Mười lăm ạ.

Bà Maierôva trợn mắt thất kinh :

— Ôi, những mười lăm đầu. Mà chỉ cần một đầu cũng đủ làm con tôi tan xương nát thịt...

Ông Vigô và nhà vua từ phòng bên đi sang. Sau lời chào buổi sáng, ông Maie lịch sự hỏi :

— Thế nào, đêm qua các ngài ngủ ngon chứ ạ ?

Nhà vua lắc đầu :

— Ôi, thật đáng sợ. Một giấc mơ kinh hoàng. Ta mơ thấy Rumburăc đã trốn khỏi nhà tù. Hắn đến đây bắt Arabela đem đi theo về dưới kin. Hắn gặp Pét ở dưới đó và ra lệnh chém đầu.

Bà Maierôva ôm mặt run rẩy kêu lên :

— Ôi, khiếp quá ! Thực là một giấc mơ khủng khiếp.

Ông Maie chợt nhớ ra :

— Ô, này, mọi người có biết không. Hồi sớm, mẹ của cô giáo dạy nhạc Milerôva có gọi dây nói đến đây. Bà ta hỏi cô giáo có còn ở lại đây không ? Tôi nói hết giờ học là cô ta ra về ngay. Vậy mà cô ta đã biến đâu mất từ hồi tối.

Bà Maierôva kinh hoàng :

— Pét mất tích. Giờ lại cả cái cô giáo già ấy cũng mất tích. Rồi biết đâu trong những người này, lại có ai nữa cũng... Thật tôi không hiểu nổi. Thú thực, tôi thích yên ổn. Tôi không ưa những sự biến hóa lạ lùng ấy của các vị.

• • •

Hôngit và Mangienka vào lớn, đem theo cả chiếc nhẫn thần. Chúng nhìn nhau bằng ánh mắt đầy bí mật và khúc khích

cười. Hai đứa hẹn nhau hôm nay sẽ làm cho cả lớp trố mắt kinh ngạc và thích thú trước tài biến hóa thần kỳ của chúng.

Hôm nay tiết học đầu là giờ sinh vật của thầy Adam. Thầy bày trên bàn một loạt tiêu bản động vật và bắt đầu giảng :

— Phương thức trao đổi của động vật cao hơn. Kìa, Tômatrec và Macgienka, có chuyện gì thế ? Ngồi cho ngay ngắn nào. Cao hơn nhiều so với khả năng con người. Ví dụ con cú chẳng hạn. Tiếng kêu đặc thù của nó mà chúng ta có thể nghe ban đêm trong rừng là gru...g...ru...u...

Thầy Adam bước ra giữa lớp chúm miệng, gân cổ lên cố bắt chước tiếng kêu của cú. Thầy cố hết sức đến nỗi mặt đỏ bừng, phồng mang trợn mắt mà tiếng kêu cũng chẳng giống cho. Macgienka trông thấy tội nghiệp quá. Nó bèn xoay chiếc nhẫn. Lập tức con cú tiêu bản động vật đặt trên bàn phía sau lưng thầy bỗng cựa quậy sống lại. Nó khẽ vẫy cánh, vươn cổ kêu những âm thanh vui vẻ : gru....gru...

Cả lớp nhìn thấy thế thích quá, hoan hô ầm ĩ. Thầy Adam cứ tưởng mình diễn xuất thành công. Thầy phấn khởi tiếp :

— Nhưng không phải vì ví dụ như vậy mà tối chúng ta phải lặn lội vào rừng sâu mới nghe được tiếng kêu của động vật. Có thể nghe đủ ở xung quanh ta. Ngay ở thành phố, chúng ta để ý thì cũng có thể nghe thấy con chim chíp chíp, con mèo kêu meo meo, những con chó trao đổi ý nghĩ với nhau bằng gầm gừ và gâu gâu. Khi đến gần trại bò của nông trường ta cũng nghe thấy tiếng bò mẹ kêu ò ò, bò con kêu be be. Đó là chúng đang nói chuyện với nhau...

Trong khi thầy đang thích thú say sưa với bài giảng như thế thì ở dưới Hôngit giằng lấy cái nhẫn của Macgienka. Con bé không chịu trả, cố nằn nì :

— Cho tớ đeo nốt hôm nay.

Hôngit túm lấy tay bạn, kiên quyết :

— Thôi, giữ đây. Hôm nay tớ phải trả tất cả cho chị Arabela kẻo mọi người đang cuống cả lên ở nhà ấy.

Macgienka giằng tay lại, giấu vào ngăn bàn và bảo :

— Đến chiều chúng mình còn chương trình bay đi du lịch quanh thành phố cơ mà. Lúc quay về, tớ sẽ trả nhẵn và chúng ta sẽ đem tất cả để vào chỗ cũ.

Thầy Adam cau mày nhìn hai đứa trẻ mãi nói chuyện riêng không chịu nghe thầy giảng. Thầy dằn giọng :

— Hôngit và Macgienka, các em bàn cãi điều gì mà hăng thế. Còn Kôgienka, tôi để ý từ đầu giờ tới giờ, và hầu như tất cả các giờ học, em thường để đầu óc tìm cách trêu chọc các bạn hơn là chú tâm vào bài vở. Nào, em đứng dậy nhắc lại xem con heo trao đổi với nhau thế nào ?

Kôgienka uể oải đứng lên, tru mồm ra mà rống cho xong chuyện :

— Ụt ịt, ụt ịt, éc, éc, éc...

Thầy Adam lắc đầu :

— Em làm không đạt. Tiếng kêu của loài vật là một phương tiện biểu đạt tình cảm của chúng. Do đó, trong tiếng kêu phải có sắc thái tình cảm vui, buồn, giận dữ.

Vốn là một học trò hư, Kôgienka gân cổ lên đáp một cách xấc xược :

—Thế thì thầy làm thử đi xem có được hơn em không nào?

—Được, tôi sẽ làm cho em thấy.—Thầy Adam hiền lành gật đầu.

Macgienka nhìn thằng bạn hỗn láo bằng con mắt khó chịu và căm ghét. Nó bảo Hôngit :

—Phải làm cho cái thằng lão ấy biết kính nể thầy.

Macgienka xoay nhẫn đúng vào lúc thầy Adam bắt đầu cất tiếng kêu. Một chuỗi âm thanh ủn ỉn, eng éc...ụt ịt... phát ra nghe cứ như lớp học đang cặt kề bên trại nuôi heo thật. Cả lớp vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Thầy Adam cảm động nói:

—Các em ạ, tôi quả thật không ngờ mình biểu diễn đạt đến thế.

Cô bé Lakova giơ tay và đứng lên hào hứng nói:

—Thưa thầy, thầy có thể cục tác như gà mái đẻ được không ạ?

Chú bé Berman nhìn thầy bằng ánh mắt khâm phục và hỏi:

—Thưa thầy, thầy có biết gáy như gà trống không ạ?

Thầy Adam dễ tính vui vẽ gật đầu:

—Được, để thầy thử xem nhé.

Nói rồi thầy đưa hai tay lên miệng làm loa cất tiếng gáy ò ó o. Nhờ cổ Macgienka xoay nhẫn, tiếng gáy của thầy vang và đanh in hệt tiếng gà thật gáy râm ran khi trời rạng. Thầy biểu diễn thành công.

Ông hiệu trưởng Đuda dẫn viên thanh tra Svát đi kiểm tra dọc hành lang các lớp học để xem tình hình học hành của học sinh. Đến cửa lớp 4B ông dừng lại, hề hả nhìn vào trong, nói như khoe với người cán bộ thanh tra:

—Anh xem, học trò của chúng tôi ngồi nghe thầy giáo giảng một cách say mê hứng thú thế kia.

Viên thanh tra gật gù tấm tắc:

—Tuyệt vời. Tuyệt vời. Anh có những giáo viên đầy tài năng, làm cho lớp học sinh động hẳn. Đó là một lợi thế to lớn đấy. Trong khi đó ở chỗ khác muốn thể hiện được

điều này, nhà trường phải dùng những máy ghi âm đắt tiền. Cho phép tôi ghi nhận điều này vào thành tích nhà trường.

Thầy Adam liếc nhìn ra cửa lớp bắt gặp gương mặt hài lòng, thán phục của hiệu trưởng và viên thanh tra thì phấn khởi lắm. Thầy tiếp tục biểu diễn một cách say sưa.

Grômatka, thằng học trò lưu manh từ đầu giờ đã chú ý đến chiếc nhẫn vàng mặt đá quý màu xanh mới xuất hiện trên tay Macgienka. Suốt giờ học nó cứ lấm lét nhìn sang, loay hoay nghĩ cách gì ăn cắp hay ăn cướp được. Giờ thì nó đã phát hiện ra công hiệu của chiếc nhẫn. Nó kền chân, bấm thằng bạn thân Kôgienka ngồi bàn trên, khẽ thì thầm :

— Ông Adam làm được như thế là nhờ con Macgienka xoay chiếc nhẫn trên tay nó đấy.

Kôgienka không tin :

— Mày chỉ suốt đời nói phét.

Grômatka giơ một ngón tay :

— Cược nhé. Chốc nữa tao đoạt được cái nhẫn, tao sẽ chứng minh cho mày xem. Mày mất cái gì nào ?

Một hồi chuông rung lên báo hiệu đã đến giờ ra chơi. Sau những âm thanh trong trẻo vui vẻ ấy là một biển tiếng động như sóng cồn ùa ra từ các lớp học. Hành lang nhà trường vang rộn tiếng chân bọn trẻ chạy nhảy thậm thịch, ồn ã đuổi nhau, nô đùa, hò hét. Hai thằng học trò hư hỏng của lớp 4B nhấm nháy nhau. Chúng tranh thủ cái phút nhốn nháo này để thực hiện âm mưu cướp chiếc nhẫn của Macgienka. Thằng Grômatka sát lại gần cô bé, giọng thân mật :

— Nè, Macgienka, thằng Kôgienka vừa đánh cược với tớ là cậu không biết nhắm mắt. Tớ không đời nào tin. Cậu mà lại không biết nhắm mắt thì thật xoàng, phải không, Macgienka.

Macgienka bĩu môi :

— Ồ, có nhắm mắt thì dễ ợt, làm gì mà chẳng làm được.

Kôgienka giả bộ không tin :

— Làm được thì thử làm đi xem nào. Điều chủ yếu là nhắm nghiền, mi mắt không được động đậy cơ. Cậu chỉ nói khoác, Macgienka ạ.

Bị nó khích, Macgienka tựa lưng vào tường, thả xuôi hai tay và nhắm tịt mắt lại. Hai thằng nhóc chỉ đợi có thế. Grômatka nhanh tay rút chiếc nhẫn đang đeo lỏng lẻo trên tay cô bé.

Macgienka cứ tưởng nó đùa, kêu lên :

— Ấy, đừng đụng vào nó, nguy hiểm đấy. Không phải nhẫn thường đâu.

Nhưng hai thằng quỷ sứ đã ù té chạy mất rồi. Macgienka mếu máo chạy tìm Hôngit.

— Hôngit, Kôgienka và Grômatka lấy mất nhẫn rồi !

Hôngit hốt hoảng :

— Nhanh lên, đuổi theo chúng nó !

Cuộc rượt đuổi diễn ra dọc hành lang tầng trên, chạy xuống hành lang tầng dưới. Macgienka béo phục phịch không chạy nổi với bọn con trai. Mà ngay Hôngit mệt đứt hơi cũng không đuổi kịp chúng.

Một hồi chuông vui vẻ reng reng báo hiệu giờ chơi đã hết. Học trò từ sân trường, hành lang lục tục kéo nhau vào lớp. Các bạn vào chỗ hết rồi hai thằng học trò hư hỏng kia mới vào. Thấy Macgienka khóc, các bạn hỏi thăm. Ai cũng phẫn nộ với thằng ăn cướp. Vừa trông thấy mặt chúng, các bạn nhao nhao :

— Trả nhẫn cho Macgienka đi, thật không biết xấu.

— Trả nhẫn cho Macgimka đi.

Kôgienka bảo thằng bạn :

— Chúng nó gào như gà vịt ấy. Biến chúng thành gia cầm đi.

Grômatka xoay nhẫn. Cả lớp biến thành gia cầm. Gà, vịt, ngan, ngỗng nhảy cả lên bàn kêu quang quác. Đúng lúc đó thì thầy Ađam vào lớp. Hai thằng nghịch ngợm chui tọt luồn xuống gầm bàn. Thấy lớp học như một trại chăn nuôi : thầy tròn mắt, há mồm kinh hoảng. Thầy giật lùi, giật lùi chạy vào phòng ông hiệu trưởng, ú ớ nói không ra tiếng nữa.

Ông hiệu trưởng Đuda kinh ngạc hỏi :

— Cái gì vậy ? Cái gì đã xảy ra với anh vậy ?

— Ôi, trong lớp 4B học sinh biến hết thành gà, vịt, ngan, ngỗng.

Ông thanh tra đứng dậy :

— Ta vào thử xem.

Nhưng khi ông thanh tra đi cùng hiệu trưởng và thầy Ađam vào lớp thì đâu vẫn y nguyên đấy. Vẫn là lũ trẻ của lớp 4B đang ngồi chờ vào giờ học.

Ông thanh tra nhìn thầy Ađam không hài lòng :

— Rõ ràng ông pha trò có phải không, ông bạn đồng nghiệp ?

Thầy hiệu trưởng giơ ngón tay cái lên đe dọa :

— Rồi anh sẽ hối tiếc về việc này.

Hai người hầm hầm bước đi một cách bực tức. Thầy Ađam lo lắng chạy theo muốn thanh minh với họ :

— Nhưng đấy chính là.., chính là tận mắt tôi...

Hai vị lãnh đạo phẩy tay ra ý không muốn nghe lời biện bạch vô lý ấy nữa. Thầy Ađam chững hửng quay trở lại lớp. Nhưng thầy đứng sững lại ngay cửa lớp. Ôi, thật kinh khủng,

trước mặt thầy thay vì đám học trò xinh xắn ngoan ngoãn là một lũ quỷ lùn gớm ghiếc. Thầy lại bật trở lại phòng ông hiệu trưởng :

— Thưa... xin mời các ông lại ngay mà xem. Trong ấy toàn quỷ lùn và chúng đang la hét.

Ông thanh tra hỏi lại :

— Sao. Trong lớp toàn quỷ lùn ? Và chúng la hét ?

— Vâng. Mời các vị vào lớp mà chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp này. Xin mời, nhanh lên.

Họ quay trở lại lớp. Nhưng lớp học lại y nguyên với đám học trò nhốn nháo đang kháo nhau chuyện gì có vẻ vui vẻ lắm. Tuyệt không thấy một hình dáng nào gọi là quỷ lùn. Lần này ông hiệu trưởng đã phẫn nộ đến tột độ. Ông nghiêm giọng lạnh lùng :

— Cái trò đùa nghịch của anh giỏi đấy. Anh dám bỡn cợt với cả ông thanh tra. Giờ giải lao anh hãy đến ngay chỗ tôi. Rồi anh sẽ biết thế nào là đùa.

Thầy Adam tái xanh mặt trước lời đe dọa ấy của ông hiệu trưởng. Thầy bước lên bục giảng. Cả lớp đứng lên chào thầy.

— Các em ngồi xuống. — Thầy Adam buồn bã nói. — Lúc nãy các em đã làm gì ở đây thế ?

Lũ trẻ nhao nhao mách :

— Các bạn ấy đã biến chúng em thành ngỗng và gà ạ.

— Thưa thầy, em bị biến thành ngỗng với cái cổ dài ngoẵng ra đến là dễ sợ ạ.

— Thưa thầy chúng còn biến chúng em thành quỷ lùn nữa ạ.

— Ôi, lúc ấy em là thằng quỷ phì phèo hút thuốc thở khói như ống khói bếp lò ấy ạ.

Thầy Adam ngắt lời lũ trẻ :

— Ai, ai đã gây ra cái trò ấy ?

— Thưa thầy, Grômatka và Kôgiênka ạ.

Hôngit đứng lên :

— Thưa thầy các bạn ấy dùng cái nhẫn để làm việc đó ạ. Cái nhẫn ở chỗ Grômatka.

Thầy Adam ra lệnh :

— Grômatka, đưa cái nhẫn đây.

— Em không đưa. — Thằng bé bướng bỉnh nắm chặt nhẫn trong tay.

Thầy Adam gắt lên :

— Đưa lại đây. Tôi có cảm giác rằng rồi đây em sẽ trở thành đầu trộm đuôi cướp mất thôi. Nào, tôi đếm đến 3, nếu không đưa thì đừng trách tôi đấy Grômatka ạ.

Kôgiênka khẽ giục thằng bạn :

— Nào, làm tới đi.

Grômatka xoay nhẫn. Cái đầu thầy Adam biến mất để thay vào đó là một cái đầu gấu. Thầy ngỡ ngẩy cái đầu một cách khó nhọc. Cả lớp xôn xao kinh sợ. Thầy Adam đưa hai tay quờ quạng lên cái đầu kỳ dị của mình, lại lật đật chạy vào phòng thầy hiệu trưởng.

Ông thanh tra nhìn thầy Adam kinh ngạc :

— Thế này là thế nào ? Hội giả trang chăng ?

— Dạ, đâu có. Chính tôi là Adam đây.

Thầy hiệu trưởng giương kiếng nhìn, khó chịu :

— Lại Adam à ? Hãy dẹp cái trò lộn xộn ấy đi nếu anh muốn có uy tín với học trò.

Adam chìa cái đầu gấu lại sát mặt thầy hiệu trưởng.

Chính tôi là A đam đây ạ!

— Hai em học sinh Grômatka và Kôgienka đã làm tôi như thế này đây. Mời các vị vào lớp trị cho chúng một trận giúp tôi.

Ba người kéo nhau vào lớp. Thầy Ađam chỉ Grômatka :

— Kìa, cái nhẫn ở tay nó.

Thầy hiệu trưởng Đuda bước lên bục giảng, ra lệnh cho Grômatka :

— Nhân danh hiệu trưởng trường này, tôi yêu cầu em hãy nộp ngay chiếc nhẫn.

Thằng nhóc cãng cãng mặt nhìn lên đầy vẻ thách thức. Ông thanh tra Svát bước lên đứng trước lớp phê phán Grômatka :

— Em đã dùng một vật kỳ lạ để làm một hành động hết sức vô liêm sỉ. Thầy hiệu trưởng sẽ có biện pháp thích đáng để trừng trị em nếu em không nộp ngay chiếc nhẫn :

Kôgienka xui Grômatka :

— Biến ông ấy thành con sâu đi. Phải thật to vào.

Trong nháy mắt, ông hiệu trưởng biến thành con sâu khổng lồ. Lớp học nhốn nháo hẳn lên. Nhân cơ hội đó hai thằng mất dạy chuồn khỏi lớp. Học sinh trong lớp ào ào đuổi theo để bắt lại. Viên thanh tra và thầy Ađam đành lặc lè khiêng ông hiệu trưởng trong bộ dạng con sâu khổng lồ về văn phòng nhà trường.

Người gác trường nhìn theo chép miệng phàn nàn :

Từ khi ở truyền hình chiếu hoàng tử và công chúa phản bội, dã man, thô bạo, bọn trẻ trở nên hư hỏng mất rồi.

Phía ngoài cổng trường, lũ trẻ vẫn cắm đầu đuổi theo Kôgienka và Grômatka. Hôngit bàn với Macgienka :

— Ta sẽ chạy đường tắt đến đón chúng ở công viên rồi giăng bẫy tóm chúng ở đấy.

Grômatka và Kôgienka vẫn cắm đầu chạy thục mạng. Đến khi quay lại thấy các bạn đã chán không đuổi theo nữa, hai đứa mới vừa đi vừa thở. Chúng chợt nhận ra trên đường có hai thằng tù vượt ngục đang nhớn nhác chạy. Đó là Rumburăc và một thằng lưu manh có hạng bị nhốt cùng khám với hắn, tên là Phôusec. Chính Phôusec đã bày kinh nghiệm vượt ngục cho Rumburăc. Hai đứa vượt tường ra đến ngoài đường mới bị phát hiện. Công an rầm rập đuổi theo dã sát nút. Không còn đường thoát, chúng đành rúc vào gầm ô tô, chắc mầm thế nào cũng bị bắt trở lại. May cho chúng, Grômatka và Kôgienka cũng vừa tới. Kôgienka bảo :

— Nào, hãy giúp họ đi. Chính thầy giáo đã bảo là rồi đây chúng mình nhất định sẽ trở thành đầu trộm đuôi cướp. Vậy thì đây chính là bạn đồng nghiệp.

Grômatka gật đầu :

— Ừ, nhưng mà biến thành gì.

— Thành hai cái dù đi. Trời vừa mưa xong.

Nó quay nhẫn. Hai thằng tù biến ngay thành hai cái dù. Hai đứa trẻ vác dù lên vai, thong dong đi trên vỉa hè. Vừa lúc đó các anh công an ập tới.

— Các em có thấy hai thằng tù vượt ngục vừa chạy qua đây không ?

— Không ạ. — Chúng đáp leo lẻo và cười với nhau. Các anh công an lại túa đi tiếp tục lùng sục. Còn chúng thì nhởn nhơ đi về phía công viên. Kôgienka bàn :

— Hay là chúng mình tự biến thành hai ông già và vào rạp xem phim cấm trẻ em đi.

Grômatka chợt để ý thấy phía trong hàng rào công viên có một quả bóng da mới toanh của ai đó đánh rơi giữa bụi cây lúp xúp. Nó bảo bạn :

— Xem kìa, quả bóng đẹp không. Tớ sẽ thò tay giữ chặt lấy. Cậu trèo rào vào nhặt vứt ra nhé. Đứa nào đến đòi thì cứ nhận là bóng của chúng mình nhé.

Dứt lời, nó thò tay ngay vào giữ chặt quả bóng. Nó đâu có ngờ đó là cái bẫy của Hôngit và Macgienka. Cả lớp ai còn lạ gì cái tính tham lam ích kỷ của Grômatka và Kôgienka, Hôngit đã dựa vào đó mà tìm cách bẫy được hắn. Hai bàn tay Grômatka vừa thò qua hàng rào chạm tới quả bóng thì cái thòng lọng phía trong cũng xiết chặt cứng đôi tay tham lam lại. Hôngit nhanh như chớp nhảy bổ ra lấy lại chiếc nhẫn thần. Macgienka tháo dây thả Grômatka ra. Hôngit nói :

— Hai thằng tụi bay chạy ngay về nhà nhanh lên kẻo tao xoay nhẫn biến chúng mày thành chuột cống bây giờ. Nào, một, hai, ba... chạy :

Hai thằng co cẳng phóng như bay trên đường. Macgienka nhặt hai chiếc dù chúng vừa vứt lại, bảo :

— Chắc là chúng vừa ăn cắp hai chiếc dù này ở đâu chứ sáng đi học chúng làm gì có. Mà hồi nãy, lúc tụi mình đuổi theo nó mãi, cũng có thấy dù đâu.

Hôngit tặc lưỡi :

— Mưa rồi, ta cứ mượn tạm. Ai hỏi, ta sẽ trả sau.

Về tới nhà Hôngit, hai đứa cụp dù lại treo ở mắc áo phòng ngoài. Trong nhà, mọi người đang ngồi quanh bàn vừa ăn trưa vừa bàn tán về một điều đáng lo ngại mà đài phát thanh vừa thông báo : Rumburăc đã trốn khỏi bệnh viện nhà tù cùng với tù nhân Phôusec. Nhà vua lo lắng nói :

— Chúng ta làm gì bây giờ nếu Rumburăc biến thành con ruồi bay vào đây bắt cóc Arabela ?

Arabela nói để cha yên tâm :

— Hắn không làm được thế đâu, ba ạ. Pét đã lấy cái nhẫn của hắn rồi.

Nói vậy, song ai cũng vẫn cứ thấp tha thấp thỏm tưởng chừng mối đe dọa đang treo trên đầu sẵn sàng ập xuống bất kỳ lúc nào. Một tiếng gõ cửa nhè nhẹ cũng khiến mọi người cùng giật nảy mình. Bà Maierôva kêu thất thanh :

— Nó đấy !

Ông Maie lấy hết can đảm đứng dậy mở cửa. Ồ, không phải Ruraburăc mà là ông hàng xóm Giecman. Mọi người cùng thở phào. Ông hàng xóm bước vào và hỏi :

— Ông bà có biết Hôngit và Macgienka hiện ở đâu không ?

Bà Maiérôva ngó quanh, đáp :

— Ồ, chúng vừa đi học về. Macgienka xin phép ở lại đây vì bên nhà nó giờ này chưa ai về. Tôi có dọn cho hai đứa đĩa súp, bánh và mứt. Giờ này chúng đang chơi ngoài vườn.

Ông hàng xóm lắc đầu với mụ cười bí hiểm :

— Không có ngoài vườn đâu

Bà Maierôva đứng dậy :

— Để tôi xem chúng đâu. Chúng tôi đang có điều lo ngại nên chẳng còn bụng dạ nào để ý đến lũ trẻ nữa.

Ông hàng xóm kéo ông Maie ra cửa và chỉ lên trời :

— Hai đứa nó đang bay kia kìa.

Ông Maie nheo mắt và ngước lên trời :

— Ô, ô, cái gì vậy ? Chúng bay ư ? Này, má nó ơi, chúng bay như chim trên trời.

Bà Maierôva chạy ra nhìn lên trời, giơ cả hai tay lên như sẵn sàng hứng đỡ khi chẳng may hai đứa nhỏ rơi xuống. Bà thảng thốt gọi :

— Ôi, các vị ơi, ra mà xem này. Hai đứa nhỏ thật là táo tợn. Chúng nó ngồi vào một chiếc rương cũ kỹ. Và thế là chúng nó bay thẳng đến tháp nhà thờ.

Arabela thoáng nhìn là hiểu ra tất cả. Ai ngờ chính hai đứa nhỏ tinh nghịch đã lấy các thứ làm mọi người lo sợ hết hồn. Bà Maierôva cuống quít lo :

— Làm sao bắt được chúng về bây giờ, chứ nghịch ngợm leo trèo lên cái nóc nhọn nhà thờ kia thì ngã gãy xương, hề sợ mất thôi.

Ông Vigô khoát tay :

— Bà khỏi lo. Chúng tôi sẽ đi bắt hai đứa về. Ta có nhẫn thần trong tay cơ mà.

Ông xoay nhẫn hóa phép ra chiếc máy bay trực thăng. Ông Maie trèo lên cầm lái. Ông tấm tắc thích thú :

— Tuyệt thật, trong đời tôi chưa từng được lái máy bay bao giờ. Xem chừng cái nghề này thú vị đấy chứ.

Ở trên trời, hai đứa trẻ không ngớt xuýt xoa thích thú khi nhìn thấy thành phố, đồng ruộng, xóm làng hiện ra nhỏ xíu phía dưới. Macgienka kêu lên :

— Trời, cảnh đẹp quá nhỉ. Ở dưới đất không bao giờ thấy được cái đẹp này.

— Đúng. Rất đẹp. — Hôngit công nhận. Nó chợt ngoảnh lại phía sau. — Thôi chết rồi, Macgienka ơi, hình như ba tớ với chị Arabela đang trong chiếc máy bay trực thăng đuổi sát sau lưng chúng ta kia.

Macgienka nhớn nhác ngó quanh :

— Làm thế nào bây giờ. Có cái nhẫn thì lúc rửa tay ăn trưa cậu lại bỏ quên trong phòng tắm. Đàn ông bao giờ cũng đãnh đoảng thế đấy.

Câu cuối cùng nó cao giọng, chỉ chiết cố bắt chước cho giống cái điệu bộ mà má nó thường nói với ba nó. Hôngit vững vàng như một người đàn ông thực sự khi gặp phải bão tập gay go. Nó bình tĩnh quan sát và lái chiếc hòm bay về phía một đoàn tàu hỏa như con rắn đang trườn mình phía dưới đây. Nó bảo cô bé :

— Nào, chú ý và giữ cho chặt. Chúng mình sẽ chui vào đoàn tàu hỏa kia, cố mà tìm thấy được.

Hôngit khéo léo đưa hòm bay sát vào cửa sổ toa tàu. Hai đứa trẻ chui được vào trong cùng với chiếc hòm nhỏ đó. May mắn cho chúng, trong khoang tàu này chỉ có một gã hành khách đang ngủ. Vừa ngồi yên chỗ thì có tiếng gõ cửa :

— Đề nghị cho kiểm soát vé.

Macgienka lo sợ nhìn Hôngit. thằng bé tháo vát đứng lên ghế, lấy chiếc áo tàng hình và bảo :

— Nào hai đứa mình chui cả vào đây, vờ như đang ngủ nhé. Họ sẽ đi qua thôi.

Hai đứa trẻ chui vào áo và bỗng dưng biến mất. Gã hành khách ngồi cùng khoang choàng tỉnh dậy, chìa vé cho người kiểm soát và nhìn thấy chiếc hòm. Hắn mừng rỡ nghĩ thầm :

— May quá, có kẻ nào bỏ quên.

Hắn là một gã lưu manh. Hắn nậy luôn hòm nhưng bên trong chẳng có gì. Tức mình, khi tàu đang trên cầu qua sông, hắn lẳng cái hòm không qua cửa sổ toa rơi tõm xuống nước. Chiếc hòm rơi trúng đầu ông thần nước. Ông ta xoa xoa cái bướu trên đầu, lầu bầu tức giận :

— Quỷ thật, ta vừa trốn khỏi Kxênhia điên dại dưới kia, lên đến đây lại bị táng ngay một cú vào đầu. Thật là bẩn hiu. Ta phải đi tìm khúc sông khác.

IX—TRONG THẾ GIỚI BỌN YÊU TINH

Hôngit và Macgienka có ngờ đâu chiếc áo tàng hình đã đưa chúng bay sang một thế giới khác. Khi chuyến du lịch bất ngờ này kết thúc, mở mắt ra chúng thấy xung quanh toàn là rừng núi âm u ghê rợn. Xa xa nơi lưng núi có một túp lều. Hai đứa dắt nhau tới đó và ghé vào. Trong lều có một mụ yêu tinh già khọm. Mụ nhìn hau háu như muốn ăn sống nuốt tươi hai đứa trẻ.

— Tên chúng bay là Hôngit và Macgienka hử ?

Hai đứa trẻ kinh ngạc :

— Sao bà cũng biết chúng cháu ? Đây là đâu ? Bà là yêu tinh à ?

Mụ yêu tinh cười khùng khục ghê rợn :

— Đúng thế. Còn ai khác sống trong túp lều bánh quế này. Hãy cầm lấy cái bánh này mà ăn đi cho béo. Rồi ta sẽ lại ăn thịt chúng mày. Đừng cái áo đây ta cất vào hòm không lũ chuột gặm nát bây giờ.

Hôngit đưa cho mụ yêu tinh chiếc áo và bảo :

— Chúng cháu không ăn bánh quế đâu.

— Thế chúng mày muốn ăn gì ?

— Ăn thịt rắn cơ—Macgienka đáp.

Mụ yêu tinh gật gù :

— Ờ, phải, bởi vì chúng mày từ thế giới loài người. Được tao sẽ cho chúng mày ăn thịt rắn rồi sẽ lại rắn thịt chúng bay

Macgienka nghe thế cũng mình đa lên khóc nức nở. Hôngit bao giờ cũng tỏ ra cứng cỏi hơn. Nó đỡ đành cô bạn gái :

Đừng có khóc như thế. Tớ không hiểu là ai lại có thể cưới cậu làm vợ được.

Mụ yêu tinh lấy thức ăn cho hai đứa trẻ rồi nhốt chúng vào trong một chiếc cũi lớn. Vừa lúc ấy thì Pét tới. Anh mệt mỏi bơ phờ ngồi phịch xuống cửa lều. Mụ yêu tinh hỏi :

— Mày từ xa đến phải không ?

— Vâng, từ xa. Chân mỏi dừ. Bụng đói như con cói—Pét đáp.

Mụ yêu tinh tò mò săn đón hỏi :

— Mày từ hoàng cung vương quốc cổ tích trở em tới phải không ? Bọn quỷ lùn mách với tao rằng Kxênhia muốn biến những túp lều gỗ như thế này thành lâu đài bọc kính. Và tao thì phải nấu bếp bằng hơi ga. Hừ. Tao cần phải nói rằng cái con Kxênhia luôn làm những chuyện ngu ngốc. Lại còn một thằng ngốc nào đó từ thế giới loài người giúp nó làm những điều đó.

Pét đứng lên, trỏ tay vào ngực mình :

— Thằng ngốc ấy là tôi. Tôi đã phải trốn khỏi Kxênhia và muốn về nhà. Nhưng bọn hợ đã lấy mất cái áo tàng hình và nhẫn. Bà có thể giúp tôi đi thoát khỏi đây không ?

Mụ yêu tinh lừ mắt nhìn chàng vẻ căm ghét :

— Hừ, thì ra chính là mày đã tiếp tay cho con ngốc đó. Vậy thì tao muốn mày biến ngay khỏi nơi đây bởi vì tao không thích ở trong lâu đài bọc kính. Tao không thích nấu bếp ga

— Thế bà chỉ đường cho tôi đi.

Mụ yêu tinh bước ra cửa lấy tay chỉ từ phía :

— Đừng có đi phía này. Ở đó có một thằng khổng lồ độc ác. Còn ở phía kia cũng không được vì ở đấy có một con rồng. Nhưng nếu đi thẳng thì sẽ gặp một con sông. Bên kia sông là vương quốc chuyện người lớn. Ở đấy có ông Bác sĩ Prauken-tal. Ông ta là người hiểu biết. Có thể tìm thấy ở đó những lời khuyên hay.

Pét cảm ơn và tiếp tục cuộc hành trình. Qua một thung lũng ẩm u, anh chợt nhận ra một đoàn người đang chở sắc vào rừng để đổ. Họ khẽ chuyện ơn xòm. Anh tay dài bảo :

— Tôi nghe tin là ông thần nước đã bỏ xứ sở này ra đi rồi. Ông ta không chịu nổi những chất cặn bã của các nhà máy xả bừa xuống làm ô uế dòng sông.

Chú lùn Rôtki nói :

— Chúng ta phải trước cái nhẫn của công chúa Kzênhia.

— Khi mà cô ta còn chưa kịp phá phách hết. — Chú lùn Bituốt tiếp lời.

Tên cướp tán thành :

— Vâng. Tất nhiên rồi. Nhưng ai có gan làm việc đó ?

Cô Lọ Lem nhìn xoáy vào anh ta :

— Chính anh chứ còn ai nữa. Anh là tên cướp cơ mà.

Tên cướp hàn :

— Vâng. Tất nhiên ai cũng biết rằng trong chuyện cổ tích thì tôi là tên cướp. Nhưng hãy để bác tay dài làm thử. Bác ấy có thể với được xa. Khi công chúa ngủ thì bác ấy thò tay vào cửa sổ.

— Và lấy chiếc nhẫn của công chúa. — Chàng ngốc Ivanốt-ka tiếp.

Cô Lọ Lem quay lại hỏi bác tay dài :

— Ý bác thế nào ?

Tên cướp say sưa tán :

— Nếu bác thành công thì chúng tôi sẽ tạc tượng bác giữa quảng trường thành phố.

Bác tay dài gật đầu :

— Được, để tôi thử xem. Nhưng anh mất tính cũng phải hỗ trợ cho tôi với nhé. Thôi, tối rồi ta về đi còn lo khởi sự.

Họ phấn khởi kéo nhau ra về. Vào lúc trời tối sẫm, họ lại gặp nhau ngay cạnh hoàng cung, phía dưới cửa sổ phòng công chúa. Anh mất tính có tài nhìn xa. Đứng dưới sân mà anh nhìn rõ mồn một mọi thứ trong phòng công chúa trên tận lầu hai. Anh vanh vách tường thuật :

— Công chúa đang cãi nhau với chồng. Cô ta chê anh chồng không biết ăn mặc đúng mốt và ca cẩm giá lấy được Pét làm chồng thì tốt hơn.

Lát sau, anh tiếp :

— Cô ta đã lên giường đi ngủ. Chiếc nhẫn vừa tháo ra để trên chiếc bàn con cạnh giường.

Tên cướp nắm tay bác tay dài lắc lắc như những người lúc sắp lên đường thường bắt tay nhau chúc "thượng lộ bình an". Cô Lọ Lem có vẻ bồn chồn ngồi đứng không yên. Cô bảo :

— Nào. Bắt đầu nhé.

Bác tay dài bước đến sát chân tường của tòa lâu đài cao chót vót mới hình thành theo bản vẽ của Pét. Cánh tay bác đặt áp vào tường có dài ra, dài ra như chiếc ống máng. Cánh tay dài mãi trong sự im lặng thẳng căng đầy hồi hộp của mọi người. Cuối cùng thì bàn tay bác ta cũng vươn tới cửa sổ

phòng công chúa. Nó vươn vào trong phòng, sắp tới chiếc bàn con để chiếc nhẫn thì bất ngờ hoàng tử Vilibot trông thấy. Chàng la thất thanh :

— Lính gác đâu. Lại đây nhanh lên !

Lính gác suốt ngày đêm túc trực ngay ở hành lang. Gọi một tiếng là có ngay. Chúng túm chặt lấy bàn tay dài. Bác tay dài kêu lên đau đớn :

— Họ bắt tôi rồi. Họ xiết tay tôi đau quá. Trời ơi, cứu tôi với.

Cô Lọ Lem ngơ ngác. Còn mọi người thì cuống quít chạy lăng xăng quanh bác tay dài. Chẳng ai nghĩ ra được cách gì cứu bác tay dài tội nghiệp.

Kxênhia tỉnh dậy hầm hầm tức giận :

— Hừ, hắn lại định ăn cắp nhẫn thần để phá các công trình xây dựng của ta hả. Đao phủ đâu. Hãy chặt tay hắn làm năm khúc.

Bọn lính phải hò dô mới kéo được cái tay dài như mấy cây gỗ nối với nhau để đưa ra quảng trường hành quyết.

Quan đại thần Kamêgio luận tội :

— Vì tội xâm phạm tài sản của triều đình nên công chúa ra lệnh chặt tay hắn thành năm khúc để làm gương cho kẻ khác. Đao phủ đâu. Bắt đầu !

Đao phủ chống đao xuống đất, kiên quyết khước từ :

— Không bao giờ. Bác tay dài đã làm thế để cứu vương quốc chúng ta. Bác ấy là anh hùng.

Đám đông quần chúng đứng xung quanh reo lên như sóng gầm :

— Hoan hô ! Hoan hô ! Bác ấy là anh hùng.

— Bác tay dài anh hùng ! Hoan hô !

Đao phủ hăng hái nói tiếp :

— Khi nhà vua về, chúng ta sẽ đuổi Kxênhia ra khỏi vương quốc của chúng ta.

Đám đông hò reo hưởng ứng :

— Đả đảo Kxênhia.

— Đả đảo ! Đả đảo !

Hoàng tử Vilibet hoảng sợ bảo vợ :

— Dân chúng nổi loạn kia. Chúng ta chạy trốn đi thôi.

Kxênhia là người đàn bà cứng cỏi. Nàng không hề run sợ. Trái lại, nàng còn quát lên :

— Sao lại phải chạy. Dân chúng ư ? Ta sẽ biến chúng thành chuột ráo. Quyền lực ở trong tay ta kia mà.

Tên lính hầu vội vả ngăn :

— Ấy chết. Nếu tất cả thành chuột thì mùa màng mất toi. Chúng ta sẽ chết đói cả lũ ạ.

Kxênhia gật đầu :

— Ngươi nói có lý đó. Ta sẽ biến chúng thành ô tô vậy.

Nàng xoay nhãn. Cả quảng trường chật kín ô tô. Đủ kiểu ô tô và đủ các màu sắc.

Tại nhà mụ yêu tinh, mụ đã quạt lò để chuẩn bị làm món thịt nướng. Mụ thả hai đứa bé ra khỏi cũi. Khi lò lửa đỏ rực mụ đi tìm cái xẻng để đặt bọn trẻ lên bếp. Mụ đang lom khom lục đống cũi tìm cái xẻng trước những cặp mắt kinh hãi của hai đứa trẻ, đùng một cái, mụ biến thành chiếc xe com-măng-ca. Sở dĩ như vậy là vì mụ cũng là cư dân của vương quốc cổ tích trẻ em. Mụ phải chịu chung số phận với mọi người.

Macgienka vỗ tay reo lên :

— Ồ, lạ chưa, bà ta biến thành ô tô.

Hôngit khoát tay bảo bạn :

— Nào, ngồi lên. Tớ chở cậu về nhà.

Macgienka hỏi :

— Chúng ta tiếp tục cuộc du lịch phải không ?

— Ừ. — Hôngit gật đầu và nổ máy, dận ga. Chiếc xe phóng như bay trên đường. Đi một quãng xa, chúng bỗng hãm phanh, rồi rít gọi khi nhận ra Pét.

Pét ngần người :

— Ơ, sao các em lại ở đây ? Chắc lại lấy áo tàng hình của chị Arabela cắt dưới kho đem nghịch phải không ?

Hai đứa bé gật đầu :

— Vâng. Chắc tại chiếc áo ấy.

— Thế giờ nó đâu rồi ?

— Trong lâu đài của bà già bánh quế ấy.

— Nào, đưa tay lái cho anh. Chúng ta quay lại đó.

Họ quay xe trở lại, lục cái hòm. Nhưng ôi thôi, lũ chuột đã cắn cái áo ra tơi tả từng mảnh vụn rồi.

• • •

Trước những sự kiện đáng buồn, nhà trường phải triệu tập khẩn cấp một cuộc họp phụ huynh học sinh. Bà Macgienka sang nhà ông Maie rủ đi họp. Ông Maie, bà Maierôva và cả Arabela đều muốn tới đó vì họ hiểu nguồn gốc của vấn đề bắt đầu từ chuyện biến hóa của những vật thần bí của nhà này. Ngoài đường đang mưa to. Họ lấy dù ra, phải lấy cả hai chiếc dù mới kia nữa mới đủ cho bốn người. Tới trường học, họ dựng những chiếc dù sũng nước mưa dọc hành lang. Mọi người ồn ã kéo nhau vào lớp, xôn xao bàn tán về những sự lạ vừa xảy ra ở trường.

Bà Kunôva nói :

— Người ta đồn rằng thầy Adam, chủ nhiệm lớp này giờ mình người đầu gấu.

Giáo sư Hrômatka phụ trách viện tâm thần cũng có mặt. Ông thẳng thắn bác bỏ lời bà kia :

— Tôi không hiểu sao người lớn mà lại cứ tuyên truyền những chuyện nhảm nhí. Làm gì có chuyện mình người đầu gấu.

Giáo sư chưa dứt lời thì thầy Adam bước vào. Giáo sư trợn

trên mặt khinh hãi, chỉ kêu được một tiếng cốc rồi té xỉu. Ông Maie phải đỡ giáo sư, ân cần hỏi :

— Thế nào, thưa giáo sư, ngài có cần nhập viện của ngài thì bảo để tôi gọi dây nói giúp.

Thầy giáo Adam chậm chạp bước lên bục giảng trong tư thế vụng về lóng ngóng của một chú gấu. Thầy nói :

— Thưa các vị, tôi là thầy giáo Adam. Tôi có hình dạng này là do hai em Grômatka và Kôgienka gây ra.

Giáo sư đã hồi tỉnh, ngơ ngác :

— Sao, do thằng con tôi, thằng Grômatka gây ra à ?

Thầy Adam gục gặc cái đầu gấu :

— Vâng. Vâng. Xin nhường lời cho thầy hiệu trưởng sẽ giải thích với các vị. Ông ấy đến ngay bây giờ.

Hai giáo viên trong trường khiêng đến một con sâu khổng lồ đặt trên tấm bảng đen. Mọi người chưa hiểu đầu đuôi ra sao thì con sâu đã gật gật đầu và lên tiếng :

— Xin chào các vị. Tôi là hiệu trưởng Đuda. Ở lớp này, các học sinh Grômatka và Kôgienka đã dùng...

Giáo sư vùng đứng dậy la lên :

—Không. Không... Ồ, xin lỗi. Đầu óc tôi làm sao thế này.

Thầy hiệu trưởng không chú ý đến cử chỉ lạ lùng của giáo sư, vẫn tiếp tục :

—Các em đã dùng những sức mạnh thần bí nào đó để làm mất uy tín của không những thầy chủ nhiệm mà cả thầy hiệu trưởng nữa.

Arabela ngồi cạnh thì thầm vào ông Maie :

—Cháu biết những chuyện đáng tiếc này là do Hôngit đã lấy nhẫn của cháu và đem đến lớp.

—Vậy phải làm gì bây giờ ? —Ông Maie nhìn Arabela như cầu cứu.

—Chúng ta sẽ sửa lại tất cả những gì mà kẻ trả đã biến hóa ra. Để chán quay nhẫn.

Trong lớp, cả hai thầy giáo trở lại nguyên hình. Và một điều Arabela và ông Maie cũng thật không ngờ, ngoài hàng biên, hai cái đầu trở lại thành hai tên vượt ngục. Chúng len lén ra khỏi trường. Núp vào một bụi cây, Phôuset bàn với Rumburăc:

—Mặc áo tù thế này thì sẽ bị bắt lại ngay. Phải ăn cắp một cái gì mà cải trang đi.

Chờ tối sẫm, hai đứa đi vào công viên. Trên một ghế đá có đôi nam nữ. Cô gái khoác chiếc túi lên thành ghế rồi ngồi gả đầu vào vai chàng trai. Họ thủ thỉ trò chuyện với nhau về trăng sao mây gió. Thế là thằng ăn trộm chuyên nghiệp Phôuset với tay lấy luôn được chiếc túi. Đến cửa nhà Maie, Rumburăc bảo:

—Mày vào đây đi. Mày phải lấy cho bằng được chiếc nhẫn nghe. Chỉ cần nhẫn thôi, không cần gì cả. Nhanh lên.

Phôuset đưa chiếc túi vừa trộm được cho Rumburăc rồi trèo rào vào nhà. Với sự thành thạo của tay trộm chuyên nghiệp, Phôuset lấy được cả hai cái nhẫn. Hắn còn quơ toàn bộ quần áo của mọi người, cả hộp son phấn của bà Maierôva. Ôm một bọc to tướng trở ra, thấy Rumburăc đang gục vào thùng rác ngủ say sưa. Hắn bỏ luôn thằng bạn tù, đi thẳng đến nhà lão cầm đồ Bechera. Hắn bán một chiếc nhẫn và số đồ ăn trộm được cho Bechera với giá rẻ để được trú ngụ nhờ.

Rumburăc tỉnh dậy lúc trời đã rạng. Hắn chợt hiểu ra là thằng bạn mất dạy đã cuỗm được đồ và bỏ chạy rồi. Hắn nghiến răng gầm lên: «Đồ đểu». Nhưng biết làm sao. Phải tính cách cải trang ngay kẻo sáng. Qua nhà bà Maierôva thấy có cái váy bà ta phơi bỏ quên đêm qua chưa cất, hắn rút vội cái váy mặc vào người. May sao trong chiếc túi của cô gái có bộ tóc giả. Rumburăc choàng luôn bộ tóc giả lên cái đầu hui trọc

của hắn. Thế là hắn biến thành con gái. Đang nhón gót đi chân đất trên đường thì nghe hai anh chàng công nhân vệ sinh đi đổ rác sớm cười trêu :

— Ê, cô em đi chơi đêm ngủ quên ở công viên hay sao mà mất sạch giầy dép thế ?

Hắn cúi gằm mặt bước đi. Mấy anh chàng kia lại cứ ngờ cô gái thẹn thò xấu hổ. Động lòng thương, họ lục tìm trong thùng rác lấy ra một đôi giầy cao gót cũ, ném cho Rumburắc.

— Ê, cô em, đi tạm cái này vào còn hơn đi đất kẻo cả phố người ta cười cho đấy.

Mừng rỡ, Rumburắc xỏ chân vào giầy. Thế là hắn hoàn chỉnh từ đầu tới chân, thành một cô gái.

Cũng sớm đó, bà Maierôva kinh hoàng khi tỉnh dậy, nhận ra nhà mình mất trộm sạch sành sanh, bà rên rỉ :

— Ôi trời ơi, thật đau lòng. Tất cả những gì nó để lại cho chúng tôi không đủ để mua bánh mì. Mà cấc ông ơi, cấc ông chỉ còn bộ quần áo ngủ thế kia thì ra đường làm sao được.

Arabela nói :

— Con nghĩ việc Rumburắc chạy khỏi nhà tù và vụ trộm này có liên quan đến nhau. Giờ có nhẫn rồi, nó có thể đến đây bất kỳ lúc nào và muốn làm gì ta thì làm.

Cả nhà ngồi lặng đi trong lo âu hồi hộp. Ai cũng tưởng như Rumburắc đang đứng ngoài cửa cất tiếng cười ngạo nghễ man rợ, rồi xông thẳng vào gây sự. Một tiếng kẹt cửa cũng làm bà Maierôva ngã bổ nhào... Thì ra bà hàng xóm Maegienka sang thăm hỏi về vụ trộm chứ không phải Rumburắc. Bà Maierôva rên rỉ nhấc cánh tay đau lên :

— Ối, trời ơi, họa vô đơn chí. Đã, mất trộm, lại gãy mất cánh tay rồi. Chị Maegienka ơi, chúng tôi mất sạch rồi.

Arabela cầm mấy đồng xu cuối cùng đứng lên :

— Để chấu ra xem có kiếm được cái gì cho bữa sáng.

X— CƠ HỘI LỚN CỦA RUMBURĂC

Thế là mụ phù thủy của túp lều bánh quế đã bị biến thành ôtô. Ba anh em Pét, Hôngit và Macgienka thích thú cưỡi trên lưng mụ ta, phóng veo veo qua đồng ruộng, thung lũng, sườn đồi thẳng hướng với vương quốc chuyện cổ tích người lớn. Hai bên đường vùn vụt lướt qua bao nhiêu cảnh vật kỳ thú lạ lùng. Thỉnh thoảng ba anh em lại thốt kêu lên kinh ngạc trước một sự lạ. Hôngit chỉ tay về phía cánh rừng thông bên phải, kêu lên :

— Xem kìa, con hươu cao cổ !

Một con vật cao kều từ rừng rậm bước ra. Có lẽ lần đầu tiên trong đời nó nhìn thấy ô tô nên ngần ra trong giây lát. Rồi như chợt nhận ra con quái vật thô lỗ hai con mắt tròn xoe, bốn chân cũng tròn xoe, chạy như bay trên đường chính là một đối thủ đáng gờm, nó chỉ biết hí lên một tràng rồi co giò chạy tụt trở lại vô rừng. Pét nhìn theo, cười :

— Đấy là Tarơgian, một con vật to xác mà nhát như thỏ đế.

Thêm một quãng, Hôngit lại có thêm một phát hiện nữa :

— A, Phăngtômat !

Macgienka và Pét cùng vui vẻ chào :

Xin chào Phăngtômat, chàng hiệp sĩ của rừng xanh.

Phăngtômat lấy làm hãnh diện, gật gù :

— Thế đấy, các em nhỏ cũng biết ta. Vâng, chính ta là Phăngtômat, lãnh chúa mạnh nhất của vương quốc chuyện cổ tích cho người lớn. Ai chống lại Phăngtômat sẽ bị thất bại. Các em muốn gì ở đây ?

Pét nhanh nhảu đáp :

— Chúng tôi đang đi tìm ông bác sĩ ở trong tòa lâu đài cổ. Phăngtômat tỏ ra là một thủ lĩnh thông thái nắm rất vững lãnh địa của mình. Nghe Pét nói thế, ông ta biết ngay :

— A, tòa lâu đài cổ của phù thủy Khekhôta chứ gì. Hãy rẽ tay phải, kề bên con sông ấy. Nhưng vào đó giờ đây chắc rằng người mà các em cần tìm chẳng còn sống nữa đâu. Giờ chỉ còn bọn quỷ sinh sống trong đó.

Pét gật đầu lịch sự cảm ơn :

— Chúng tôi xin cảm ơn ông Phăngtômat.

Hôngit giơ nắm tay hô lên như để tự trấn tĩnh mình :

— Chúng ta sẽ không sợ những con quái vật ở đây.

Ba anh em nhằm hướng con đường Phăngtômat vừa chỉ, nhấn ga tăng tốc nhanh hơn. Chẳng mấy chốc họ đã thấy cái bóng dáng cổ kính hoang vu lạnh lẽo của tòa lâu đài hiện ra trên sườn núi xa xa. Lúc này trong tòa lâu đài, cô giáo dạy nhạc Milerôva đã giành trọn quyền chỉ huy. Cô đang quát hết quỷ rời đầu Pêkôta :

— Mày có biết quét dọn cái đó không ? Đưa đầu đây. Đưa đầu đây.

Bị cắt đầu vào tủ là một hình phạt đáng sợ nhất đối với Pêkôta. Nghe bà chủ mới hét như vậy, Pêkôta hoảng sợ cuống quít ôm chặt lấy đầu, van nài :

— Không, Không. Tôi van bà. Bà đừng cắt đến tôi đã.

Milerôva một tay chống mạnh sườn, một tay xỉa nhẩy vào mặt Bêkôta, giọng rất lên đanh đá :

— Thế thì hãy chăm chỉ hơn lên không thì liệu hồn đấy nghe.

Quỷ gù Mêkôta xót xa nhìn vẻ thiệu não của ông bạn thân thiết đã cùng chung sống chia ngọt xẻ bùi hàng trăm năm rồi. Nó can thiệp giúp Bêkôta :

— Thưa bà, quả là anh ta không biết làm những công việc ấy. Suốt trăm năm qua, chưa bao giờ chúng tôi phải làm việc nhiều như mấy ngày từ khi bà xuất hiện ở đây.

Milerôva lừ mắt nạt Mêkôta :

— Không việc gì đến mày. Nếu các sàn nhà ấy mà không bóng như gương soi thì tao sẽ cho cả hai đứa mày biết thế nào là lễ độ.

Bêkôta thấy không thể dừng được, cũng phải ra tay che chở cho bạn. Hắn tha thiết :

— Milerôva, tôi xin bà, bà đừng làm như vậy.

Milerôva chỉ thẳng vào mặt chồng :

— Này, câm đi nghe. Ông là chồng tôi không có nghĩa là ông được cãi lại tôi. Nào, chúng mày có vắn tay mà làm việc không nào. — Quay lại Bêkôta, cô tiếp. — Còn anh Bêkôta đã đến giờ học đàn rồi đấy. Lấy sách vở ra và ngồi vào đàn mau lên.

Hai đứa kia phải lao công khổ sai vậy mà cũng không đến cái thiểu não như quỷ lùn Bêkôta khi nói đến chuyện học đàn. Nghe vợ nhắc đến giờ học, hắn giật nảy mình tưởng cũng giống như là tội phạm nghe quan tòa đọc án quyết. Cô giáo

dạy nhạc cả nhận ra sự hoảng sợ trên gương mặt chồng. Đôi mắt vẫn xin sợ hãi của hắn nhìn cô như muốn nói : «Thà cứ bắt tôi nhảy vào lửa còn hơn bắt tôi ngồi vào đàn». Tự dưng cô bỗng mềm lòng thương hại. Cô dỗ dành :

— Cố lên. Khi nào rồi em sẽ nhấc anh lên và quay một vòng.

Chú ý nào. Chẳng lẽ chồng của một nghệ sĩ dương cầm lại không biết chơi bài : «Người chăn bò nghịch ngợm».

Miễn cưỡng, Bêkôta ngồi vào đàn gắng hết sức đánh bập bùng mấy nốt nhạc dưới sự kiểm soát gắt gao nghiêm khắc của vợ. Thế là bốn người trong lâu đài ai nấy chuyên chú vào công việc của mình đến nỗi ba anh em Pét, Hôngit và Macgienka đập cửa thình thình mà chẳng ai biết. Hôngit đập mãi đau cả tay cằn nhằn nói :

— Những con quái vật sống trong này hẳn điếc hết cả rồi chắc.

Câu nói lọt qua khe cửa như cái vòi con ong chích vào lòng kiêu hãnh của cô giáo dạy đàn. Cô Milerôva hầm hầm chạy ra cửa. Cô giật phắt cái then cài, bật toang cánh cửa, tay chống nạnh, ném ra ngoài một lời nguyền rủa :

— Quỷ tha ma bắt mày đi. Mấy nói ai là quái vật hả ?

Dứt lời, cô đứng sững kinh ngạc trước những người khách không mời mà đến. Pét nghiêng mình :

— Chào tiểu thư Milerôva.

Milerôva khoát tay không hài lòng :

— Không có tiểu thư Milerôva nào cả. Giờ đây ta là bà Bêkôta. Rõ chưa ?

Pét mỉm cười khôi hài :

— À, bà... Vậy xin chúc mừng.

Maoglenka vội hỏi :

— Thế bà không dạy học nữa chứ ?

— Không. — Milerôva đáp. — Ta chỉ dạy mình đức ông chồng ta thôi.

Hêngit reo lên mừng rỡ :

— Ôi, thật là tuyệt !

Bà Bêkôta gật đầu :

— Ừ, các người nếu thấy ở đây là tuyệt thì ta cũng sẵn lòng tiếp nhận. Ta đang cần người giúp việc đây. Hai đứa đầy tớ của ta thì lóng ngá lóng ngóng, biếng nhác. Ta không hài lòng về chúng chút nào.

Cô Milerôva dẫn ba vị khách vào lâu đài. Không để những người từ xa mới đến kịp ngồi thở, cô giao việc ngay :

Ba anh em hãy đi đập thảm ở phòng ăn đi.

Quay trở lại chỗ Bêkôta học đàn, cô tiếp tục vẫn bằng giọng hách dịch của người thích chỉ huy :

— Nào, bản «Diabeli», bài tập số ba. Nốt mi giáng. Bắt đầu đi.

* * *

Vét nốt những đồng xu cuối cùng, bà Maierôva đưa cho Arabela đi chợ. Bà căn dặn :

— Cháu cầm lấy cái túi kia mà đựng thức ăn. Cháu hãy mua thứ gì hạ giá ấy. Khốn khổ, quên trọng cấp khốn nạn thế. Đã vậy bác lại bị ngã gãy tay. May mà có cháu :

Arabela hỏi :

— Mua cá được không ạ ?

— Được, được. Cháu mua thứ gì cũng được, miễn là rẻ tiền. Kìa, Paiđa có im đi không ? Mày sủa gì mà sủa mãi thế ?

Arabela nhìn con chó và nói giọng rầu rĩu :

— Paiđa nó đang nhớ anh Pét đấy bác ạ. Nó hỏi là sao anh Pét và cả Hôngit đi đâu mãi không về để đưa nó đi dạo như mọi khi.

Bà Maierôva mừng rỡ :

— Ôi, Arabela, cháu tài thật. Cháu nghe được cả tiếng nói của loài vật nữa cơ đấy. Vậy thì cháu có thể dễ dàng tìm việc làm ở một viện nghiên cứu sinh vật nào đó. Bây giờ điều đó rất cần. Người ta cần hiểu tiếng nói của cá Đenphin.

Arabela tần ngần nhìn cánh tay bó bột của bà Maierôva :

— Cháu rất muốn đi làm để kiếm tiền giúp các bác với ba cháu. Nhưng cháu đi làm thì ai lo việc nhà đỡ cho bác ?

— Bác sẽ nhờ mấy người hàng xóm tìm giúp cho một bà giúp việc. Chắc cũng chẳng khó lắm đâu.

Arabela vui vẻ nói với đức vua vừa trên lầu bước xuống :

— Ba ơi, con sẽ đi làm để kiếm tiền nuôi ba với các bác.

Nhà vua gạt đi :

— Thôi, con ạ. Sức con yếu ớt thế kia đi làm sao được. Để ba với ông Vigô theo ông Maie tới làm việc ở nhà máy hóa chất. Sáng nay họ hẹn tới nhận việc đấy.

Ông Maie cũng vui vẻ chen vào câu chuyện của hai cha con :

— Cô không thấy là chúng tôi đang sửa soạn lên đường đấy ư ? Thôi, bà nó ở nhà nhé. Chúng tôi đi.

Ba người đi về phía nhà máy hóa chất. Còn Arabela đi về phía bờ sông. Họ chia tay nhau ở ngã tư đường.

Ở nhà máy hóa chất người ta đang cần những công nhân lao động tay chân để thu dọn khu vực mấy phân xưởng vừa xây thêm. Gạch ngói sắt thép còn thừa phải được cất dọn vào kho để giải phóng mặt bằng cho sản xuất. Công việc chỉ đơn giản có thể. Người quản đốc giao việc xong thì hỏi :

— Đấy, với công việc như vậy, các vị có làm được không ?

Nhà vua xua tay tỏ vẻ xem thường :

— Ồ, ta đã từng điều khiển cả một triều đình. Giờ điều khiển vài cái máy xúc, ủi có gì khó.

Người quản đốc tròn mắt nhìn nhà vua và khẽ hỏi anh công nhân đứng cạnh :

— Hắn ta bảo hắn ta điều khiển triều đình là cái gì nhỉ.

Anh kia khoát tay phì cười :

— Ồ, để ý làm gì. Chỉ biết công việc có thể. Anh làm được thì có lương. Mà trông hắn như tâm thần ấy nhỉ.

Nhà vua, ông Vigô và ông Maic bắt đầu ngồi lên lái máy xúc ủi. Người quản đốc hướng dẫn nhưng nhà vua vốn từ xưa có thèm nghe ai, ông phẩy tay :

— Ta đã bảo là ta điều khiển cả một triều đình cũng chẳng cần ai phải dạy cơ mà. Thôi, không cần, không cần.

Nhà vua nói dứt lời, liền đạp mạnh ga. Chiếc máy xúc chồm lên phóng thẳng vào đống thùng a-xít. Quản đốc hét :

— Phanh lại.

Nhà vua có học đâu mà biết phanh. Thế là một trận đổ vỡ ầm ầm như động đất. Chiếc máy cứ lao như tên bắn vào kho hàng hóa. Quản đốc phải liều chết nhảy lên hãm máy. Nhà vua thở hắt ra :

— Ôi, ta thật không ngờ lại cưỡi phải con yêu tinh bướng bỉnh đến thế.

Ông Maio không biết nói sao trước tai họa mà nhà vua vừa gây ra. Những công nhân trong nhà máy thì phẫn nộ thực sự. Họ bét lên :

— Hạng này chỉ có ra ngoài kia mà làm phu khuân vác. Phá hỏng bao nhiêu sản phẩm của người ta rồi.

Ba người lũi thũi ra công trường ghé vai khiêng dọn vật liệu thừa. Cái công việc nặng nhọc này có lẽ không phù hợp hoàn toàn với những đôi vai chưa từng phải làm việc nặng của ông Vigô và nhà vua. Mỗi lần đặt thứ gì lên vai, họ đều nhăn nhó, bước đi xiêu diêu, thở hồng hộc như kéo bễ.

• • •

Công chúa Kxênhia lợi dụng sự vắng mặt của vua cha đã gây náo loạn cả thế giới cổ tích. Nàng muốn biến ngay vương quốc chuyện cổ tích trẻ em thành một vương quốc văn minh, hiện đại như xã hội loài người. Điều đó khiến cho các thần dân của vương quốc bất bình. Lo sợ họ nổi dậy chống lại mình, Kxênhia đã dùng uy lực chiếc nhẫn thần đang có trên tay để biến tất cả thần dân thành ô tô. Thế là kẻ hầu người hạ trong hoàng cung cũng bỗng dưng thành ô tô hết. Những kẻ lười biếng quen được cung phụng thiếu người hầu thì không biết xoay sở ra sao. Hoàng tử Vilibet là người phản đối đầu tiên :

— Ôi, thật là chán ngắt. Một đất nước gì mà toàn ô tô, chẳng thấy người. Ra vào, đi lại, đâu đâu cũng đụng phải ô tô.

Kxênhia đanh đá đáp :

— Thế thì đã sao. Chả nhẽ các người lại muốn có một cuộc nổi loạn nữa, rồi họ kéo tới giết ta sao ?

Hoàng hậu giả phân nàn :

— Nhưng mà sống với đồ hộp mãi cũng hết chịu nổi. Con hãy biến bọn đầu bếp trở lại đi. Ta muốn được ăn uống, hãn hạ như từ trước tới giờ.

Kxênhia lắc đầu :

— Không được, bọn hầu cũng là thần dân. Nếu chúng trở lại nguyên hình thì toàn dân cũng thế. Nguy hiểm cho ta. Thưa má, má muốn thưởng thức món ăn ngon ư ? Vậy thì xin mời má. Vilibet, lấy cho em chiếc áo tàng hình.

Ba người choàng chung chiếc áo tàng hình mà Pét đã vô tình đem xuống đây và bị Kxênhia tịch thu. Họ trở lại khách sạn «Công viên» của thành phố, nơi lần trước Kxênhia đã một lần tới. Vào phòng ăn, Kxênhia gọi toàn những món đắt tiền :

— Ba món Pudinh, cà phê Thổ Nhĩ Kỳ, nước ngọt Hungari, rượu Ả Rập...

Người phục vụ ghi vào giấy tất cả yêu cầu của khách. Anh ta nhẩm tính giá từng món rồi nhìn Kxênhia ước tính thầm xem liệu những con người ăn mặc lôi thôi lếch thếch và lạc mốt này có đủ tiền để trả không. Anh ta nói :

— Thưa bà, bà gọi toàn những món đắt tiền lắm đấy. Tôi vừa nhẩm tính...

Kxênhia khoát tay :

— Ô, không phải nói với ta chuyện giá cả mất thì giờ. Cứ bưng ra đây cho ta những món ăn đắt tiền đó. Bao nhiêu ta cũng trả được hết.

Người phục vụ lui vào giục nhà bếp làm món ăn. Ba người ngồi đợi. Kxênhia đưa mắt ngó quanh xem từ bữa mình tới

trước đây đến giờ người ta ăn mặc có gì thay đổi không ? Ồ, biết bao nhiêu là mốt mới. Có một chàng diễn viên điện ảnh cực kỳ đẹp trai vừa khoác tay người yêu tới ngồi bàn bên cạnh Kxênhia chằm chằm nhìn anh ta một cách si mê. Nàng ngán ngẩm khi nhìn lại ông chồng quê kệch. Nàng hất hàm bảo chồng :

— Anh nhìn kìa. Anh ta thật là một trang nam nhi lịch sự. Người ta ăn mặc mốt thế chứ, đâu có như anh. Này, cầm lấy cái nhẫn này và đi đổi ngay một bộ quần áo giống như thế.

Công chúa kênh kiệu không thèm đi sang phía bên kia bàn đưa tận tay cho chồng mà ném vụt sang. Vilibet không bắt trúng, chiếc nhẫn rơi xuống sàn ở phía sau lưng chàng. Kxênhia cong cớn quát chồng :

— Đồ ngu.

Vilibet tức tối vặn lại :

— Xin lỗi, cô bảo ai là đồ ngu ?

— Anh chứ còn ai nữa. — Kxênhia đáp. — Cầm có cái nhẫn cũng không nổi.

— Cô ném thế à ? Đưa cho tôi mà như ném xương cho chó ấy à ?

Kxênhia vênh mặt lên :

— Đúng. Anh quỳ xuống tìm ngay đi.

— Bây giờ thì cô quỳ xuống mà tìm. — Vilibet cố giành lại vai trò làm chồng của mình. — Tôi tuyên bố là tôi không chịu trách nhiệm nếu mất cái nhẫn ấy.

Nói đến chuyện mất nhẫn, Kxênhia hơi hoảng vì mất nhẫn tức là mất toàn bộ quyền lực hiện hành. Nhưng vốn ương ngạnh, nàng chẳng dễ dàng tuân phục cho dù đó là lẽ phải. Nàng vẫn khăng khăng :

— Xin lỗi, tại sao lại phải tìm một mình ? Vilibet, quỳ xuống cùng tìm với ta.

Vilibet cũng không chịu xuống thang :

— Thì cô quỳ đi đã. Tôi không bao giờ chịu quỳ trước cô.

Trong lúc hai người chí chóe cải nhau vậy thì thằng lưu manh Phôuset ngồi ở ngay sau lưng Vilibet đã để ý thấy chiếc nhẫn. Hắn vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó giống hai chiếc nhẫn mà hắn ăn cắp ở nhà Maie đến thế. Hai chiếc nhẫn đó cùng với toàn bộ đồ đạc ăn cắp được từ nhà ông Maie, hắn đã bán rẻ cho chủ hiệu cầm đồ. Ngay trước mắt Phôuset, gã chủ hiệu cầm đồ đã tháo mặt đá ra và đun chảy chỗ vàng để xem có đúng là vàng nguyên chất không, đồng thời phi tang những của ăn cắp. Thế mà giờ đây những con người kỳ dị này đã kiếm ở đâu ra chiếc thứ ba giống thế. Phôuset với kinh nghiệm của thằng lưu manh chuyên nghiệp nhanh chóng đoạt ngay được chiếc nhẫn nằm lăn lóc dưới sàn ngay khi chủ của nó còn mãi tranh cãi xem ai là người phải quỳ xuống trước. Thủ gọn chiếc nhẫn vào túi, Phôuset bỏ đĩa thức ăn, gọi hầu bàn :

— Ê, tính tiền nghe !

Hoàng hậu giả lần đầu tiên đặt chân tới đây đang ngơ ngẩc ngắm không chán mắt cảnh vật, con người xung quanh. Đang mơ màng, nghe tiếng gọi của Phôuset, mụ lại tưởng là khách sạn đòi trả tiền. Mụ cuống quít nói :

— Thôi, ta van các người. Các người hãy tìm ngay chiếc nhẫn đi, kẻo họ đòi tính tiền rồi kia.

Kxênhia ra điều kiện :

— Thì ta và hoàng tử phải cùng quỳ xuống sàn một lúc, chứ ta không đời nào chịu quỳ trước đâu.

Hoàng hậu giả ấn vai Vilibet :

— Thôi, thôi, quỳ xuống. Ta van các người.

Hai người cùng quỳ xuống và bắt đầu tìm. Song tìm gì của chiếc nhẫn trên sàn. Phôuset đã cuốm được và cao chạy xa bay rồi. Bấy giờ, Kxênhia và Vilibet mới cuống cuồng hoảng sợ. Không còn giữ sĩ diện nữa, họ bò toài ra sàn nghiêng ngó. Họ chui cả vào gầm bàn tìm kiếm. Người phục vụ bê thức ăn ra thấy cả bà vị khách đều bò trên sàn nhà thì lúng túng hỏi :

— Thưa các vị, thức ăn dọn trên bàn hay dưới sàn đây ạ ?

Vilibet khoát tay :

— Ồ, để đâu cũng được. Giờ chúng ta chẳng thiết ăn uống gì nữa đâu.

Hầu bàn đặt ngay thức ăn xuống sàn, lắc đầu :

— Ấy, ấy các vị đã đặt món là các vị phải ăn. Mà không ăn cũng phải trả tiền đấy nhé. Vậy thì tội gì mà bỏ. Đây, tôi để luôn đây cho tiện. Xin mời.

Một người phục vụ khách sạn bước đến bên hoàng hậu giả :

— Thưa bà, ở phòng gửi quần áo có một bà đang cần gặp bà.

Hoàng hậu giả ngẩng đầu lên gắt :

Lại trò ngu ngốc gì vậy ? Ở đây ta chả quen một bà nào cả.

Người phục vụ chỉ tay ra phía ngoài :

— Bà cứ ra cho. Bà ấy nhờ tôi nhắn là có việc khẩn cấp cần gặp bà ngay.

Hoàng hậu giả đành phải theo anh ta ra phòng gửi quần áo. Người đàn bà chờ hoàng hậu chẳng phải ai xa lạ, chính là Ruưburăc. Hoàng hậu giả nhìn hắn trong bộ váy áo đàn bà, đi giầy cao gót với mái tóc giả phiđê bù xù thì không nhịn được cười. Mụ kêu lên :

— Ôi, tôi cứ tưởng ai, hóa ra ông.

— Suyt.

Rumburăc đặt tay lên môi ra hiệu cho hoàng hậu giả im ngay. May mà phòng này vắng vẻ chẳng có ai. Những người phục vụ trong khách sạn cũng không hề nhận ra Rumburăc. Chả thế, hồi nãy vừa bước vào đây, đến bàn quầy của người trực lấy chìa khóa phòng 111, chính lão Giecman lại hỏi :

— Phòng 111 do ông Rumburăc thuê, bà là thế nào?

— Tôi là vợ ông ấy. — Rumburăc đáp.

— Xin lỗi, tôi đọc báo thấy nói chồng bà bị bắt rồi cơ mà. — Lão Giecman nhìn xoáy vào Rumburăc với ánh mắt vừa tò mò, vừa thương hại.

Rumburăc vờ e lệ quay đi :

— Ồ, không sao. Họ bắt ông ấy chứ có bắt tôi đâu. Ai làm người nấy chịu.

Tay đưa chìa khóa cho Rumburăc, lão Giecman gật đầu :

— Vâng, bà nói đúng. Ai làm người ấy chịu. Xin mời bà lên phòng.

Rumburăc lên phòng 111 nhưng phòng trống trơn chẳng hy vọng cuỗm được cái gì. Chiếc áo tăng hình không còn trên mắc. Như vậy là chắc Bêkôta hoặc ai đấy đã lấy đi rồi. Hắn rầu rĩ quay trở ra. Qua phòng ăn, chợt nhìn thấy hoàng hậu giả cùng với Kxênhiá và Vilibet, nhưng hắn không dám dừng lại đó vì sợ lộ tẩy. Vào phòng gởi áo kín đáo, hắn mới nhờ người ra gọi hoàng hậu giả vào.

Hoàng hậu giả thì thầm than thở với Rumburăc :

— Ông có thể tưởng tượng được không, chúng tôi đã đánh mất chiếc nhẫn.

Rumburăc hỏi :

— Thế các người đến đây bằng gì ? Các người có áo tàng hình phải không ?

Hoàng hậu già gật đầu :

— Phải. Nhưng tại sao ông lại quan tâm đến điều đó ?

Rumburăc giải thích :

— Chiếc áo của ta để ở khách sạn này không còn nữa. Chắc là Bêkôta đã lấy đem đi bắt Arabela và bây giờ thì ta không có áo nữa. Bà hãy lấy chiếc áo của Kxênhia cho ta. Bọn công an đang truy lùng ta. Bà hãy chờ ở đây một lát, ta sẽ quay trở lại ngay.

Hoàng hậu già nói với người giữ quần áo cho nhận lại chiếc áo choàng. Mụ đưa cho Rumburăc. Rumburăc mừng rỡ đón lấy chiếc áo, choàng vào mình. Hắn bay ngay về tòa lâu đài cổ.

Trong lâu đài, dưới sự giám sát nghiêm khắc của Milerôva, mọi sự đều trôi chảy. Nhà cửa lúc nào cũng ngăn nắp gọn gàng. Sàn nhà sạch bóng như gương. Hài lòng, Milerôva cất giọng rì rầm hát một bản tình ca êm ái. Đúng lúc ấy thì Rumburăc đẩy cửa bước vào. Milerôva ngừng hát, cau mày nhìn và hỏi :

— Cô là ai ? Tại sao vào nhà người khác mà không gõ cửa ? Cô có biết đó là một hành vi thiếu văn hóa không ?

Rumburăc đang nóng lòng sốt ruột tìm Arabela. Hắn không thèm để ý đến lời giáo huấn kia, hỏi độp ngay :

— Arabela đâu ?

Milerôva khinh khỉnh đáp :

— Không có ai như thế ở đây.

— Thế bà là ai ? — Rumburăc lại hỏi.

Milerôva vênh mặt lên :

— Ta là bà chủ tòa lâu đài này. Còn cô, cô làm ta không hài lòng lắm đâu.

Rumburăc gắt lên bực tức :

— Thôi, bà im đi... Thế còn Bêkôta của tôi đâu.

Milerôva nguýt dài người phụ nữ mới đến, cong cớn xỉa xói :

— Sao ? Bêkôta của cô ấy à ? Đâu có cái chuyện ấy. Chỉ có Bêkôta của tôi thôi. Ai cho phép cô nói vậy, trò vô liêm sỉ. Cút đi, cút ngay đi không thì mày sẽ biết tay bà. Mày đừng hòng cướp nổi anh Bêkôta, cho dù anh ấy là quỷ lùn. Đàn bà phải biết giữ chồng như giữ con ngươi của mắt mình ấy chứ.

Rumburăc giật lùi, giật lùi, hoảng sợ trước cơn thịnh nộ vì ghen tuông của Milerôva. Hắn choàng vội chiếc áo tàng hình vào người rồi bay trở lại khách sạn. Hoàng hậu giả đón hắn ở cửa :

— Thế nào, tình hình dưới đó ra sao ?

Rumburăc lắc đầu ngán ngẩm :

— Ôi, thảm họa. Ở lâu đài xuất hiện một người đàn bà khủng khiếp nào đấy. Không có nhẫn ta không thể điều khiển nụ ta được.

Hoàng hậu giả chỉ tay vào trong phòng lo lắng :

— Không có nhẫn Kxênhia cũng không biết lấy gì để thanh toán. Họ đang định bắt cả hai vợ chồng nó.

Rumburăc khoát tay :

— Ồ, chuyện ấy thì liên quan gì đến chúng ta. Kệ họ. Giờ ta phải kiếm đâu ra được chiếc nhẫn. Như vậy ở chỗ Maie có thể có hai chiếc. Ta đã dẫn đến đó một thằng ăn cắp chuyên nghiệp, nhưng chẳng có kết quả gì. Giờ chỉ còn một cách. Bà biết không, lúc đợi bà ở phòng giữ quần áo, tôi thấy hai người phục vụ khách sạn khác nhau là bà Maie bị ngã gãy

tay đang cần thuê người nấu nướng và giúp việc nhà. Vậy bà phải đột nhập vào đấy lấy bằng được chiếc nhẫn cho tôi.

Hoàng hậu giả gật đầu :

— Được. Ông hãy thay hình đổi dạng cho tôi mau lên.

Rumburăc kéo hoàng hậu giả vào một chỗ kín rồi sửa sang quần áo cho mụ để phù hợp với vai trò mới. Sau đó hắn chỉ đường cho mụ đến nhà ông Maie. Nghe tiếng gõ cửa, bà Maierôva nặng nhọc đứng dậy bê cái tay bó bột ra mở cửa. Con Faida vừa trông thấy người đàn bà lạ thì sủa ầm lên như muốn mách bảo cho chủ biết rằng khách là kẻ không đáng tin được. Giá có Arabela ở nhà thì sự thế có lẽ đã khác. Nhưng Arabela mãi vẫn chưa thấy về. Bà Maierôva suỵt chó rồi niềm nở hỏi khách :

— Bà cần gì ạ ?

— Người đàn bà mới tới đon đả :

Tôi có nghe nói bà cần người giúp việc. Có đúng thế không ạ ?

Bà Maierôva mừng rỡ :

— Vâng. Vậy bà có thể giúp... Mời bà vào nhà.

Hai người đàn bà vui vẻ vừa trò chuyện vừa loay hoay sắp bữa cơm trưa. Thức ăn vừa dọn lên bàn thì ông Maie, nhà vua và Vigô trở về. Trông họ thật mệt mỏi, thiểu não. Bà Maierôva áy náy nhìn món súp đạm bạc trên bàn, nói với mọi người :

— Giá Arabela về sớm thì có lẽ bữa ăn đã khá hơn. Chẳng hiểu sao cô ấy đi lâu quá.

Ông Maie uể oải ngả người trên đi văng.

— Ôi, tôi mệt đến chẳng thiết ăn uống gì. Chân tôi đau quá, còn cái đầu thì quay cuồng.

Bà Maierôva hỏi bà giúp việc :

— Bà có biết chữa bệnh đau đầu không ? Ông Maie nhà tôi từ sau cái lần uống aspirin bị biến thành chó đến giờ đâm ra sợ tất cả các loại thuốc bột.

Mụ yêu tinh sốt sắng đề lấy lòng bà chủ mới :

— Tôi sẽ nấu thuốc cho ông ấy. Ở đây có chân đàn ông không ?

Bà Maierôva sửng sốt :

— Sao, nấu thuốc bằng chân đàn ông à ? Không, ở đây chúng tôi không có.

Mụ yêu tinh lại hỏi :

— Thế có đuôi rắn độc cũng được.

Ông Vigô nhìn người đàn bà lạ, hỏi nhà vua :

— Bệ hạ có cảm thấy là hình như chúng ta đã gặp và biết người đàn bà này.

Bà Maierôva cười :

— Ồ, các ông chưa biết đâu. Đây là bà giúp việc của tôi. Bà ta vừa mới đến hồi nãy làm sao các ông đã quen được.

Nhà vua nheo mắt nhìn người giúp việc của bà Maierôva mà cứ ngờ ngợ. Chưa nghĩ ra được cụ thể một điều gì nhưng linh cảm khiến nhà vua bỗng thấy lo lắng bồn chồn về con gái. Ông băn khoăn hỏi :

— Quái nhỉ, sao Arabela đi lâu thế. Bà Maie ơi, cháu nó có nói là nó đi đâu không.

Bà Maierôva đáp :

— Cô ấy đi mua cá ở chợ mà.

Đúng là Arabela xách túi ra chợ mua cá, Trên đường xách cá về, cô gặp bác sĩ Noiman. Bác sĩ vồn vã hỏi thăm :

—Pét thế nào rồi?

Arabela tư lự đáp:

—Có thể là anh ta đang phục vụ bảy chú lùn ở chỗ nàng Bạch Tuyết.

Bác sĩ Noiman cười:

—Cô thì lúc nào cũng đùa.

Arabela chợt nhận ra Rumburăc đang đi tới. Cô giật nảy mình bước giật lùi. Cô quên mất mình đang đứng ở mép bờ sông. Thế là cô lăn tòm xuống nước. Cô la í ới:

—Ối, ối!

Bác sĩ Noiman cười:

—Cô thấy không? Cô không bao giờ nghiêm túc lấy một lúc. Một bà già qua đường lạ lùng nhìn Noiman:

—Anh cười gì vậy? Đúng là cô ấy chìm nghỉm rồi.

—Bác sĩ Noiman lắc đầu:

—Cô ấy chẳng chết đuối đâu mà sợ. Cô ấy lặn sang bờ bên kia để trêu cháu đấy. Cháu biết tính cô ta, lúc nào cũng thích đùa mà.

Arabela quả thực không hề biết bơi lặn gì, nàng cũng không có ý định đùa cợt với nước. May mắn làm sao, chìm xuống đến đáy nước thì nàng gặp thủy thần đang ngồi trên chiếc hòm bay. Thủy thần mừng rỡ khi nhận ra nàng:

—Tôi thật là hạnh phúc được gặp nàng, thưa công chúa.

Arabela cũng mừng không kém:

—Ồ, ông đấy à. Sao chiếc hòm bay lại ở đây?

—Có ai đó đã ném từ tầu hỏa trúng đầu tôi khi tôi vừa từ thế giới cổ tích lên tới đây. À, công chúa biết không, tôi đã tìm

thấy con đường đi dưới nước từ xứ sở của chúng ta lên đây. Tôi đã bỏ trốn. Nàng không thể tưởng được là chị nàng đã làm xáo trộn đất nước của chúng ta như thế nào. Có một tên độc ác nào đó từ thế giới loài người đã giúp cô ấy. Hắn tên là Pét Male.

Arabela sửng sốt :

— Sao,Pét à ? Không thể như vậy.

— Đúng, nàng không thể hình dung nổi chị nàng đã tàn phá vương quốc của chúng ta như thế nào đâu. —Chợt nhìn thấy xâu cá ươn trên tay nàng, thủy thần hỏi. —Nàng đi đâu mà lại mang theo cái đồ vứt đi thế này ?

Arabela chợt nhớ ra :

— Thôi chết, tôi phải về sắp bữa trưa kẻo muộn. Còn món cá này dở lắm phải không ông ? Nhưng tiền có ít, làm sao mua được cá ngon.

— Nàng vứt ngay đi, ta sẽ kiếm cho nàng cả xâu cá khác ngon lành gấp bội lần.

Nói rồi thủy thần sốt sắng thổi nước thành xoáy gom cá vào một chỗ, quơ tay bắt cả xâu cá chép bự, tươi rói đưa cho Arabela. Công chúa mừng rỡ cảm ơn thủy thần, tung tăng xách xâu cá đi về.

Tên lưu manh Phôuset thoáng thấy cô gái đẹp đi một mình trên con đường bờ sông vắng vẻ thì sán lại gần bắt chuyện làm quen :

— Cô gái ơi, cô mua cá ở đâu mà ngon thế ?

Arabela quay lại nhìn gã đàn ông lẳng nhẳng bám theo mình. Cô nhận ra chiếc nhẫn thần trên tay hắn. Thế là cô đi chậm lại, vẻ mặt tươi cười đáp :

— Thiếu gì cá ở chợ ấy.

Phôuset đã sống đối với Arabela tiếp tục tán tỉnh :

— Cô có đôi mắt thật là huyền diệu. Chúng ta có thể làm quen với nhau được chứ.

Arabela nở nụ cười mê hồn, vui vẻ đáp :

— Còn ông thì lại có chiếc nhẫn tuyệt đẹp. Tôi rất thích nó đấy.

Phôuset khoe khoang :

— Trước đây tôi còn có hai chiếc. Chiếc này là chiếc thứ ba đấy. Tôi có thể tặng cô.

Arabela trầm trồ :

— Chà, ông quả là con người có óc thẩm mỹ nên mới chọn kiểu nhẫn này. Nó rất hợp thời trang. Ông có thể cho tôi mượn một phút được không ?

Phôuset là một tay cáo già. Hắn chẳng dễ dàng buông lơi chiếc nhẫn cho dù hắn rất mê cô gái xinh đẹp này. Hắn ra điều kiện :

— Tôi sẽ đưa cho cô, nếu cô cùng đi uống gì đó với tôi.

Arabela nóng lòng muốn lấy chiếc nhẫn nên hăm hở nhận lời ngay :

— Nào, chúng ta đi ngay bây giờ nhé. Phôuset nhìn đồng hồ. Đã đến giờ hắn hẹn gặp gã chủ hiệu cầm đồ để nhận món tiền bán hai chiếc nhẫn và nhờ đồ đạc ăn cắp được của nhà ông Maie. Hắn hẹn Arabela :

— Ngày mai cũng giờ này có được không ? Bây giờ thì xin lỗi, tôi còn mắc chút việc. Có người đang chờ tôi ở đằng kia.

Arabela phác nhanh trong óc kế hoạch lấy chiếc nhẫn. Cô giơ ngón tay phác một cử chỉ đa điệu, thỏ thẻ nói :

— Và ngày mai chúng mình cùng đi chơi thuyền được chứ ?

Paduset phấn khởi gật đầu lia lịa :

— Được, được. Chúng ta sẽ đi chơi thuyền. Tôi sẽ ở với cô mãi mãi.

Arabela hối hả về nhà. Nhà vua đang mỏi mắt ngóng trông con gái, mừng rỡ khôn xiết khi gặp lại con :

— Trời, sao con về muộn thế, con gái của ba. Con có biết ba đang khổ sở với bao nỗi lo lắng về con.

Arabela liến thoắng kể :

— Ba ơi, ba có thể tưởng tượng được một chuyện thật là tình cờ thế này không nhé : con đã gặp chính cái lão đã ăn cắp đồ đạc của nhà này.

Ông Maie hỏi bằng giọng hoài nghi :

— Không lẽ lại tình cờ đến thế. Sao cháu biết hắn là thằng ăn cắp đồ đạc của chúng ta ?

— Hắn mặc bộ com lê của bác, tay hắn đeo chiếc nhẫn thần của bà cháu. Và ngày mai ..

Ông Maie sửng sốt ngắt lời Arabela :

— Cái gì ?

Arabela tươi cười khoe tiếp :

— Các bác có biết là ngày mai sẽ có gì không ? Ngày mai hắn sẽ đưa cháu chiếc nhẫn. Thích không ? Chao ôi, ngày mai sẽ thật là tuyệt. Tờ ra la la...

Ông Vigô reo lên như một đứa trẻ :

— Hoan hô công chúa ! Hoan hô !

Nhà vua cũng mừng rỡ hớn hở trước tin vui mới này. Ông nói với ông Maie và Vigô :

— Thế là ngày mai chúng mình không phải đến nhà máy nữa. Chà, ngày hôm nay tôi thật khó nhọc mới đứng vững được.

Arabela lại kể tiếp những tin vui :

—Ba ơi, ba có biết ai đã cho con những con cá này không? Thủy thần của chúng ta đấy. Thật là tuyệt vời, ông ta đã tìm ra được một con đường thủy nối liền từ vương quốc cổ tích với trên này. Thế thì chẳng bao lâu chúng ta sẽ gặp lại Pét. Ông ta bảo có gặp Pét ở dưới ấy.

Bà Maierôva sung sướng đến rạng rỡ mặt mày. Bà xuýt xoa:

—Ôi, mừng thật là mừng. Thế là Pét của chúng ta vẫn đang sống bình yên ở một nơi nào đó và sắp về đây. Giờ phải làm thêm món gì ăn mừng những tin vui này mới được. Này, bà giúp việc ơi, bà cầm lấy mấy con cá này để làm món gì ngon ngon cho chúng tôi ăn mừng nhé.

Từ dưới bếp, không có một tiếng đáp lời, bà Maierôva lật đật ôm cánh tay đau chạy xuống. Bếp vắng không, chẳng có ai cả. Bà Maierôva lẩm bẩm:

—Quái nhỉ. Bà ấy đâu rồi nhỉ. Bà ấy vừa mới ở đây mà.

Bà có biết đâu rằng mụ yêu tinh đã lẻn đi gặp Rumburăc bảo lại toàn bộ mọi điều mà mụ vừa nghe lỏm được. Rumburăc hớn hở.

—Tuyệt lắm, bà bạn thân mến ạ. Đúng là bà đã nhìn tận mắt thấy Arabela ở chỗ Maie chứ?

—Còn gì nữa.— Mụ gật đầu.— Tận mắt tôi thấy mà.

Rumburăc cười sung sướng:

— Như vậy là chúng ta đã có áo. Ngày mai bà đánh cắp ngay chiếc nhẫn về cho ta. Và Arabela sẽ thành con sò, bông hoa nhỏ hoặc quả táo. Ngày mai ước mơ của ta sẽ thành hiện thực. Nhà vua và Vigô cùng với cả Kxênhia, Vilibet sẽ mãi mãi phải ở lại đây. Ta sẽ lên ngôi vua. Arabela sẽ là hoàng hậu. Còn bà sẽ là phù thủy cao cấp của triều đình.

Mụ yêu tinh cúi rạp đầu cung kính.

— Vâng, xin chào ngài Rumburăc, đức vua của vương quốc chuyện cổ tích trẻ em.

XI — THẬT LÀ NHIỀU VỊ TƯỚNG

Trong một lần phải vào quét dọn, xếp đặt lại đồ đạc trong căn phòng bí mật, Hôngit khoái trá vô cùng khi tìm thấy quả cầu thủy tinh biết hiện hình. Nó nhảy chân sáo chạy ra kéo Pét và Mseggienka vào phòng, hò reo rối rít :

— Mọi người vào đây, vào đây mà xem này. Có thể nhìn thấy nhà mình, thấy cả má và chị Arabela cơ.

Nghe nhắc đến tên Arabela, trái tim Pét đập rộn lên trong cảm xúc bồi hồi xao xuyến. Anh hấp tấp chạy tới bên Hôngit cuống quít, hồi hộp :

— Đâu, đâu. Chị Arabela đâu ?

Hôngit đưa quả cầu cho anh. Pét nhìn không chớp mắt dáng hình xinh đẹp của người yêu. Tự dưng anh thấy khao khát được trò chuyện với nàng. Nhìn vào quả cầu này, anh nhìn thấy và nghe thấy nàng nói. Nhưng làm sao nàng cũng nghe thấy và nhìn thấy anh ? Pét chợt nhớ tới cái trung tâm phát hình vô cùng hiện đại đang còn xếp xó ở phòng bên. Bêkôta kể rằng các máy móc đó là của Rumburăc mang từ thế giới loài người văn minh về để quấy đảo chương trình ti vi

trên đó. À thì ra những trò lếu láo mà hồi ở nhà Pét thấy trên ti vi là được phát ra từ đây. Vậy thì mình sẽ dùng nó để trò chuyện với mọi người ở nhà. Pét hô các em lôi máy phát hình ra, lau chùi sạch bụi và mạng nhện rồi phát sóng. Đứng trước kamêra ghi hình của máy, Pét cầm trên tay quả cầu biết hiện hình và bắt đầu trò chuyện.

Pét định nói tiếp với Arabela. Có bao nhiêu điều muốn hỏi muốn trò chuyện với nhau. Nhưng Hôngit đã đẩy anh ra để chen vào trước ống kính. Nó nói to :

— Má ơi, con đã nhìn thấy má trong quả cầu này. Bây giờ thì má hãy lau nước mắt đi để nhìn chúng con cho rõ.

Macgienka kéo tay Hôngit. Nó đứng trước máy hào hứng kể :

— Bác ơi, bác nói với má con đừng lo ngại điều gì nhé. Chúng con đang ở trong tòa lâu đài tuyệt diệu, cách đây không xa có hươu cao cổ và con rồng mười lăm đầu.

Hôngit chen ngang :

— Chúng con đã nói chuyện với hiệp sĩ rừng xanh Phăng-tômat mà có lần đã thấy trong phim ấy. Giờ ông ấy là hoàng đế của vương quốc chuyện cổ tích người lớn.

Pét nói tiếp :

— Má ơi, hãy kể cho ba biết là chúng con đang ở trung tâm truyền hình của Rumburăc, nơi hắn đã phát ra những chuyện lếu láo để phá chương trình kể chuyện cổ tích của ba.

Nghe tiếng bọn trẻ la lối vui vẻ trong phòng như thể trong đó đang mở hội, cô Milerôva ngạc nhiên và tò mò nhòm vào.

— A, chúng mày ở đây à ? Chúng mày đang làm gì mà vui như tết thế ?

Pét giải thích :

— Chúng tôi đang trò chuyện với người thân ở nhà.

Cô giáo dạy nhạc vẫn chưa hiểu :

— Thế chúng mày không nhìn thấy họ thì trò chuyện làm sao ? Từ đây lên đấy đâu phải là chuyện gần.

Hôngit chỉa cho Milerôva xem quả cầu :

— Đây này, cứ nhìn vào đây là có thể nghe thấy và nhìn thấy mọi người ở nhà.

Pét chỉ vào máy phát hình giải thích tiếp :

— Bằng hệ thống phát hình hiện đại này, chúng tôi truyền hình lên thế giới loài người văn minh. Những người trên đó ngồi ở nhà xem tivi là sẽ thấy chúng tôi và nghe được chúng tôi trò chuyện.

Cô Milerôva tròn xoe mắt nhìn quả cầu, vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Cô hào hứng nói :

— A, thế thì ta cũng cần phải thông báo về trên ấy mấy điều quan trọng. Pét, hãy giúp ta. Ê, ông Bêkôta đâu rồi. Vào đây mau lên tôi bảo.

Pét hướng dẫn cho cô Milerôva đứng trước ống kính máy thu hình. Vừa thấy hình cô giáo dạy nhạc trên màn ảnh tivi, bà Maierôva kêu lên kinh ngạc :

— O' kìa, lại có cô Milerôva. Cô ấy làm gì ở dưới ấy đấy ?

Cô Milerôva vẫy Bêkrôta lại gần mình. Cô bảo hắn:

— Nào, hãy cúi đầu chào đi.

Bêkôta không hướng vào ống kính mà lại quay ngang ra phía Pét, cúi gập người lại, nói một cách lễ phép :

— Xin chào.

Cô Milerôva túm gáy hắn quay lại:

—Không phải. Đồ ngốc. Quay lại đây, chào cái máy đây ấy.

Như một thằng bù nhìn rơm bảo sao làm vậy, Bêkôta quay lại, cúi gập mình chào cái máy :

—Xin chào.

Cô Milerôva hớn hở :

—Được rồi. Bây giờ tôi xin giới thiệu với các vị, đây là Bêkôta, chồng tôi. Dạ vâng, tôi xin thông báo chính thức để các vị biết là tôi đã lấy chồng.

Arabela ngạc nhiên nói với bà Maierôva :

—Ôi, sao cô ấy lại đi lấy quỷ hả bác. Đó là quỷ lùn Bêkôta đấy. Bác có nhìn thấy không, hắn có hai cái sừng trên đầu.

Milerôva hào hứng tiếp :

—Thưa các bạn thân mến, tên tôi bây giờ là Miriam Bêkôta. Chúng tôi ở đây có một tòa lâu đài với gần hai mươi phòng trang trí hiện đại, trang phục tất mốt. Và đến mùa xuân chúng tôi sẽ xây hồ chứa nước và bể bơi. Có đúng không Bêkôta ? Kìa, phủi quần đi và tươi tỉnh lên nào.

Bêkôta nhăn nhó như đang bị tra tấn :

—Tôi... tôi nghĩ là... Miriam...

Milerôva âu yếm ngắt lời chồng :

— Ồ, chỉ cần anh gật đầu nói một tiếng «đúng» thôi mà. Anh không phải nghĩ gì cả, anh thân yêu ạ. Mọi sự đã có tôi lo. Tôi đã nói rằng có hồ chứa nước và bể bơi thì nhất định phải thế.

Bà Macgiennôva từ nhà hót hải chạy sang kiếm bà Maierôva :

— Bác Maie thân mến. Bác có thấy lũ trẻ của chúng ta...

Bà Maierôva vồn vã :

— Chị vào đây. Chúng tôi đang trò chuyện với chúng nó. Lại có cô giáo dạy nhạc của chúng cũng ở đó mới lạ chứ.

Thấy bà Macgiennôva xuất hiện trong phòng, Macgienka mừng rỡ kêu lên :

— Má ơi, con đây.

Bà Macgiennôva nghiêm giọng :

— Về ngay lập tức.

Quỳ rời đầu Pêkôta thấy mọi người tụ họp vui vẻ trong phòng cũng lộp cộp đi vào. Hắn lò dò tiến đến trước ống kính máy thu, cúi chào.

— Xin chào.

Macgienka nghịch ngợm nhắc luôn cái đầu của Pêkôta, giơ lên và vui vẻ khoe với má nó :

— Ở đây vui lắm cơ má à. Những chuyện buồn cười như thế này ở đây nhiều vô kể.

Hôngit bổ sung :

— Còn Bêkôta thì hàng trăm tuổi rồi mà vẫn chưa cao được bằng chúng con đâu.

Bà Maierôva chép miệng tỏ vẻ tiếc :

— Giá ba các con ở nhà cùng dự cuộc gặp gỡ này hẳn ông ấy vui đi được bao nhiêu nỗi lo lắng. Tội nghiệp.

Pét hỏi :

— Ba con đi đâu hả má ? Ba đến truyền hình hay xưởng phim ?

Bà Maierôva thở dài :

— Ôi, các con không hình dung nổi tình cảnh nhà ta lúc này bi đát đến mức nào đâu. Thoạt tiên là một thùng lưu manh

chuyên nghiệp nào đã vào cuỗm nhẹ của nhà ta toàn bộ quần áo và đồ đạc quý. Cả nhà đến giờ sạch sành sanh không còn một đồng xu dính túi. Thế rồi má lại ngã gãy tay. Ba con với nhà vua và ông Vigô thì phải đi khuân vác lấy tiền kiếm sống.

Trời, trông các ông ấy đi làm về mà thấy thương. Hy vọng là trưa mai Arabela đoạt lại được chiếc nhẫn thì tình thế sẽ sáng sủa ra.

Khi mọi người ở nhà đang vui vẻ trò chuyện với đám trẻ dưới thế giới cổ tích thì ông Maie, Vigô và nhà vua đang ở nhà hóa chất. Giữa ca làm hàng nghìn công nhân vui vẻ kéo vào nhà ăn nhận suất ăn bồi dưỡng giữa ca. Riêng ba người trông mới ê oải, lạc lõng làm sao. Nhà vua cầm thìa gầy gầy mấy lát thịt trong bát súp, chu nhàu cự nự :

— Nếu tên nấu bếp của ta mà dâng cho ta món ăn như thế này thì hắn đã mất đầu rồi.

Vigô can ngăn :

— Thưa bệ hạ, chúng ta đang trong tình huống khó khăn, thần xin bệ hạ hãy nhún mình một chút.

Những công nhân ngồi các bàn ăn xung quanh chợt nghe cách xưng hô và câu chuyện của họ, không ai nhịn được cười. Họ khẽ nói với nhau :

— Rõ là một bọn thần kinh.

Nhà vua đã có một lần kinh nghiệm không nghe lời Vigô mà phải vào nhà thương điên. Vì thế, giờ buộc lòng ngài phải chấp thuận hạ mình làm theo đề nghị của lão. Xúc một thìa súp đưa lên miệng, ngài nhăn mặt như uống thuốc đắng. Ngài cao giọng tuyên bố :

— Bao giờ về tới hoàng cung, ta sẽ sai giết thịt vài trăm con heo và cừu để mời một nửa số thần dân trong vương quốc của ta dự tiệc,

Đám công nhân ngồi ăn xung quanh lại được một dịp bò lăn ra mà cười. Ông Maie khẽ can :

— Đừng nói bô bô những chuyện nhưthế ở đây, thưa hoàng thượng.

Người quản đốc lừ mắt khó chịu :

— Ba cái ông kia chỉ giỏi nói khoác. Làm ăn thì chẳng ra quái gì

Ông Maie giơ [illegible] ngón tay, cười và dọa đùa ông quản đốc :

—Rồi ông sẽ thấy. Khi mà đã quen công việc, chúng tôi làm sẽ cừ chẳng thua kém một ai đâu :

Viên đốc công gật đầu :

—Được nhé, để xem. Tôi cũng hy vọng là tình hình không đến nỗi tệ hơn.

Chuông báo giờ làm việc tiếp tục. Mọi người ồn ào kéo ra khỏi nhà ăn. Quản đốc giao cho nhà vua, Vigô và ông Maie vác những thanh sắt dài xếp gọn thành một đống trong kho. Lẽ ra phải đi vòng ra phía sau xưởng để vào kho, ba ông thợ nhác lại đâm ầm luôn vào phân xưởng điều chế hóa chất. Những người công nhân đang làm việc trong đó la lên :

—Quay trở lại, quay trở lại đi. Ở đây toàn bình chưng cất bằng thủy tinh, đổ bể hết bây giờ.

Nhà vua với Vigô khênh chung một thanh sắt dài và nặng Nhà vua chệnh choạng bước đằng trước, Vigô đằng sau. Hai người cứ thế thẳng tiến vào giữa phân xưởng. Quản đốc phân xưởng chạy ra níu áo nhà vua :

—Tôi đã bảo không vào được, tại sao ông cứ vào. Đổ bể hết thì sao?

Đức vua lừ mắt, quát :

—Ngươi là ai mà dám hỗn láo thế với đức vua? Ta không muốn quay lại thì ta cứ đi.

Quản đốc nghiêm giọng:

—Tôi ra lệnh cho các ông lùi ra khỏi phân xưởng này.

Vigô thấy tình thế căng thẳng vội nài nỉ nhà vua:

—Bệ hạ ơi, quay ra thôi, kẻo lại thêm một chuyện rầy rà thì khổ đấy.

Nhà vua lầu bầu:

—Này, Vigô. Nể khanh, trẫm phải quay ra chứ cứ như cái hạng này thì không đời nào ta chịu nhún.

Họ phải khiêng thanh sắt trở lại. Lẽ ra phải đi giật lùi hoặc cứ để nguyên cây sắt đó, người khiêng chỉ làm một động tác đằng sau quay thì hai ông già lầm cầm lại quay cây sắt, thành một vòng tròn. Như một thanh long đao không lồ, nó phạt ngang vào các bình, các ống thủy tinh đang trong dây chuyền điều chế hóa chất làm đổ bể loảng xoảng cả. Hóa chất phun tung tóe, bắt lửa cháy rừng rực. Trong chớp mắt, cả khu vực nhà máy thành một biển lửa. Hàng ngàn người cuống cuồng dập lửa, nhưng chỉ như bầy kiến loay hoay trên miệng chảo. Liệu chừng không địch nổi con quái vật tai ác này họ đành phải buồn bã tránh ra xa. Họ thực sự phẫn nộ khi trong tình cảnh ấy bỗng gặp lại ba tên thủ phạm. Ông bếp trưởng gầm lên:

—Tôi biết ngay từ lúc còn ở trong nhà ăn kia mà. Nhà máy này bị thiêu hủy nhanh chóng chỉ vì hắn không vừa lòng với bữa ăn ở nhà máy chúng ta mà thôi. Quả là không thể tưởng tượng được. Làm thì lười chảy thây, mà lại chỉ muốn ăn ngon.

Ông Maic ngồi bệt xuống bãi cỏ thẫn thờ nhìn khung cảnh nhà máy đã cháy rụi. Ông ân hận nói:

—Tôi ngại rằng chúng ta đã có lỗi với nhà máy.

Nhà vua không một chút bận tâm vì cái hậu quả do mình gây ra. Ông lại còn thích thú tuyên bố:

—Các ông thấy đấy, nền kỹ thuật của thế giới loài người không chịu nổi một cái gì hết. Chỉ cần một chiếc gậy là đủ. Ở vương quốc của ta thì không thể xảy ra chuyện như vậy được. Người ta tha hồ vác gậy đi khắp nơi...

Nhà vua chưa nói dứt câu thì một chiếc xe công an đã xịch đỗ ngay cạnh. Những người điều hành pháp luật nhà nước cần phải lập biên bản về vụ phá hoại cả một nhà máy lớn như thế này. Ba thủ phạm được kéo đến ngay. Mấy anh công an đến bên họ:

—Nào, mời các ông đi. Các ông đứng dậy đi.

Ông Maie ngơ ngác:

—Đi đâu?

Nhà vua cằn nhằn khó chịu:

—Lại đi. Ta thì đang muốn ngồi.

Anh công an nhếch mép cười hài hước:

—Nào, thì cứ đi đi. Đến đó các ông tha hồ mà ngồi. Ngồi rất lâu.

• • •

Đúng giờ hẹn, Arabela đến bên bờ sông. Phôuset đã thực hiện đúng yêu cầu của cô gái xinh đẹp mới quen. Hắn đã thuê sẵn một chiếc thuyền và đang nóng lòng ngồi đợi. Vừa thấy Arabela, Phôuset quống quít chạy lên đón nàng tận trên bến. Rồi hắn đưa nàng xuống thuyền, cho con thuyền trôi

lững lờ trên mặt sông. Còn hắn thì tán liên tục như chiếc máy khâu chạy điện. Một tiếng nổ dữ dội từ nhà máy hóa chất vang khắp thành phố. Arabela rùng mình lo lắng hỏi :

— Cái gì nổ đấy nhỉ. Lò ở đâu cháy thế kia? Than, tro, bụi bay mù trời kìa.

Phôuset không ngẩng đầu lên, vẫn tán riết :

— Làm gì có cái gì. Chỉ có trái tim anh đang sắp nổ tung và cháy thành than vì chưa được em yêu thôi.

Arabela ngạc nhiên quay lại :

— Khiếp, ông nói gì mà nghe thảm thiết vậy ?

Phôuset vờ dối. Hắn trách .

— Em lại còn hỏi thế à ? Em không thể tưởng tượng rằng anh đã chờ ở đây hai giờ, trong cái nắng đỏ lửa này.

— Để đưa tôi mượn chiếc nhẫn trong một phút phải không?— Arabela tủm tỉm vừa cười vừa hỏi lại.

Phôuset ngọt sớt :

— Ồ, cái nhẫn ư ? Nó sẽ là của em. Tối mai chúng ta sẽ đi dạo ở đâu đó và anh sẽ đưa em.

— Hừ, tối mai ư ? — Cô gái cười khẩy và nghiêng mình xuống mặt nước. — Vậy thì tôi không đợi được đến tối mai đâu. Hê lô. Này, hê lô... Thủy thần...

Phôuset nhìn Arabela đang nghiêng mình nhìn xuống nước mà gọi như kiếm tìm ai đó, hắn không thể hiểu :

— Cô gọi ai thế. Hì hì, cô làm cái trò ngốc nghếch gì vậy ? Gọi cá à ?

— Vâng, tôi gọi cá. Nó đây rồi. Đúng hẹn ghê.

Thủy thần từ đáy nước nghe tiếng Arabela gọi, vội nhô lên. Thực hiện đúng chương trình mà nàng đã bàn bạc sắp đặt từ

trước, thủy thần lẳng lặng kéo giật một bên mạn thuyền. Con thuyền lật úp trong chớp mắt. Phôuset chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao thì đã chìm nghỉm xuống đáy sông.

Thủy thần tháo chiếc nhẫn từ tay hắn đưa cho công chúa và hỏi :

— Thưa công chúa, có cần giữ hắn lại dưới đáy sông không ạ ?

Arabela đón lấy chiếc nhẫn, sung sướng đeo vào ngón tay, nói :

— Cảm ơn ông, ông thật là tài. Còn với gã ăn cắp này thì chỉ cần dạy cho hắn biết thế nào là lễ độ rồi thả hắn ra.

Thủy thần đẩy cái xác thoi thóp của Phôuset lập lờ trên mặt nước. Những người ở trên bờ khi thấy thuyền ụp vội chạy đến cứu. Họ đang nháo nhác tìm kiếm nạn nhân đắm thuyền. Vừa trông thấy phôuset dập dềnh nổi lên, họ lao tới vớt hắn lên bờ. Mọi người xúm đông quanh người bị nạn, tò mò xem nhân viên y tế làm hô hấp nhân tạo. Một anh công an thấy đám đông biết có sự cố vội chạy lại. Anh mừng rỡ xiết bao khi thấy nước sông làm bong bộ râu giả trên mép nạn nhân, để lộ nguyên hình tên tù vượt ngục. Anh dãn mọi người ra, xông vào túm chặt hai bờ vai nạn nhân, ấn xuống :

— Hừ, phôuset. Giờ thì mi có chạy đằng trời.

Phôuset mở mắt, bắt gặp ngay bộ quân phục cảnh sát. Hắn thở hắt ra :

— Thôi, thế là vừa thoát chết, lại chui đầu vào tù.

Arabela lưu luyến chào thần nước, hí hửng đem nhẫn thần về nhà Maie. Bà Maie đang tiếp một người tự xưng là tiến sĩ Knôlêkôva ở viện bảo tàng thành phố. Chị ta tới đây ngỏ ý muốn mượn bức tượng cũ kỹ của gia đình Maie đưa ra phòng

triển lãm, bởi đó là tác phẩm của danh họa Alếcxan đã tặng ông bà Maie nhân ngày cưới. Arabela không biết trong nhà có khách, như mũi tên chạy xộc vào nhà, la lớn mừng rỡ :

— Nhẫn đây rồi. Nhẫn đây rồi, bác Maie ơi.

Bà Maierôva cũng mừng vui chẳng kém. Bà chạy ra ôm chầm lấy cô gái, quên khuấy mất rằng cánh tay đang đau. Bà trầm trồ :

— Ôi, thật là tuyệt, Arabela yêu quý. Từ mai chắc là ba ông già yêu quý của chúng ta đỡ vất vả đây.

Một hồi chuông điện thoại réo vang, thúc giục. Bà Maierôva buông Arabela, xin lỗi bà khách rồi chạy ra nghe điện thoại :

— A lô, alô, đâu gọi đấy ? Hả, sao, trong tù à. Trời ơi, ông làm gì ở đấy thế. Cả ba bị bắt giữ sao ? Ôi, thật là khủng khiếp. Bắt đầu là nhà thương điên. Bây giờ thì lại nhà tù. Tôi biết làm sao với các ông bây giờ...

Giọng bà Maierôva như mếu. Nói chuyện điện thoại xong, bà thở hồn hển mệt nhọc như vừa đi một quãng đường xa về. Arabela đến bên, dịu dàng nắm lấy tay bà an ủi :

— Bác Maierôva. Rồi đâu sẽ vào đấy ngay mà.

Nàng cố ý cọ chiếc nhẫn vào tay bà Maierôva. Chợt hiểu ra, gương mặt bà tươi tỉnh hẳn.

o
o o

Vụ phá hoại nhà máy hóa chất là một lời cáo trạng đanh thép kết tội ông Maie, Vzgô và nhà vua. Ba người bị tống ngay vào tù.

Lưng thụng trong bộ quần áo tù kẻ sọc, nhà vua lững thững đi vào phòng giam. Ngẩng lên, chợt nhận ra Vilibet, ông buồn bã lắc đầu :

— Thật là nhục nhã khi thấy con rể tôi bị bắt vào tù.

Vilibet cũng tròn xoe mắt nhìn nhà vua trong bộ y phục kẻ sọc. Hắn đáp lại :

— Thật là khủng khiếp khi gặp lại bố vợ tôi cũng lại ở trong tù.

Ông Vigô ân cần hỏi thăm :

— Thế sao anh lại vào đây ?

Nhà vua tiếp :

— Chẳng lẽ giờ anh đã trở thành một kẻ cắp thực sự rồi sao ?

— Đâu có. Tất cả chỉ tại Kxênhia, cô con gái yêu quý của ngài thôi — Vilibet bực tức kể lể. — Ăn thì chỉ muốn ăn ngon. Vào khách sạn gọi toàn món đắt tiền. Thế rồi đồng đà đồng đảnh đánh mất luôn cái nhẫn. Không có tiền trả, cô ấy lại đổ vấy cho tôi là người gọi món để người ta bắt tôi, còn cô ấy thì thoát tội. Chao ôi, thà tôi bị bắt vào tù còn sướng hơn là ở với cô ấy.

Người coi tù đi vào thông báo :

— Chú ý, chúng ta sắp đón các vị tướng tới thăm. Ở đây sẽ toàn là tướng. Mọi việc phải tốt. Tù nhân Vilibet chú ý giữ trật tự nghe. Không được nói huyên thuyên nhiều thế.

Cánh cửa sắt lại mở. Người coi tù thứ hai dẫn theo một thiếu tướng vào phòng. Người coi tù thứ nhất quay vội lại, đập chân đứng nghiêm chào đúng điều lệnh quân sự. Vị tướng chào lại, dõng dạc nói :

— Nghỉ. Tôi muốn gặp riêng ba tù nhân đã làm cháy nhà máy hóa chất.

Người coi tù thứ nhất cao giọng hô :

— Ba người làm cháy nhà máy hóa chất đâu?

Ba ông già lục tục đứng dậy đi ra. Ông Vigô đã nhận ra Arabela nhờ giọng nói và chiếc nhẫn trên tay. Ông tiến sát lại nói nhỏ với nàng:

— Cả Vilibet cũng ở đây đấy.

Arabela nói với người coi tù:

— Tôi cần gặp thêm cả tù nhân Vilibet. Người ta tố cáo y cũng có liên quan tới vụ này.

Người coi tù lại dõng dạc gọi:

— Tù nhân Vilibet, ra ngay!

Vilibet nhớn nhác lo sợ song buộc lòng phải bước ra theo lệnh người coi tù. Vị tướng nói với hai người coi tù:

— Tôi sẽ làm việc với họ tại phòng thẩm vấn. Hai ông ở đây cẩn thận kiểm soát lại từng nơi ẩn chốn ở, từng người tù xem còn chỗ nào xộc xệch chưa nghiêm túc. Lát nữa các vị tướng cao cấp phụ trách chúng ta tới đây, chớ để các vị ấy khiển trách mà rầy rà to.

Nói rồi vị thiếu tướng có giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng như con gái ấy quay ra khép cửa lại. Người coi tù thứ nhất nhận xét:

— Cái ông tướng này có giọng nói ỏn ẻn in hệt tiểu thư ấy. Giọng này thì chỉ huy ba quân sao được mà cũng leo được lên cấp tướng nhỉ?

Người coi tù thứ hai tặc lưỡi:

— Ồ có khi ông ta ái nam ái nữ. Những người dị dạng thường hay là nhân tài đấy nhé.

Khi cánh cửa khép lại sau lưng, Arabela xoay nhẫn biến hóa luôn cả bốn người thành tướng. Năm vị tướng lộp cộp giầy bước ra cổng giữa hai hàng quân đứng nghiêm bờng súng

chào. Một chiếc tắc xi đã được thuê trước đang đợi sẵn ngay đầu phố. Họ hối hả lên xe. Ông Vigô trầm trồ nói với Arabela :

— Công chúa thật là tài giỏi. Làm sao mà công chúa lại nghĩ được cách thoát thân tuyệt diệu này thế?

Arabela cười, giải thích :

— Có gì đâu. Khi tôi tới đây định hỏi người lính gác xin vào thăm tù nhân thì thấy viên sĩ quan chỉ huy ra lệnh hôm nay cấm không cho gia đình tù nhân thăm hỏi để còn đón các vị ướng tới thăm. Tôi lập tức quay đi, đến một chỗ vắng xoay nhẫn biến mình thành viên tướng đi tiền trạm. May mắn làm sao, họ tới kìa.

Một chiếc xe ngược chiều đang giảm tốc độ để rẽ về phía cổng trại giam. Trên xe cũng đúng năm vị tướng. Ông Maie nói như reo :

— Tuyệt vời. Một chút xíu nữa thì chạm trán với họ.

Về đến nhà, nhà vua chợt nhớ đến cô con gái lớn. Ngài hỏi Vilibet :

— Vợ anh giờ đâu rồi?

— Thưa bệ hạ, cô ấy chắc đang vui vẻ với công việc bưng bệ ở khách sạn. Khi công an tới bắt con đi cô ấy còn cười toe toét với viên giám đốc khách sạn và nói rằng : « Ta rất vui lòng ở lại khách sạn theo lời đề nghị của ông ».

Arabela sốt sắng giục :

— Chúng ta phải đến đó đón chị ấy về thôi. Nào, tôi với hoàng tử đi tìm Kxênhia. Vẫn trong quân phục cấp tướng nhé.

Hai người đi đến khách sạn. Lúc này Kxênhia đang ca làm việc. Nàng không còn ở tổ bưng bê nữa. Thoạt tiên, thấy

nàng xinh đẹp, người ta xốp nàng vào tổ này. Nhưng nàng đã có những hành vi khiến cho những người xung quanh không thể nào tưởng tượng nổi. Khách gọi nước suýt gà thì nàng bê ra món sốt cà chua. Khách nhã nhặn:

— Xin lỗi, tôi gọi món nước suýt, chắc cô nghe lầm.

Kxênhia hầm hầm quát:

— Đồ vô liêm sỉ. Nếu ở triều đình thì ta đã ra lệnh giần cho mày một trận như tử rồi.

Khách vẫn nhẹ nhàng góp ý:

— Xin lỗi, cô có thể xưng hô với khách lịch sự một chút không? Tôi chưa thấy người phục vụ khách sạn nào...

— Đây, lịch sự này!

Kxênhia ngắt lời khách bằng cách tạt cả đĩa sốt cà chua lên đầu và mặt anh ta. Khách không mở được mắt ra. Mọi người xung quanh ai cũng chĩa vào Kxênhia những cái nhìn phẫn nộ. Họ điều cô gái xinh đẹp vào ngay trong bếp làm công việc rửa bát đĩa nồi xoong. Chị bếp trưởng đưa cho cô một đống đồ dơ trong bếp bảo phải rửa. Cô gái uể oải làm, trông đến là tức mắt. Dường như cô ta chỉ nhúng các thứ vào nước rồi nhấc ra, vẫn còn bẩn nguyên. Chị bếp trưởng chỉ cái nồi trước mặt Kxênhia:

— Cô làm thế này mà coi được ư?

Chị rửa bát đứng bên bĩu môi cười:

— Cô ấy gãi cái nồi đấy chứ. Sợ nó đau mà.

Kxênhia trừng mắt nhìn hai người:

— Các ngươi là cái thứ gì mà dám hoạnh họe. Ta mà có cái roi trong tay thì như đàn nghe.

Chị rửa bát kinh ngạc đến sững sờ:

— Cô ta nói cái gì thế?

Trưởng bếp nghiêm giọng ra lệnh:

— Cô cởi ngay tạp dề ra! Tôi phân công cô đi đổ rác.

Kxênhia trề môi:

— Ta, một công chúa mà phải đi đổ rác à. Không đời nào

Mọi người trong bếp phá lên cười. Bà bếp trưởng vẫn chưa hết cơn tức giận:

— Tôi ra lệnh, cô phải chấp hành. Nếu không, tôi buộc phải cho cô thôi việc.

Một tiếng gọi giật giọng phía sau:

— Thưa bếp trưởng, có khách.

Bếp trưởng quay lại. Hai vị tướng từ ngoài cửa bước vào chỉ gật đầu chào bà ta rồi đi thẳng đến chỗ Kxênhia. Vị thiếu tướng mừng rỡ nói nhỏ với Kxênhia:

— Kxênhia, em của chị đây.

Gương mặt Kxênhia tươi hẳn lên. Nàng hỏi:

— Em có nhận không?

— Tất nhiên!

Kxênhia mừng rỡ suýt buột miệng reo lên. Rồi chỉ vào vị tướng thứ hai, cô hỏi em gái:

— Thế còn ai đây?

— Đây chính là chồng chị. Nhanh lên. Họ đang đợi chúng ta ở nhà.

Kxênhia lấy xà phòng rửa vội bàn tay lọ lem nhọ chảo. Ba người chào mọi người trong bếp rồi tất tả đi ra. Bếp trưởng nhìn theo, bình phẩm:

— Vợ một vị tướng mà phải đi kiếm tiền bằng nghề rửa bát?

Một người khác nhận xét:

— Mà tại sao cô ta không nhận ra chồng mình nhỉ?

Về đến nhà Maic, hai vợ chồng lại tiếp tục cuộc tiến công nhau dai dẳng tưởng chừng không bao giờ dứt. Kxênhia cong cớn xỉ mắng chồng:

— Thế này mà đòi là chồng à? Cứ yên thân trong tù. Còn ta thì phải đi rửa bát.

Vilibet nhìn vợ bằng cặp mắt khinh thị:

— Cô nghĩ ở tù sung sướng lắm hả? Thế mà cái lúc công an đến lập biên bản tại khách sạn, đứa nào hèn nhát đổ vấy tất cả mọi tội lỗi lên đầu tôi?

Kxênhia sấn sổ đến túm lấy ngực áo chồng:

— Cái gì? Ngươi dám phỉ báng ta hử? Ai hèn nhát?

Vilibet cố gỡ tay vợ ra, rên rỉ:

— Ối trời ơi, ta thà trở lại nhà tù để thoát khỏi con vợ nanh ác này.

Kxênhia buông ngực áo Vilibet nhưng lại chộp lấy tai chồng mà xoắn:

— Hừ, nanh ác này.

— Ối, Ối, cái tai tôi. — Vilibet thét lên đau đớn. — Hoàng thượng ơi, cứu con với.

Nhà vua gỡ hai người ra, vừa tức giận vì con vừa xấu hổ với mọi người:

— Thôi, đủ rồi. Lăng mạ nhau suốt ngày. Thế mà cũng gọi là vợ chồng được ư? Ta hoàn toàn không hài lòng về các người. Chỉ riêng chuyện lộng quyền quấy đảo mọi việc dưới hoàng cung cũng đáng phải trị tội nặng. Ta quyết định sẽ phạt các người thế này.

Nhà vua xoay chiếc nhẫn. Hai vợ chồng công chúa biến thành hai hòn bi. Nhà vua nhặt lên, bỏ vào túi áo.

Từ phòng ăn bước ra, bà Maierôva vui vẻ báo bữa tiệc đã dọn xong, mời mọi người vào bàn. Mọi người lục tục kéo nhau vào phòng, Arabela đi sau cùng. Bỗng nghe tiếng gọi giật phía sau, Arubela quay lại, nhận ra hoàng hậu đang đứng thập thò phía ngoài cửa. Arabela chạy ra niềm nở mời :

— Ồ, má ơi, vào đây. Mọi người đang ở đây cả mà, vui lắm.

Hoàng hậu dáng vội vã lắc đầu :

— Lát nữa ta sẽ quay lại ngay. Còn bây giờ con đưa má mượn chiếc nhẫn trong mấy phút nào. Có một công việc vô cùng cần thiết.

Arabela tháo chiếc nhẫn đưa cho hoàng hậu không một thoáng nghi ngờ.

Hoàng hậu giả đem ngay nhẫn đến đưa cho Rumburăc :

— Chiếc nhẫn đây. Thế ông định thưởng tôi những gì nào ?

Rumburăc phẩy tay vội vã :

— Như đã hứa, ta không có thì giờ nhắc lại. Còn giờ thì ta phải đeo râu hóa trang và lên đường. Lá lá la la la... Các ngươi hãy đợi đấy.

XII - CHIM BỒ CÂU GIÚP SỨC

Từ khi biết chắc rằng mình không bị bệnh tâm thần, ông Maie tha thiết muốn trở lại chương trình kể chuyện cổ tích cho thiếu nhi. Groóc và đạo diễn chính cũng hết sức ủng hộ nguyện vọng chính đáng đó của ông. Họ dựa vào biên bản lời khai của Rumburăc trong tù để chứng minh ông Maie vô tội. Ông không phải chịu một trách nhiệm nào về việc chương trình tivi bị xuyên tạc. Sau nhiều cuộc họp, cuối cùng ban giám đốc phải đồng ý. Và thế là ngày mai ông Maie lại xuất hiện trên màn ảnh vô tuyến truyền hình. Groóc phấn khởi đem bản thảo câu chuyện tối mai đến cho ông Maie. Hai người kéo nhau sang phòng làm việc của ông Maie say sưa trò chuyện. Còn ở phòng ăn, dùng bữa xong bà Maierôva pha cà phê mời nhà vua, ông Vigô và Arabela. Vừa nhấm nháp từng ngụm cà phê ngon lành, họ vừa bàn bạc với nhau về vụ mất nhẫn mới rồi. Nhà vua đang thấp thỏm lo Rumburăc có áo tàng hình, lại có nhẫn, thế nào hắn cũng tới. Và ngay khi nhà vua vừa dứt lời thì hắn xuất hiện thật. Đặt chân đến cửa phòng ăn, hắn xoay ngay nhẫn biến bà Maierôva, nhà vua và ông Vigô thành tượng đá. Trong phòng hắn chỉ còn để sót lại Arabela. Hắng ở nước mắt nhìn những người thân, phía nó nói với Rumburăc :

— Tại sao ông lại có quyền đối xử với đức vua và thầy giáo của ông như vậy? Hãy trả ngay sự sáng cho mọi người.

Rumburăc cười lạnh lùng khả ố:

— Trong trường hợp này thì tôi không thể làm vừa lòng cô. Bây giờ ta là vua. Còn cô thì chỉ là một bông hồng nhỏ trang điểm trên ve áo ta.

Hắn xoay chiếc nhẫn, Arabela biến ngay thành bông hồng nhỏ xinh tuyệt đẹp. Hắn nhón lấy, cài lên ve áo.

Từ phòng bên, Maie tiễn chân Groóc đi ra. Họ vẫn say sưa vừa đi vừa trò chuyện. Groóc bắt tay Maie và nói:

— Anh thấy đấy, quyết định lần này tức là tôi đã liều mình ngồi trên lá gan của anh. Có phải thế không nào.

Những tiếng cười man rợ cất lên. Hai người giật mình quay lại và cùng thốt lên ghê tởm:

— Rumburăc!

Rumburăc nhại giọng của Groóc:

— Tôi liều mình ngồi trên lá gan của anh! Hay lắm. Ông thích thế ư, ông Groóc. Vậy thì ta sẽ cho các ngươi được như thế. Đó là sự trừng phạt vì các ngươi đã truy tố ta trước pháp luật để đến nỗi ta bị bắt vào tù.

Hắn xoay nhẫn. Groóc biến mất. Còn bụng ông Maie thì phình to hơn bụng người đàn bà chửa. Ông khệ nệ bước đi như một khối kỳ dị hình chum. Rumburăc nhìn ông khờ sở với cái khối lùng bùng trong bụng, hắn ngả đầu cười hả hê sung sướng rồi biến mất. Groóc kêu lên oai oái trong bụng Maie.

— Anh đừng có đánh tôi như thế. Đừng ngồi gập người thế. Tôi bị song người khó chịu quá.

Ông Maie khẽ phát vào bụng mình, nói:

— Còn anh thì đừng có giẫy đạp và đừng có quay.

Một hồi chuông điện thoại reo vang. Ông Maie cầm ống nghe lên áp vào tai rồi lại đặt xuống bụng bảo Groóc :

— Này, họ gọi anh đấy. Nói đi, nhưng mà ngắn gọn thôi nhé. Groóc lóe xóe nói từ trong chiếc bụng của ông Maie :

— Groóc đây. Cái gì. Vâng, chúng ta hoàn toàn có thể đặt niềm tin ở ông Maie. Tôi thấy ông ấy đang ở trong một trạng thái rất tốt. Vâng. Vâng. Chúng tôi sẽ có mặt đúng giờ.

Ông Maie đặt ống nghe trở lại máy, hỏi Groóc :

— Này, hồi nãy ăn xong tôi vội chạy ra tiếp anh nên chưa kịp uống cà phê. Giờ tôi muốn uống đây. Còn anh, anh có muốn ăn uống chút gì không ?

— Tôi muốn ăn xúc xích.

— Ồ, tôi lại ghét thứ đó đến phát sợ. Xin lỗi, không chiều ý anh được. Vậy anh ăn mứt nhé.

— Cũng được. Ái, tôi chết mất. — Giọng Groóc la lên thất thanh.

Ông Maie hoảng hốt hỏi :

— Cái gì thế ?

— Anh đội nước sôi vào đầu tôi.

— À, cà phê nóng đấy mà. Tôi có thói quen uống cà phê nóng bỏng mới thấy ngon.

—Ôi, những thói quen chết người.—Groóc rên rỉ.—Hãy làm ơn đến bệnh viện ngay và xin lên bàn mổ để họ lấy tôi ra. Nếu không tôi sẽ chết mất vì những thói quen của anh.

Ông Maie sực nhớ ra :

—Này, 10 giờ anh có cuộc họp quan trọng ở trung tâm truyền hình. Vậy thì đến bệnh viện vào lúc nào ? Thôi, để xong chương

Này, họ gọi anh đấy nói đi:

trình tí ri tối nay đã. Giờ tôi phải đưa anh đến trung tâm truyền hình để kịp giờ họp.

Ông Maie khệ nệ ra đi một cách vất vả và nhọc mệt. Tới đài truyền hình, ông dõng dạc tuyên bố :

— Tôi đến đây để cho Groóc họp.

Mọi người đang ngạc nhiên trước hình dáng kỳ cục của ông Maie, càng ngớ ra không hiểu ông nói gì. Đạo diễn Vondra hỏi :

— Sao ? Anh nói gì ? Groóc đâu ?

Ông Maie đặt tay lên cái bụng to phình của mình :

— Đây. Trong này.

Từ đâu đó vang lên giọng nói léo nhéo của Groóc :

— Tôi đây. Xin chào. Chương trình nghị sự xin cứ bắt đầu nếu các vị chưa thấy mặt tôi. Bởi vì, tôi đang khổ sở trong bụng Maie.

Đạo diễn Vondra tròn mắt nhìn Maie :

— Làm sao anh có thể nuốt gọn trợ lý đạo diễn của tôi vào bụng thế ?

Ông Maie chìa cả hai tay phân bua.

— Quả thực, tôi cũng không biết nữa.

— Vậy chương trình tối nay thế nào — Vondra lo lắng hỏi.

Từ trong bụng Maie, Groóc nhanh nhảu đáp :

— Xin cứ tiến hành như đã bàn. Về nội dung câu chuyện chúng tôi đã chuẩn bị chu đáo cả rồi.

Họ ngồi vào họp như không có gì xảy ra. Chỉ có điều Maie phải ngồi yên không được phát biểu vì ông không thuộc thành phần tham dự cuộc họp này. Trong bụng Maie, Groóc phát biểu và tranh cãi sôi nổi đến mức anh quên cả tình thế éo le của mình.

Mỗi lần anh hơn chân mấy tay, ông Maie lại khẩn nhẹ lên rồi vì khẽ kêu lên : « Ái, ái, vừa vừa thôi, tôi chết mất, bạn thân mến ạ ».

Năm giờ chiều, ông Maie phải khệ nệ vác cái thân lực lưỡng đến trung tâm truyền hình thật sớm để còn có thời gian ngồi thở. Khi đạo diễn và bộ phận kamêra chuẩn bị xong, ông đàng hoàng ngồi vào trước ống kính máy thu hình. Tất nhiên ông phải ngồi sau bàn để che cái bụng bự. Hôm nay ông sẽ kể câu chuyện cổ tích «Năm chú nhạc sĩ thành Brem». Phải nói ông có tài diễn xuất khiến các khán giả cả trẻ con và người lớn cùng bị hút vào câu chuyện. Ông kể :

—... Con chó sói đói đi theo. «Ừ, thôi cũng được». Con lừa gật đầu. Nhưng chúng tôi sẽ chẳng có gì cho anh ăn đâu nếu anh không làm việc. Con chó sói nói rằng :...

Tiếng Goóc :

—Gâu, gâu, gâu! Tôi biết sủa, biết cắn và kêu ăng ẳng rất hay. Tôi sẽ đi với các bạn đến thành Brem và tôi sẽ trở thành nhạc công như các bạn.

Maie tiếp :

— Chúng cho con chó nhập cuộc và cùng đi. Đi trước là con dê, thứ hai là con gà trống, thứ ba là con lừa, thứ tư là con mèo, thứ năm là con chó và chúng cùng hát vang...

Maie và Groóc hòa giọng hát :

— Chúng ta là những nhạc công thành Brem. Mọi người đều yêu quý chúng ta—gâu gâu—Chúng ta biết sủa—Meo meo, gào thét, cục tác—cúc cù cu cu...

Buổi kể chuyện của ông Maie hôm nay thành công rõ rệt. Ở khắp nơi, người ta ngừng mọi công việc để xúm vào xem truyền hình. Ông hàng xóm German đang giờ trực ở khách sạn đã bỏ

quên cả khách để mải miết theo dõi bên máy tivi. Ông hành diện khoe với mọi người cùng cơ quan :

—Ông Maie là hàng xóm của tôi đấy. Tài thật. Tôi không ngờ ông ấy lại có thể hát cùng một lúc bằng hai giọng. Tôi chưa hề thấy ai làm được như thế. Quả là thiên tài.

Trên vô tuyến truyền hình, ông Maie tiếp tục câu chuyện :

— Bỗng nhiên trời tối sầm lại, và thế là các con thú tìm được một túp lều trống rỗng ở bìa rừng và đi ngủ. Nhưng trong đêm tối, kẻ cướp đến. Hắn dẫm phải đuôi con mèo, nó kêu thét lên...

Tiếng Groóc :

— Ái, ái, tôi đau quá. Nện cho nó một trận.

Maie kể :

— Tên kẻ cướp hoảng sợ. Nó bắt đầu chạy, vấp phải con chó, thế là con chó lại bắt đầu sủa...

Tiếng Groóc :

—Gâu, gâu, gâu. Bắt lấy nó.

Maie kể tiếp :

— Con gà trống lại phụ họa.

Tiếng Groóc :

— Cúc cù cu cu. Lừa ơi, cho nó một bài học đi.

Maie kể :

— Thế là con lừa đá cho nó mấy cú đau điếng. Tên kẻ cướp đau quá kêu ầm ĩ.

Tiếng Groóc :

— Ái, ái. Cứu tôi với !

Maie kể :

— Tên kẻ cướp vùng chạy khỏi túp lều. Và lúc đó sự vui mừng lại rộn lên. Các con vật lại cùng nhau hát vang mừng chiến thắng...

Maie và Grooc hòa chung giọng hát.

— Chúng ta là những nhạc công thành Brem. Mọi người đều yêu quý chúng ta—gâu, gâu—chúng ta biết sủa—meo, meo, meo, chúng ta biết kêu.—Cúc cù cu cu, chúng ta gáy vang mỗi khi bình minh đến.

• • •

Hề hả vì đã lấy được áo tàng hình, nhẫn và cướp được Arabela, Rumburăc trở lại tòa lâu đài cổ. Việc đầu tiên là phải đòi lại chủ quyền từ tay Milerôva. Bà Bêkôta lồng lên không chịu nhượng bộ. Rumburăc ra lệnh nhốt cả hai vợ chồng Bêkôta vào sau song sắt của nhà giam nằm phía sau tòa lâu đài. Tiếp đó, hắn lệnh cho Pêkôta đến tận giường dựng ba anh em Pét dậy. Hôngit dụi mắt ngái ngủ. Pét bực mình :

— Ồ, đi đâu ? Làm gì vào cái lúc nửa đêm này. Chúng tôi đã ngủ rồi.

Rumburăc bước vô phòng cười ngạo mạn :

— Sẽ được ngủ tiếp ngay thôi, người anh em ạ. Nhưng mà ở sau song sắt nhà tù cùng với chuột cống và cóc.

Hắn hùng hổ vung gươm lùa những người tay không, còn ngái ngủ ra khỏi phòng. Đến hành lang, Hôngit chợt phát hiện ra :

— Ồ, chị Arabela, anh Pét ơi.

Arabela nghẹn ngào mừng chạy tới nắm chặt tay người yêu :

— Ôi, anh Pét, lúc nào em cũng nghĩ tới anh.

Pét trìu mến nhìn cô gái :

— Thế là chúng ta lại gặp nhau. Dù là chúng ta đang ở giữa hang quỷ song anh cũng rất vui khi gặp lại em.

Nhìn họ âu yếm nhau, Rumburăc tức điên lên, công bố :

— Sáng mai, nó sẽ bị trừng phạt đầu tiên. Còn cô sẽ chứng kiến sự trừng phạt đó. Giờ thì tao giam chúng mày, buộc chúng mày phải quỳ xuống lạy tao.

Arabela cười khẩy :

— Có khi nào ông thấy công chúa lại đi lạy xin thầy phù thủy bậc hai không ?

Rumburăc tức tái mặt nhưng vẫn cố nhịn, hy vọng thuyết phục được cô gái :

— Cô biết không, hiện nay ta là người mạnh nhất trong thế giới các chuyện cổ tích. Vigô và Phăngtômat chỉ đáng xách dép cho ta . Biết điều, cô hãy xin lỗi ta về những trò dại dột mà cô đã gây ra từ trước tới giờ.

Arabela vênh mặt nhìn Rumbrăc với vẻ thách thức :

— Không đời nào nhé. Đừng khoác lác nữa, khó nghe lắm

Rumburăc đỏ bừng mặt tức giận quát lên :

— Pêkôta, nhốt cả cô ta vào phòng giam đối diện để cho hai đứa nó chỉ nhìn thấy nhau mà không được gần nhau. Sáng mai ta sẽ hành hình. Mêkôta sẽ làm đao phủ.

Mêkôta run rẩy từ chối :

— Không, tôi không bê nổi cái rìu, làm sao mà chém được. Ông hãy bảo người khác.

Rumburăc quay lại Pêkôta :

— Mày vậy nhé.

— Không được đâu—Pêkôta cũng kiếm cách chối từ—Tôi mà làm việc ấy thì đầu tôi sẽ rơi ngay từ trước khi chém vào đầu họ.

Rumburăc thất vọng :

— Hỏng, ta không ngờ, mới vắng nhà ít ngày mà tôi tớ phản chủ cả. Ta đành phải hóa phép ra đao phủ vậy.

Hắn xoay nhẫn. Một tên đao phủ lực lưỡng mặt vuông mắt xếch dữ tợn xuất hiện, tay lăm lăm cây rìu đợi lệnh. Rumburăc khoát tay :

— Cho mày đi ngủ. Ta đã công bố sáng mai mới hành quyết.

Đêm ấy cả mấy người trong ngục không ai chợp mắt được lấy một phút. Bét nói với Arabela :

— Anh biết là sáng mai cái gì đang đợi anh. Nhưng cả đêm nay anh được gần em, trò chuyện cùng em. Thế cũng đủ khiến anh thấy mình là con người hạnh phúc nhất đấy.

Milerôva cũng quấn quít bên quỷ lùn Pêkôta, không muốn bỏ phí một phút của quảng thời gian ngắn ngủi cuối đời. Cô ta kéo chồng lại gần, âu yếm :

— Hãy đứng xa cửa sổ ra. Anh biết đấy, anh đang bị phong thấp mà.

Lần đầu tiên và chắc cũng là lần cuối cùng trong đời, quỷ lùn biết thế nào là hương vị dịu ngọt của tình yêu. Hắn dịu dàng thả thiết :

— Em thân yêu, tình yêu đang sôi trong trái tim anh. Anh chẳng muốn chết một chút nào dù rằng anh đã sống cả trăm năm...

Bên ngoài song sắt bỗng xuất hiện một con bồ câu trắng. Đôi mắt tròn xoe của bồ câu long lanh ứa lệ. Chim gru... gru... than thở bằng thứ tiếng riêng của loài mình :

— Ôi, Arabela, con gái yêu của ta, làm sao mà còn bị nhốt vào nhà tù thế kia. Tội nghiệp con tôi.

Arabela nghe và hiểu. Nàng kinh ngạc kêu lên :

— Ồ, đúng là má rồi ! Sao má lại thế này, hở má ? Ai đã làm biến dạng má yêu quý của con ?

Chim bồ câu cũng sửng sốt :

— Kìa, Arabela thân yêu. Con nghe được tiếng chim à ? Vậy mà bao nhiêu lần má bay về hoàng cung, đến bên cửa sổ ba con, đậu trên tay con, được con chăm chút cho ăn, má vẫn trò chuyện thở than, sao con chẳng biết ?

— Sao ? Má bị biến dạng từ dạo đó ư ? Sao trong cung vẫn có hoàng hậu ? — Arabela thảng thốt hỏi lại.

— Đó là mưu đồ của Rumburăc — bồ câu giải thích. — Sau khi hắn trả thù má thế này, hắn cho mụ yêu tinh cải trang thành hoàng hậu.

Arabela chợt hiểu ra :

— Má ơi, thì ra chính mụ ta đã lừa con để lấy mất chiếc nhẫn thần. Vì thế mà chúng con lâm vào tình cảnh này. Má ơi, má cứu chúng con đi.

— Dù phải lao vào lửa để cứu con, má cũng không ngại. Nhưng má biết làm gì bây giờ ?

Arabela lấy giấy bút viết vội mấy chữ rồi đưa chim bồ câu.

— Má ơi, má hãy đưa thư này đến ngay cho hiệp sĩ Phăng tômat.

Chim bồ câu mang thư bay ngay đến phòng làm việc của Phăngtômat. Trong phòng, Phăngtômat đang tiếp tiến sĩ Fran

kenstên. Ông ta vừa đưa đến tặng Phăngtômat mấy mẫu hình mới sáng chế. Đó là con sói vạn năng, người máy và thứ vũ khí mới thay cung tên, bắn bách phát bách trúng. Phăngtômat thử con sói vạn năng :

—Hãy nói thử Ganx Krixtian Anđecxen sinh lúc nào ?

Con sói đáp ngay, in hệt quyển tự điển sống :

—Ngày 2 tháng 4 năm 1805.

—Tốt, tốt —Phăngtômat reo lên thích thú. —Nào, giờ ta hãy thử thứ vũ khí mới này. May quá, có một cánh chim câu đang bay tới.

—Đừng bắn ! Hãy khoan ! —Tiến sĩ Frankenstên thét lên để ngăn lại. —Con chim đang ngậm một bức thư. Chắc có tin gì cho chúng ta.

Chim câu đỗ xuống cửa sổ và đặt vào tay Phăngtômat lá thư cầu cứu của Arabela :

Phăngtômat quý mến !

Thầy phù thủy bậc hai Rumburăc đang sống trong tòa lâu đài cổ, khoe khoang rằng hắn mạnh nhất thế giới cổ tích này. Hắn đã lấy cắp chiếc nhẫn thần để thực hiện những mưu đồ đen tối. Hắn đang giam giữ chúng tôi và đe dọa chém đầu. Chúng tôi hy vọng sự giúp đỡ của ông.

Ký tên
Arabela

Phăngtômat đọc xong lá thư, lẩm bẩm tự hỏi :

—Arabela là ai thế nhỉ ? Ta không tài nào nhớ được.

Con sói vạn năng trả lời luôn :

— Đó là con gái của đức vua Glexin, đứng đầu vương quốc truyền cổ tích trẻ em. Cô ta là một cô gái vinh hiển, vô cùng hấp dẫn.

Phăngtômat gật đầu :

— Được, được, cảm ơn ông tiên sĩ đã tặng tôi những vật quý. Giờ tôi phải lên đường với sứ mạng người hiệp sĩ.

Phăngtômat phóng đến tòa lâu đài cổ vừa đúng lúc Rumburăc hạ lệnh đưa Pét ra chém đầu. Hắn vừa hô :

— Đao phủ, chuẩn bị !

Thì Phăngtômat quát :

— Rumburăc, không được động đậy ! Đao phủ, buông ngay búa ra.

Tay lăm lăm thứ vũ khí mới, hiệp sĩ hạ lệnh nhốt Rumburăc và đao phủ vào hầm tù lạnh lẽo, ẩm ướt. Đồng thời thả tất cả những người bị giam giữ ra. Mọi người cảm động hò reo hoan hô Phăngtômat. Arabela nói :

— Tất cả chúng tôi chân thành cảm ơn ông hiệp sĩ Phăngtômat quý mến. Ông đã đến đúng vào phút cuối cùng.

— Đến vào phút cuối cùng, đó là thói quen của tôi, thưa công chúa. — Phăngtômat đặt bàn tay trái lên ngực và nghiêng đầu chào rất là kiểu cách. — Chúc các quý vị ai trở về nhà nấy thường lộ bình an.

Pét siết chặt tay hiệp sĩ :

— Nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau. Nếu có thể, xin mời hiệp sĩ làm người chứng giám ở lễ cưới của chúng tôi.

— Đồng ý, tạm biệt !

Mọi người lưu luyến tiễn đưa Phăngtômat. Họ lấy áo vè nhãn của Rumburăc rồi chia tay nhau. Pét nói với Arabela, hoàng hậu, Hongit và Mangienka :

— Nào, xin mời lên xe.

Đôi mắt ráo hoảnh của cô Milerôva lần đầu tiên rưng rưng lệ xúc động. Cô nói với mọi người bằng cái giọng ngàn ngạt nghẹn ngào :

— Thỉnh thoảng mọi người đến đây với chúng tôi. Chúng tôi ở dưới này chắc sẽ buồn lắm.

Macgienka gợi ý :

— Chúng ta sẽ gặp nhau vào kỳ nghỉ hè, cô nhé.

Hôngit nói :

— Chúng em sẽ đem theo cả các bạn học cùng đi có được không cô ?

Cô Milerôva vui vẻ gật đầu :

— Đồng ý. Lúc đó chắc đã xây xong hồ nước, các em sẽ tha hồ tập bơi.

Cô tiễn đoàn người đi một quãng khá xa mới dừng lại vẫy tay từ biệt. Lúc cô quay về, Bêkôta hớt hải báo tin :

— Rumburắc vừa trốn mất rồi. Tôi vừa vào định khóa thêm cho chắc. Ai ngờ hầm tù trống không.

XIII – MỞ ĐẦU VÀ KẾT THÚC BẰNG CÁI CHUÔNG

Khi triển lãm tranh tượng sắp bắt đầu, tiến sĩ Knôlôkôva cho người đến nhà ông Maie lấy những bức tượng của danh họa Alếchxan mà chị đã đến hỏi mượn từ trước. Ông Maie nhớ hẹn, nhưng lại phải đến đài truyền hình. Ông đưa chìa khóa nhờ hàng xóm mở cửa giúp cho người ta mang tượng đi.

Những công nhân khuân vác đâu có biết bức tượng nào là của Alếchxan. Khênh xong bức tượng thật của Alếchxan mà Maie đã để sẵn ở phòng ngoài, họ lại phát hiện thấy nhóm tượng ba người đang ngồi uống cà phê trong phòng ăn. Chẳng cần nghĩ ngợi, họ khiêng đi tất cả để trưng bày.

Ngày khai mạc triển lãm, tiến sĩ ngành hội họa Knôlôkôva trịnh trọng trực tiếp đi giới thiệu với khách từng tác phẩm nghệ thuật. Chị đặc biệt lưu ý khách về nhóm tượng ba người lấy từ nhà ông Maie. Bằng giọng nói uốn éo như hát, chị say sưa phân tích :

— ... Và cuối cùng, tôi xin đặc biệt lưu ý các bạn về tác phẩm lớn nhất của Alếchxan Pimper. Nhóm tượng này gọi là «người ngậm ngón tay và các bạn của ông ta». Phải công nhận đây là một tác phẩm thiên tài mà ở đây chủ nghĩa hiện thực của Pimper đã đạt đến mức chi tiết như là tay áo bị rách hay

là các áo bị đứt. Thưa các bạn, chi tiết đến như vậy thì chưa từng có trong lịch sử nghệ thuật thế giới. Nhà sáng tạo từ thuở bé đã nhìn thế giới bằng đôi mắt của một chú chim non và trong cuộc đấu tranh khốc liệt, bản năng đã làm ông ta chú ý. Những chi tiết của thế giới xung quanh được dựng lại trong sáng tạo của tác giả...

Đoàn làm phim vô tuyến truyền hình cũng là khách mời dự buổi lễ khai mạc phòng triển lãm này. Nghe đến đây, Groóc tức tối kêu lên :

— Chỉ vớ vẩn. Toàn tán phét !

Đạo diễn Nôvăc khẽ huých vào bụng Maie, thì thào :

— Im nào, Groóc. Chúng ta đang ở lễ khai mạc triển lãm.

Groóc vẫn chưa chịu :

— Maie, anh hãy nói to lên rằng đó chẳng phải là tác phẩm tượng đài nào hết. Đó chính là những người thật bị hóa phép.

Maie nhìn đạo diễn, phân vân chưa biết có nên nói sự thật đó ra không thì Nôvăc hắt hàm bảo :

— Anh Maie, làm ơn bê hộ cậu ấy ra ngoài một lát. Người ta đang trang trọng thế kia.

Nể lời đạo diễn, ông Maie ì ạch bê bụng đi ra sân. Ông quả thực không ngờ các con đã về đang nhớn nhác tìm ông. Chúng reo lên : «Ba ! Ba ơi !».

Ông Maie ôm chầm lấy hai thằng con trai, sung sướng nghẹn ngào :

— Ôi, Pét, Hôngit, các con thân yêu của ba. Ồ, lại có cả Arabela và Macgienka nữa kìa. Xin chào các cháu. Và xin chào bà...

Arabela nhanh nhảu giới thiệu :

— Thưa bác, đây là má cháu, hoàng hậu thứ thiệt chứ không phải đồ dỏm của Rumburăc mà hứa nọ tới lấy nhẫn của ta đâu. Còn, má ơi, giới thiệu với má, đây là bác Maie, ba của anh Pét.

Hoàng hậu nghiêng đầu chào :

— Rất hân hạnh. Dạ, tôi đã được làm quen với ông trên ti vi từ trước khi tôi bị Rumburăc trả thù.

Ông Maie hỏi thăm Pét và Arabela :

— Nghe nói các con lưu lạc tận lâu đài quỷ ở thế giới chuyện cổ tích người lớn kia mà. Làm sao về được tới đây ?

Hôngit lanh chanh kể :

— Úi chà, ba ơi, ba biết không. Chúng con đã bị Rumburăc nhốt vào tù và sửa soạn chặt đầu đấy. Đao phủ đã lôi anh Pét ra, đặt đầu trên thớt chém. Chỉ chút xíu nữa thôi... May quá, hiệp sĩ Phăngtômat đến rất kịp thời. Rồi Rumburăc bị hiệp sĩ nhốt trở lại ngục tối. Chúng con được thả ra.

Macgienka hấp tấp kể chen ngang như sợ mất phần :

— Chia tay với cô giáo dạy nhạc Milerôva, chúng cháu cưỡi trên một mụ phù thủy già để đi đấy. Bác biết không, mụ ta bị biến thành một chiếc xe oommăngca chạy rất êm.

Pét giải thích :

— Đó là sự trừng phạt của công chúa Kxênhia với thần dân vương quốc chuyện cổ tích trẻ em. Chả là sợ mọi người chống lại mình, cô ta đã biến tất cả dân thành ô tô. Đủ các kiểu ô tô. Đặt chân trở về vương quốc chuyện cổ tích trẻ em, con rùng mình vì sự hoang vắng ghê rợn. Ba thử tưởng tượng xem, toàn dân là ô tô câm lặng. Con đã xoay chiếc nhẫn cho họ trở lại nguyên hình.

— Con khá lắm ! — Ông Maie phấn khởi khen con. — Ba có nghe nhà vua phàn nàn rằng Kxênhia đã lợi dụng lúc nhà vua đi vắng để làm xáo trộn hết mọi việc phải không ?

— Đúng thế, thưa ba. Nhưng nhờ có chiếc nhẫn quý con đã hóa phép cho mọi sự trở lại bình thường. Rồi chúng con mới mời hoàng hậu và Arabela lên đây. Ba ơi, má con đâu ?

— Thưa bác, ba cháu với ông Vigô ra sao rồi mà cháu đi kiếm tìm hoài không gặp.

— Họ đang ở trong phòng. Ta sẽ vào gặp họ. Nhưng trước khi đó, Pét ơi, con hãy nhờ nhẫn thần lôi giúp cái ông trợ lý đạo diễn ra khỏi bụng ba với. Eo ơi, khó chịu vô cùng. Nặng kinh khủng.

Pét xoay nhẫn. Bụng ông Maie xẹp hẳn. Groóc được giải phóng, anh ta nhảy tưng tưng hò reo ầm ĩ.

— Bà con ơi, tôi lại nhìn thấy rồi. Ông bạn Maie thân mến ơi, suýt nữa thì ông cho tôi về chầu âm phủ.

Ông Maie xoa bụng, vặn mình sung sướng vì đã trút đi được cả một khối thịt đồ sộ đeo lủ lủ trước bụng. Groóc thì vừa huyên thuyên vui vẻ kể những điều cơ cực của cảnh cầm tù trong bụng ông Maie, vừa vươn tay chân, ưỡn ngực hít thở như người tập thể dục buổi sáng.

Ông Maie hề hả nói :

— Xin cảm ơn nhẫn thần. Cảm ơn các con. Thôi, việc của ba thế là ổn. Ấy chết, tôi quên chưa giới thiệu với bà khách quý, người vừa chui trong bụng tôi ra đây là trợ lý đạo diễn truyền hình Groóc, người chuyên lo dàn dựng các chương trình kể chuyện cho thiếu nhi.

Groóc cúi gập mình :

— Rất hân hạnh.

Ông Maie quay về phía Groóc.

— Còn đây, xin giới thiệu với ông Groóc, đây là hoàng hậu, thân mẫu của công chúa Arabela từ vương quốc cổ tích đến thăm chúng ta. Nào, giờ thì chúng ta vào thăm những người thân của chúng ta đang trong phòng triển lãm tượng nghệ thuật nhé.

Ông Maie dẫn mọi người quay trở lại phòng. Groóc hối hả kéo ông Maie đi nhanh.

— Ta phải xem mặt cái bà tiến sĩ phê bình hội họa này mới được. Đúng là một mụ dốt đặc lại hay ba hoa.

Trong phòng, tiến sĩ Knôlôkôva vẫn say sưa thuyết trình bên nhóm tượng ba người :

— ... Vậy chúng ta có thể nói rằng những tượng này là đỉnh cao sáng tạo của Pimper vì chúng giống như người sống một cách tuyệt vời tinh xảo.

Bà ta chưa dứt câu, Pét đã xoay nhấn. Thế là cùng với lời kết luận «Giống như người sống một cách tuyệt vời tinh xảo», các bức tượng trở thành người sống thật. Những khách dự triển lãm cứ tròn xoe cả mắt ra mà kinh hoàng nhìn các bức tượng cử động và trò chuyện. Ông Vigô nhìn chén cà phê trên tay, nói với nhà vua :

—Thưa hoàng thượng, cà phê này nguội lạnh mất rồi. Đồ hâm nóng lại đã rời bệ hạ hãy dùng.

Bà Maierôva như người vừa bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài. Bà chạy ra sung sướng giang cả hai tay như muốn ôm cả thế giới này vào lòng. Bà âu yếm gọi tên những người thân :

— Ôi, anh Kagen Maie thân yêu. Kìa các con, các con yêu quý đã trở về. Trời ơi, những ngày qua mẹ lo cho các con đến mất ăn mất ngủ,

Arabela kéo hoàng hậu đến chỗ hai ông già đang bưng ly cà phê. Cô ôm chầng lấy vai cha, nũng nịu :

— Ba ơi, con đã trở về đây nè. Con mang theo cả má nữa cơ. Ba với ông Vigô có thể tưởng tượng nổi không, chúng ta đã sống bao nhiêu lâu với một mụ yêu tinh giả làm má con mà không biết.

Hoàng hậu dịu dàng giải thích :

— Sau khi Rumburăc bị biến thành sói, nó nhờ yêu tinh giải thoát và quay lại trả thù thiếp. Nó biến thiếp thành con bồ câu trắng.

Nhà vua gật gù :

— Khanh vẫn bay trở về quanh quẩn trong phòng ta và quấn quít với Arabela.

— Dạ. Đáng tiếc là lúc đó Arabela chưa biết nghe tiếng các loài vật nên thiếp chẳng biết làm sao cho bệ hạ hiểu được sự thật. Do thế, con yêu tinh đóng giả thiếp cứ ung dung sống trong cung.

— Thảo nào, ta cũng ngờ ngợ nhiều về tính tình của nó.

Vigô lắc đầu :

— Thần lấy làm ân hận vì đã dạy dỗ Rumburăc quá tận tình. Thần đã truyền cho nó bao điều bí quyết để biến hóa thần thông. Thần đâu có ngờ được rằng đến một lúc nào đó hắn lại đem chính điều đó hại lại chúng ta.

Pét dẫn bà Maierôva đến bên hoàng hậu.

— Má ơi, đây là má của Arabela đó.

Cô gái bèn lên giới thiệu tiếp :

— Còn đây là má anh Pét. Bác đã lo lắng săn sóc cho ba, con và ông Vigô trong những ngày qua.

Hai người phụ nữ nắm chặt tay nhau, cùng nhoẻn cười thân thiện và gật đầu làm quen với nhau. Sau bao thử thách nguy hiểm, giờ đây mọi người đoàn tụ, có niềm vui nào bằng. Họ tíu tít hàn huyên, không hề để ý rằng xung quanh mình các vị khách xem triển lãm đang xúm xít tò mò thích thú như xem trò ảo thuật. Tiến sĩ Knôlôkôva đến bên các bức tượng vừa sống lại, năn nỉ :

— Đề nghị các vị hãy đứng lên bệ ngay chớ không thì các vị lại làm tan hết các quan niệm của tôi. Nào, xin mời nhanh lên.

Ông Vigô lắc đầu :

—Không, chúng tôi không hề có ý muốn đứng làm người mẫu cho các vị xem.

Bà Maierôva xua xua tay vẻ tất bật :

— Ấy, ấy, tôi không có thời gian. Tôi phải về lo sắp bữa trưa kẻo muộn mất rồi. Lũ trẻ nhà tôi, và cả ông Maie nữa đều vô cùng háu đói.

Tiến sĩ Knôlôkôva quay lại cầu cứu đức vua. Nhưng ông cũng lắc đầu quầy quậy :

—Xin lỗi, ta đang bận. Nhiều công việc đang chờ ta giải quyết. Ta phải đi đây.

Quay sang ông Maie và Vigô, nhà vua nói tiếp :

— Ta nghĩ rằng đã đến lúc ta phải trở về vương quốc cổ tích để chỉnh đốn lại mọi việc. Song trước khi từ biệt thế giới này, ta không muốn để lại một tiếng xấu nào. Vì thế ta quyết định sẽ làm lại những gì mà ba chúng ta đã phá hỏng. Ông Maie và Vigô tán thành ngay. Ba người gọi tắcxi đến thẳng nhà máy hóa chất.

Khu công nghiệp đồ sộ và sầm uất ấy giờ đây chỉ còn là một bãi đất hoang tàn. Mặt đất đen sì, nham nhở tro than.

Những cây cột, cây kèo, những mảng tường cháy đỏ cùng những mảnh còn lại của một con tàu đắm bị tấp lộn xộn vào cây. Hầu như sinh khí của mảnh đất chết này chỉ dồn tụ lại nơi hai người đàn ông đang đứng. Đó là kỹ sư chính và người thợ cả. Họ thuộc một công ty xây dựng, đang nghiên cứu mặt bằng để xây dựng lại nhà máy hóa chất. Kỹ sư chính nói với người thợ :

— Ban lãnh đạo đã họp và quyết định nếu kế hoạch xây dựng nhà máy được hoàn thành vào cuối năm nay thì các anh sẽ được lãnh một món thưởng lớn.

Người thợ chống cây thước, nheo mắt ước lượng tầm cỡ công trình và nói :

— Xơi được món tiền thưởng đó cũng chẳng dễ nhằn đâu. Anh xem, từ một đống đổ nát hoang tàn như thế này, biến hóa thành cả một công trình như cũ... Kìa, họ là ai, tới đây làm gì thế ?

Kỹ sư chính nhìn theo tay chỉ của người thợ cả. Anh nhìn ba người đàn ông mà anh cứ ngờ ngợ là đã gặp ở đâu rồi. Họ có vẻ xúc động đứng lặng đi trước khung cảnh điêu tàn này. Rồi họ hoa tay chỉ trỏ gì với nhau. Gương mặt họ tươi dần lên.

— Ôi, anh xem kìa. Thật cứ như chuyện thần thoại ấy.— Người thợ phát mạnh cánh tay chắc nịch của anh ta vào vai kỹ sư, miệng reo lên đầy thích thú.

Kỹ sư chính quay lại. Anh chớp chớp mắt lia lịa. Anh quả không tin vào mắt mình nữa. Một nhà máy hóa chất in hệt nhà máy cũ đang hiện ra trước mắt anh. Thật cứ như chưa hề có điều đáng tiếc nào xảy ra ở đây.

Người thợ với cánh tay rắn như thép ghì chặt lấy kỹ sư chính, nhấc bổng lên, quay một vòng. Trong niềm vui bừng

lừng sáng ngời gương mặt, anh ta hoan hỉ giơ một ngón tay lên tuyên bố :

—Thưởng nhé. Giữ đúng lời hứa nhé, thưa đồng chí chỉ huy.

Kỹ sư trưởng vẫn đang còn ngơ ngác :

—Ờ, ờ, nhưng các anh đã bắt tay vào xây dựng công trình đâu.

— Tôi không cần biết điều đó. Chỉ biết rằng anh đã khoán gọn cho chúng tôi. Và hôm nay, công trình đã hoàn thành, vượt khá xa thời hạn quy định. Vậy thì thưởng to là lẽ đương nhiên.

—Ờ, thật cứ như là ngủ mê ấy.— Vẫn còn thoáng hoài nghi, kỹ sư trưởng chạy đến sờ nắn vào từng bức tường, từng chi tiết máy.— Quả là lạ lùng. Mà tôi có cảm giác điều bí ẩn này có liên quan với ba người lạ mặt vừa xuất hiện ở đây.

Người thợ ngó quanh, kêu lên :

—Mà họ biến mất từ lúc nào thế nhỉ. Cứ in hệt các ông tiên, ông bụt trong chuyện cổ tích ấy, ờ nhưng họ muốn là gì đi nữa, thì toàn đội thi công chúng tôi vẫn nhiệt liệt hoan hô. Hoan hô !

* * *

Vượt ngục lần trước trên thế giới loài người văn minh, Rumburăc đã học được ở tên lưu manh Phêuset một số kinh nghiệm. Hắn đem áp dụng ngay sau khi bị Phăngtômat nhốt hắn vào hầm tối của lâu đài cổ. Hắn trốn thoát dễ dàng, nhưng chạy về đến căn phòng bí mật thì đã muộn. Áo tàng

hình và nhẫn thần đã bị Arabela lấy mất. Rumburăc bảo mụ yêu tinh :

— Không có nhẫn thần thì ta không điều khiển được Milerôva. Bà ta chẳng phải tay vừa. Nhất là giờ đây phía sau bà ta còn có phăngtômat sẵn sàng giúp đỡ. Bà bạn thân mến ơi, nếu bà giúp đỡ ta lần nữa thì ta sẽ cho bà...

— Làm con hầu, làm đầy tớ giúp việc chứ gì. — Mụ phù thủy dẩu mỏi cong cớn. — Xì cái đó thì ta biết tỏng đi rồi

Rumburăc đặt tay lên ngực làm ra bộ chân thành :

— Tôi giữ đúng lời hứa như thế mà.

— Ha, ha, lời hứa của ông, ha ha ha... Nhưng thôi, tôi sẽ đi với ông.

Mụ yêu tinh đưa Rumburăc trở về túp lều bánh quế. Mụ lấy các lọ nước thần pha chế với nhau, rẩy vào ngọn lửa. Một luồng khói xanh cuồn cuộn bốc lên. Mụ nhảy nhót hoa chân múa tay, hú rít một cách man dại quanh đống lửa. Lát sau, hai đứa hóa thành hai con quạ đen. Hai con quạ bay đến cửa sổ nhà ông Maie nhòm vào chờ cơ hội.

Trong nhà thật là tưng bừng tấp nập. Hôm nay nhà ông Maie tổ chức đám cưới Pét và Arabela. Phòng nào cũng chăng đèn kết hoa lộng lẫy. Khách khứa tấp nập tới lui đông vui như hội. Hôngit và Macgienka xúng xính trong bộ quần áo mới khoái trí chạy nhảy tung tăng khắp nơi. Lên lầu, hai đứa trẻ dắt nhau đến bên cửa sổ. Hôngit chỉ lên vòm cây xòe che vòm cửa sổ :

— Xem kìa, những con quạ buồn làm sao. Chúng cứ nhìn mình mãi

Bà Maierôva hỏi :

— Hôngit, con nói chuyện gì vậy ?

Hôngit chỉ tay ra phía ngoài cửa, nói :

— Má nè, nếu như đây là trong chuyện cổ tích thì con cam đoan rằng chúng chính là phù thủy và yêu tinh trá hình đấy.

Bà Maierôva khẽ rùng mình :

— Gớm, con nói gì mà má nghe muốn ớn sởn gai ốc. Hôm nay là ngày vui của nhà mình, con đừng bao giờ nhắc đến các loài ác độc ấy mà xui đó con.

Nghe Hôngit gọi đích danh hai tên gian, chúng giật bắn mình suýt lộn nhào xuống đất. Chúng cuống quít núp vào một vòm lá rậm rạp um tùm. Chúng run rẩy chỉ lo người ta tóm được hoặc lũ nhỏ buồn tay liệng cho cục đá cũng đủ toi rồi. Nhưng may sao cả người lớn và trẻ con đều đang tất bật vui vẻ với đám cưới, chẳng ai còn để ý đến chúng. Bà Maierôva đang trổ tài nấu nướng dưới bếp. Mùi thơm bốc ngào ngạt. Nhà vua chun mũi hít hà, thích thú :

— Chà, thơm ghê. Ta đang đói như con sói đấy.

Hoàng hậu hoảng hốt xua tay :

— Ấy, ấy, tốt hơn hết là chớ nói gì về con sói.

Nhà vua cười :

— Bà trở nên nhát gan rồi đấy, hoàng hậu ạ. Bà sợ Rumbưrăc chứ gì ? Đừng sợ, cho dù hắn có cao chạy xa bay thì rồi cũng không thoát được sự trừng phạt.

Arabela và Pét vừa thắng xong bộ đồ cưới, đẹp lộng lẫy. Họ nắm tay nhau chan chứa tình yêu và hạnh phúc. Arabela chợt nhớ tới cuộc tranh cãi với chị dạo nào về tình yêu và hôn nhân. Chị nàng cứ tưởng địa vị xã hội là quyết định tất cả. Chị đã lấy anh Vilibet. Hai người hoàn toàn không có tình yêu. Do thế lúc nào họ cũng hục hặc với nhau như con chó

với con mèo bị nhốt chung một chuồng. Dẫu sao, họ cũng thật đáng thương. Arabela chạy đến bên nhà vua, năn nỉ :

— Ba ơi, hôm nay là ngày vui của chúng con, lẽ nào thiếu chị gái con được, Nhà chỉ có hai chị em mà. Ba cho phép anh chị ấy dự với chúng con nhé.

— Nhưng mà ta rất ngại—nhà vua tần ngần.—Quả thực ta xấu hổ về cách cư xử với nhau của hai vợ chồng nó. Ta cứ định để về nhà mới cho chúng nó trở lại nguyên hình cơ.

Arabela tiếp tục nài nỉ cha. Cuối cùng nhà vua đành phải thò tay vào túi lấy ra hai viên bi. Ông xoay nhẫu. Hai viên bi biến mất để hiện thành hai vợ chồng Kxênhia và Vilibet.

Arabela sung sướng hôn cha :

— Con cảm ơn ba.

Nhà vua bảo Kxênhia và Vilibet :

— Đấy, Arabela mời các con dự đám cưới. Hãy cảm ơn em đi.

Kxênhia đưa mắt ngó quanh một lượt, rồi dừng lại xét nét nhìn Pét và Arabela. Cô ta trề môi :

— Hừ, em lấy cái anh chàng đáng thương này làm chồng ư ? Anh ta có phải là hoàng tử đâu ?

Vilibet tiếp tục cuộc công kích không bao giờ chán giữa hai người. Anh ta cười khẩy, mỉa mai :

— Tôi thì chỉ muốn được ở vị trí của anh ta. Tôi sẵn sàng nhường cho anh ta mọi tước hiệu hoàng tử hoặc đức vua như cô vẫn mơ ước. Tôi có một mong muốn duy nhất là không phải trông thấy cái bộ tịch đài các rởm của cô.

Kxênhia rít lên :

— Tôi ghê tởm anh, anh biết không? Nếu anh không là hoàng tử thì có muốn xách dép cho ta, ta cũng không khiến.

— Này, cô bỏ ngay cái giọng đầu đường xó chợ ấy đi nhé. Cô nhớ rằng tôi là chồng, tôi có quyền dạy cho cô biết thế nào là lễ độ. — Vilibet định xông lại túm lấy vợ.

Nhà vua nhăn mặt khó chịu :

— Ta van các ngươi. Nếu các con còn cãi nhau nữa thì ta cho trở lại vào túi ngay bây giờ. Nào, đi. Chúng ta cùng đi dự lễ cưới của các em.

Kxênhia huých khuỷu tay đẩy chồng ra với một vẻ ghê tởm:

— Tránh ra cho người ta đi.

Arabela khoác tay Pét, dịu dàng kể :

— Chị gái em đấy. Chị ấy lấy chồng không trên cơ sở tình yêu nên đáng buồn như vậy.

Pét gật đầu :

— Anh đã biết chị ấy.

Ông Maie cao giọng nói với mọi người :

— Nào, xin mời tất cả ra xe đi. Đã đến giờ lên đường.

Hoàng tử Vilibet lạc lỏng bơ vơ giữa đám đông, không biết nên đi hay ở. Macgienka khoác tay Hôngit đi vượt qua mặt anh ta. Hai đứa trẻ ngoái lại chào và cười :

— Kìa, sao anh không khoác tay chị Kxênhia. Trong lễ cưới mọi thứ đều cần có đôi mà. Lẻ là kiêng đấy.

Vilibet vội chạy đến đứng sát cạnh Kxênhia. Nàng hất tay anh ra, nguầy đi :

— Thôi, xin lỗi, thưa nhà quý tộc vô giáo dục. Đồ tồi tệ tham lam.

Nhà vua đặt một ngón tay chặn ngang trước miệng, ra hiệu im lặng, mắt trừng lên giận dữ. Hai người đành ngậm miệng không dám tiếp tục cuộc cãi nhau. Cô dâu chú rể ngồi vào xe hoa. Khách khứa lục tục kéo vào đoàn xe phía sau. Arabela chợt nhớ ra, ngó ra ngoài xe gọi với vào trong nhà :

— Ông Vigô, cái nhẫn ở trên lầu, trong phòng Pét ấy.

Xe nổ máy. Đoàn xe tưng bừng tiến về nơi cử hành hôn lễ. Ông chủ hôn đã có mặt ở đây, tỉnh trọng ra đón mọi người :

— Đề nghị những người làm chứng cùng với cô dâu chú rể đến bên bàn.

Pét chỉ bác sĩ Noiman :

— Đây, người làm chứng của tôi.

Chủ hôn hỏi Arabela :

— Còn người làm chứng của cô ?

Arabela nóng lòng nhìn ra phía xe :

— Xin các vị chờ cho một tí. Anh ta hứa là sẽ đến.

Chủ hôn nhìn đồng hồ đeo tay, nói :

— Đã đến giờ. Chúng ta cần bắt đầu một cách vô điều kiện vì người làm chứng thứ hai vắng mặt. Ý kiến cô dâu chú rể thế nào ? Có cần đình buổi hôn lễ lại không ?

Đúng lúc ấy Phăngtômat xuất hiện. Anh khoát tay.

— Khỏi cần. Tôi có mặt.

Arabela mừng rỡ :

A ! Phăngtômat đây rồi. Ông đến đúng giây phút cuối cùng đấy ông Phăngtômat ạ.

— Thưa công chúa, đó là thói quen của tôi.

Đến lễ bắt đầu cử hành. Lúc này ở nhà, bà Maierôva đang tất tất với bữa tiệc. Phải làm xong và bày biện tinh tươm lên bàn trước khi đoàn khách đi dự hôn lễ quay trở về. Bà huy động cả ông Vigô vào bếp. Nhìn các bà tỉa xu hào, cà rốt đầm đấm mà thấy sốt ruột. Ông Vigô bảo :

—Ồ để tôi đi lấy nhẫn. Các bà muốn tỉa kiểu gì thì chỉ cần làm mẫu rồi tôi xoay nhẫn một cái là có đầy bàn.

Bà Maierôva giãy nảy :

—Ấy, ấy đang vội mà ông còn đi đâu nữa. Ông xuống tầng hầm lấy ngay hộ tôi hủ dưa chuột muối lên đây Mau lên

Giá ông Vigô đừng xuống hầm mà lên gác lấy nhẫn ngay thì tình hình chắc đã khác. Nhưng ông vốn là người nể-phụ nữ. Đúng lúc ông lụi hụi tìm hũ dưa chuột dưới hầm thì hai con quạ đã chui vào phòng Pét. Rumburăc mừng rỡ chộp ngay chiếc nhẫn trên bàn, sung sướng kêu lên :

— Nó đây rồi !

Chúng xoay nhẫn hóa phép trở lại nguyên hình người. Mụ yêu tinh giằng lấy chiếc nhẫn trên tay Rumburăc :

— Đưa đây, đưa đây. Vẫn còn đủ thời gian phá đám cưới.

— Bà định phá đám cưới như thế nào ? — Rumburăc hỏi.

— Biến chúng thành con cừu cái và chiếc đồng hồ. Hai thứ đó muôn đời không bao giờ lấy được nhau.

— Ha, ha, ha, tuyệt ! — Rumburăc reo lên sung sướng.— Bà quả là thông thái.

— Thì rõ là như thế. Ta vượt xa điều ông nghĩ đấy ông Rumburăc ạ. Cho nên những dự định, hứa hẹn của ông cần phải xem lại. Ông thử nghĩ xem, nếu không có ta, ông vẫn

là con chó. — Mụ yêu tinh vênh mặt kiêu hãnh và lải nhải kể lể công lao.

Rumburăc sốt ruột khoát tay :

— Thôi, thôi, tôi xin bà. Kể lể thế là đủ rồi. Đi, nhanh lên.

Hai đứa hối hả đi đến nơi cử hành lễ cưới. Rumburăc xoay nhìn, miệng lảm nhảm «Pét—chiếc đồng hồ ; Arabela—con cừu cái».

Đám đông đang im lặng trang trọng dõi xem những thủ tục lễ nghi của đám cưới bỗng ồ cả lên. — Đúng vào cái giây phút long trọng xúc động nhất là cô dâu, chú rể trao nhẫn thì họ không còn là họ nữa. Cả hai biến mất. Nơi họ đứng, chỉ có một chiếc đồng hồ treo tường cần cù kêu tích tắc và con dê cái bí be bẹ. Ông chủ hôn gập quyển sổ bìa đỏ lại, lắc đầu :

— Thưa các quý vị, trong những trường hợp như thế này hôn lễ không thể cử hành được. Một con cừu và một chiếc đồng hồ là hai vật hoàn toàn khác chủng loại, không thể làm lễ thành hôn.

Phăngtômat hỏi :

— Nhưng họ yêu nhau thì sao ?

— Theo bộ luật họ không phải công dân, không cưới được.

— Đứng lại ! Ông phải công nhận lễ cưới này là hợp pháp.

— Phăngtômat quát lên, áp đảo buộc chủ hôn phải làm nốt thủ tục.

Rumburăc đắc chí cười say sưa. Hắn kéo mụ yêu tinh đi vào bảo :

— Tuyệt vời, tuyệt vời. Giờ ta quay lại nhà Maie lấy chiếc áo tàng hình rồi bắt con cừu yêu quý của ta đi là xong. Nào, ta hóa thành quạ bay về nhé.

Trở lại nhà Maie, chúng dễ dàng lọt vào phòng qua ô cửa sổ. Rồi hiện lại nguyên hình, chúng bắt đầu đi lục lọi tìm

kiểm xem áo choàng hình cổ cáu. Mụ yêu tinh lục trong phòng Pét. Rumburăc chạy sang phòng bên nơi ông Vigô và nhà vua ở. Đoán chắc là áo treo trong tủ gương, Rumburăc đẩy bề gương để thò tay lấy áo.

Dưới bếp, nghe một tiếng «choang» trên lầu, bà Maierôva bảo ông Vigô :

— Kìa, ông chạy nhanh lên lầu đi. Tôi nghe có tiếng bề gương đó.

Chợt nhớ ra chiếc nhẫn, ông Vigô hớt hải chạy lên từng hai bậc thang một. Tay ông vẫn cầm chiếc chày giã tỏi. Quả nhiên, đúng như điều ông thấp thỏm lo, Rumburăc đã xuất hiện. Hắn đang lúi húi lục tìm trong tủ áo của ông. Tiện tay, ông nện cho hắn một phát vào gáy, hắn ngã lăn quay. Ông Vigô nhanh chóng tháo chiếc nhẫn nơi ngón tay của hắn.

Quay sang phòng bên, ông nhận ra mụ yêu tinh cũng đang lúi húi lục trong tủ áo quần của Pét. Ông tức giận nguyền rủa :

— Quân trộm cắp bẩn thỉu. Tao sẽ hóa phép chúng mày thành chuột cống vĩnh viễn.

Miệng nói, tay ông xoay nhẫn. Mụ yêu tinh và gã phù thủy biến ngay thành hai con chuột chui tụt luôn vào ống máng thông xuống cống.

Dưới nhà, đã nghe tiếng lao xao của đoàn người trở về. Ông Vigô cuống quít quơ vội các thứ nhét vào tủ rồi hối hả chạy xuống. Ôi kìa, sao lúc ra đi tưng bừng vui vẻ thế mà giờ trở về ai nấy ỉu xìu. Từ trong xe hoa bước ra không phải là cô dâu chú rể, mà là bác sĩ Noiman khệ nệ bê chiếc đồng hồ treo tường cỡ bự và Phăngtômat dắt theo con cừu trắng. Bà Maierôva kêu lên :

— Pét đâu ? Arabela đâu ? Các con tôi đâu rồi ?

Hai chàng lính chống bưa râu chỉ vào chiếc đồng hồ và con cừu : — Đây ạ ! Cô dâu chú rể đây.

Bà Maierôva trợn mắt tức giận :

— Ơ, các anh này lạ nhỉ. Thiếu gì lúc đùa mà các anh lại đùa vào lúc này. Sao lại đem dê với cừu vào đám cưới trang trọng của người ta ?

Con dê cái kêu be be nũng nịu quấn lấy bà Maierôva như muốn nói với bà điều gì. Nhà vua rằn rỉ nói với bà Maierôva :

— Đây là một mưu đồ phá hoại của Rumburăc. Ta tiếc là không đem nhẫn thần đi theo.

Ông Vipô nói ngay :

— Có nhẫn đây, thưa bệ hạ. Để thần biến họ trở lại nguyên hình.

Ông xoay nhẫn. Trước mặt hai người lại là cô dâu chú rể xinh tươi duyên dáng như chưa hề có sự cố gì xảy ra. Đám cưới lại tưng bừng vui vẻ. Mọi người quây quần quanh bàn tiệc, nâng cốc chúc mừng cô dâu chú rể và đùa cười tán chuyện sôi nổi tâm tình. Nhà vua và hoàng hậu cảm động chạm cốc mừng hạnh phúc các con. Hoàng hậu nói :

— Ba má đã chuẩn bị cho các con một tặng phẩm.

Nhà vua rút trong túi ra quả chuông nhỏ có kính mà ông Mare đã nhặt được hồi nào.

— Cái chuông nhỏ là bắt đầu và kết thúc. Khi nào các con cần thì cứ lắc chuông gọi. Ta sẽ cử ngay một người hầu mới thay Rumburăc.

Ashala bỏ chuông vào túi áo, nói :

— Cảm ơn ba má. Con sẽ giữ món quà này làm vật kỷ niệm thời thơ ấu chẳng dòng dõi. Con nghĩ rằng hạnh phúc nhất là được sống như những người bình thường.

— Nào. Xin mời, xin mời các vị thưởng thức tài nghệ nấu nướng của bà nhà tôi. Nào, xin nâng cốc chúc sức khỏe và hạnh phúc. — Ông Maie vui vẻ nói to. Mọi người ồn ào hưởng ứng. Họ vừa ăn vừa tán chuyện, đùa, cười, nhảy múa ca hát. Bữa tiệc kéo dài mãi tới chiều mới tan.

Đã đến lúc phải chia tay, hoàng hậu lưu luyến ôm hôn con gái, nước mắt long lanh, Bà dặn Pét :

— Con nhớ chăm sóc em Arabela cho má, nghe con.

Ông Vigô căn dặn :

— Đến kỳ nghỉ hè thì nhớ đưa mấy cháu bé cùng xuống chơi.

Hôngit và Macgienka nhảy tưng tưng thích thú :

— Chúng cháu sẽ đưa cả các bạn lớp cháu đi nữa cho vui, có được không ạ.

— Được chứ. Tôi sẽ chăm sóc các em.— Vilibet chìa tay ra bắt tay Hôngit. — Đây là lời hứa danh dự của một nhà quý tộc trung thực. Vâng, từ nay không còn bọn yêu ma trong hoàng cung, ta quyết trở lại nếp sống trung thực như xưa.

Nhà vua xòe chiếc áo tàng hình, nói :

— Nào, chúng ta bay đi.

Mọi người trong gia đình ông Maie và khách dự lễ cưới đều lưu luyến vẫy chào những vị khách của thế giới cổ tích xa xưa. Pét quay hỏi Noiman :

— Thế nào, anh nghĩ gì về những điều vừa xảy ra, nhà tâm lý học ?

— Mình nghĩ gì ư ? Mình nghĩ rằng những gì ta chưa nắm hết được thì chớ vội vàng phủ nhận. Thế giới quanh ta phong phú và kỳ diệu vô cùng. Hãy dựa trên cơ sở khoa học mà khám phá và chinh phục nó để làm giàu thêm cuộc sống con người.

HẾT

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN GIAI

Biên tập
NGUYỄN KIM NHỊ

Trình bày bìa
TẠ LỰU

Theo dõi in
HUỲNH KIM HÙNG

In lần thứ nhất ● Số lượng 40.300 cuốn ● Khổ 13×19 ● Tại Xí nghiệp in báo QN-ĐN ● Quyết định xuất bản số 45/XB ● Xong tháng 3 năm 1986 ● nộp lưu chiểu tháng năm 1986

15đ50

GIÁ [redacted]